

Dù Chỉ Sống Thêm Một Ngày, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em

Contents

Dù Chỉ Sống Thêm Một Ngày, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em	2
1. Chương 1: Khôn Ba Năm Dại Một Giờ	2
2. Chương 2: Đôi Mắt	5
3. Chương 3: Gặp Gỡ	8
4. Chương 4: Vượt Cạn	10
5. Chương 5: Nó Sẽ Là Em Con	13
6. Chương 6: Thoáng Gặp Người Trong Mơ	15
7. Chương 7: Hoàng Gia Thiên Là Ai?	18
8. Chương 8: Em Đã Quên Tôi Thật Sao?	22
9. Chương 9: Hung Thần Và Ác Quỷ	25
10. Chương 10: Điềm Báo	29
11. Chương 11: Trọng Trách Mới	31
12. Chương 12: Tâm Sự Của Gia Thiên	34
13. Chương 13: Anh Chàng Hoa Tulip	37
14. Chương 14: Dạ Tiệc Đầy Nước Mắt	40
15. Chương 15: Yêu Nhau Từ Hôm Nay	43
16. Chương 16: Tin Tức “lá Cải”	47
17. Chương 17: Cô Bé Lạc Mẹ	50
18. Chương 18: Tập Hồ Sơ Quan Trọng	54
19. Chương 19: Tâm Trạng Của Những Kẻ Thắng Cuộc	57
20. Chương 20: Mất Tích	60
21. Chương 21: Là Chị Hay Là Mẹ?	63
22. Chương 22: Chỉ Là Một Nụ Hôn	67
23. Chương 23: Âm Mưu	70
24. Chương 24: Nát Tan	74
25. Chương 25: Chuyển Biến Lớn	77
26. Chương 26: Câu Chuyện Của Stranger Man	81
27. Chương 27: Một Vụ Tai Nạn	85
28. Chương 28: Tầm Thiệp Hồng	88
29. Chương 29: Bí Mật Bức Di Thư	91
30. Chương 30: Món Quà Cưới	95
31. Chương 31: Một Vì Sao... Rơi!	99
32. Chương 32: Chôn Cất	103
33. Chương 33: Thức Tỉnh	106
34. Chương 34: Chia Ly	108
35. Chương 35: Ngày Về	112
36. Chương 36: Đám Cháy Lớn	115
37. Chương 37: Quyết Định Cuối Cùng (hoàn)	121

Dù Chỉ Sống Thêm Một Ngày, Anh Vẫn Sẽ Chọn Em

Giới thiệu

Hân là cô học trò gương mẫu xuất thân từ gia đình gia giáo. Cuộc đời của cô vốn dĩ sẽ rất bình yên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-chi-song-them-mot-ngay-anh-van-se-chon-em>

1. Chương 1: Khôn Ba Năm Đại Một Giờ

Buổi trưa thứ hai, trong một bệnh viện tư nhân ở Sài Gòn, tại khoa Sản phụ khoa - Kế hoạch hóa gia đình, chỉ có khoảng bốn, năm người ngồi ở hàng ghế chờ. Không gian rất yên ắng, không ai nói với ai lời nào.

Ở đó, hai mẹ con nọ đang ngồi trầm mặc với vẻ thiếu ngủ. Chốc chốc, người mẹ thở dài ra chiều lo lắng. Còn cô con gái thì mím chặt môi, bờ ngực phập phồng mang theo luồng hơi thở nặng nề.

Cô gái nổi bật với khuôn mặt thanh tú, mộc mạc không son phấn. Đôi mắt cô buồn sâu thẳm như muốn hút hồn bất cứ ai nhìn vào. Người xưa thường hay nói rằng ai có đôi mắt buồn thì cuộc đời người đó sẽ phải rơi lệ không ít.

Cô mặc một chiếc váy giản dị, kín đáo màu xanh ngọc làm nổi bật làn da trắng hồng. Mái tóc đen và dài được cô buộc gọn gàng với chiếc nơ nhỏ màu trắng. Nhìn vào cô, ai cũng có thể đoán được cô chỉ là một cô gái mới lớn. Đúng, thật ra cô chỉ mới mười bảy tuổi, cái tuổi vẫn còn đang cấp sách đến trường.

Hôm nay, cô xin nghỉ học vì sức khỏe. Mà lý do duy nhất chính là trong cơ thể cô đang tượng hình một mầm sống mới. Sự việc này hoàn toàn vượt ra ngoài cái tuổi non nớt của cô lẫn những khuôn khổ, nề nếp vốn có trong một gia đình thuần Việt như gia đình cô.

“Cạch!” Tiếng mở cửa phòng khám phá tan không gian yên ắng. Một nữ y tá mặc đồ trắng bước ra, đồng dặc gọi to: “Mời Nguyễn Thị Huyền Hân!”. Bà Vân, mẹ của cô gái, giật mình đáp lại: “Dạ có!” Đáp xong, hai mẹ con liền lẻo đẻo đi vào theo cô ta vào bên trong phòng khám.

Một màu trắng ảm đạm bao phủ khắp gian phòng. Hân, tên của cô gái, cảm thấy nơi này thật đáng sợ. Mùi thuốc sát trùng ngai ngái tràn ngập khắp nơi. Tiếng dụng cụ kim loại va vào nhau lách cách làm cho tim cô như muốn nhảy thót ra ngoài.

Bà Vân ngồi đối diện với bác sĩ, còn Hân thì ngồi sau lưng mẹ mình. Người bác sĩ trước mặt là một phụ nữ đứng tuổi, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp quý phái. Trên ngực áo của người này mang băng tên ghi là: “Bác sĩ Hoàng Gia Ánh”.

- Chị à, tôi đã xem qua kết quả siêu âm của cháu Hân. Tôi thấy là tôi nên tư vấn thêm cho chị một chút. Bằng cặp mắt cảm thông, bác sĩ bắt đầu lên tiếng.

- Dạ, bác sĩ cứ nói đi ạ! – Bà nuốt nước bọt để giảm bớt cảm giác khô khốc ở cổ họng, rồi cố gắng thốt nên lời.

- Thai được ba tháng rưỡi có nghĩa là đã quá lớn. Đây lại là lần đầu mang thai. Nếu lấy ra sẽ có nhiều nguy cơ không lường trước được... Thậm chí có thể gây biến chứng vô sinh. – Bác sĩ nói chậm rãi từng chữ như sợ người đối diện mình nghe không rõ.

- Trời, vậy... vậy giờ phải làm sao hả bác sĩ?... Nó chỉ mới mười bảy tuổi...! – Giọng bà nghẹn lại, hai mắt nhanh chóng ngấn lệ.

- Tôi biết! Vì vậy, chị và cháu hãy nên suy nghĩ kỹ lại. Tôi làm trong nghề này đã hơn hai mươi năm, tôi đã chứng kiến biết bao nhiêu trường hợp: Người thì muốn có con lại không có, còn kẻ có thì lại đang tâm phá đi. Tôi chỉ sợ sau này có hối hận cũng không kịp. – Đôi mắt bác sĩ ánh lên tia cương nghị xen lẫn đau xót.

Ở phía sau lưng bà Vân, Hân cắn chặt môi mình đến bật cả máu. Hai bàn tay đan chặt lại nhưng vẫn không ngừng run rẩy. Cô nghe không bỏ sót một chữ nào cả. Đầu óc cô đang chao đảo vì những ngôn từ mà bác sĩ Ánh nói có vẻ quá mới mẻ làm cho cô không sao nắm bắt được hết.

Cô chỉ cảm thấy rất sợ, một nỗi sợ bao phủ toàn cơ thể rồi lan tỏa vào tận sâu bên trong lục phủ, ngũ tạng. Giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi. Mọi việc bắt nguồn từ chỉ một lần trót dại của mối tình đầu.

Thịnh, người yêu Hân, là một học sinh ưu tú học cùng trường. Anh học trên cô một lớp. Hai đứa yêu nhau gần một năm thì anh phải lên đường sang Mỹ du học. Đáng lẽ tình yêu đó sẽ mãi đẹp và trong sáng nếu cả hai không vượt quá giới hạn sau buổi tiệc chia tay.

Kinh nguyệt vốn không đều nên trong một khoảng thời gian dài chưa có dấu hiệu “đến tháng”, cô cũng không để tâm tới. Hơn nữa, cô cũng không thấy có triệu chứng buồn nôn, khó chịu gì cả. Chỉ là lúc này cô thấy mình ngủ nhiều hơn, ăn nhiều hơn mà thôi. Ngặt một nỗi, đã hơn ba tháng trôi qua, cô chẳng nhận được một cú điện thoại hay lá thư nào từ anh.

Hân có đứa bạn thân duy nhất là Chi. Tuy hai đứa rất tâm đầu ý hợp nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược nhau. Chi thì sôi nổi, bộc phát. Còn Hân thì hướng nội, sâu sắc. Ai cũng nói hai đứa chơi chung với nhau như để người này bù đắp thiếu sót của người kia.

Tuần trước, Chi đến nhà Hân chơi, rồi cứ nhìn chăm chăm vào cái cổ của cô, lúc đó đang mặc cái áo rộng thùng thình, rồi đột ngột phán một câu:

- Cổ và ngực cậu lạ quá đó nha Hân!

- Sao mà lạ? - Cô ngạc nhiên hỏi lại.

- Cậu không thấy sao, nổi đầy gân xanh!

- Thì sao? – Cô tròn xoe đôi mắt trong veo nhìn bạn.

- Chị mình đó, vừa mới có thai, bà nói mình nghe có thai là nổi đầy gân xanh như vậy đó! Cậu nói thật đi, trước khi ông Thịnh đi du học, cậu với ông có “tò tí te” gì không? – Cô bạn vô tư hỏi.

- Mình... mình... Mà cậu nhiều chuyện quá! - Cô ngập ngừng đáp lại, mặt đỏ bừng như gấc.

Sau khi Chi về rồi, Hân tự soi gương thì thấy quả đúng như những gì bạn mình nói. Từ phần cổ tới phần ngực trắng ngần nổi đầy gân xanh chỉ chút và rõ ràng từ lúc nào cô chẳng hề hay biết. Rồi cô lại ngẫm lại hình như mấy tháng rồi vẫn chưa có kinh nguyệt.

Cô cảm thấy vô cùng lo sợ nhưng không thể nào tự mình đi khám bác sĩ được. Rồi cô chợt nhớ ra trên báo hay quảng cáo mấy loại que thử thai vừa rẻ, vừa tiện dụng.

Trưa nắng chang chang, Hân tự mình đạp xe đến khu vực bán thuốc tây khá xa nhà. Cô đạp xe lòng vòng qua vài tiệm thuốc mà chẳng dám vào tiệm nào. Có tiệm thì đàn ông đứng bán, tiệm thì đông khách hàng. Lần lữa mãi, cuối cùng cô cũng chọn được một tiệm thuốc vắng vẻ, người bán là một phụ nữ trẻ.

- Chị ơi, chị bán cho em một que ... que thử thai.- Trên mặt vẫn còn bịt kín khẩu trang, cô bước vào tiệm thuốc, rụt rè hỏi.

- Em muốn mua hiệu nào? Ở đây chị có nhiều hiệu lắm. Mà em muốn mua loại của Việt Nam hay của ngoại? Loại của ngoại chị có cả loại màn hình hiển thị điện tử nữa đấy, có thể tái sử dụng nhiều lần. – Như không hiểu được tâm trạng ngại ngùng của người mua, người phụ nữ vô tư giới thiệu.

- Em... em muốn mua cái nào rẻ rẻ một tí. – Cô vốn không có mang nhiều tiền nên thật thà đáp.

- Rồi, vậy mua hiệu QT nhé! Loại này 10.000 đồng thôi, rẻ mà chính xác lắm đó! – Nói xong, người bán mau mắn cho món hàng vào trong một túi đen nhỏ một cách tế nhị. - Em cảm ơn chị!

Lần đầu tiên cầm que thử thai trên tay, cô xấu hổ lắm, chỉ muốn kiếm cái lỗ mà trốn ngay vào. Cô vội vã rời cửa hàng thuốc vì sợ có người quen bắt gặp. Người cô vã mồ hôi hột vì nóng bức hay cũng có thể vì quá sợ hãi.

Về đến nhà, Hân chạy ngay vào phòng, bắt đầu theo tờ giấy hướng dẫn mà tự mình kiểm tra kết quả. Chỉ vài phút sau, trên que thử hiện lên hai vạch hai vạch song song đỏ như máu. Kết quả chính là dương tính!

Người cô bắt đầu run lên bần bật. Cô ôm lấy đầu mình như sợ rằng bầu trời sắp đổ sập xuống. Một việc mà cô có nằm mơ cũng không nghĩ ra được là mình sắp trở thành một bà mẹ.

Cô không biết phải xử lý việc này như thế nào cho ổn thỏa. Liệu có nên phá thai? Không, không thể được! Cô cảm thấy trẻ con rất đáng yêu. Nếu giết đi một sinh mạng nhỏ bé còn trong trứng nước thì quả thật là quá tàn nhẫn.

Vậy thì có nên giữ cái thai này lại? Như thế cũng không xong! Trong nhà, chỉ có mẹ là luôn bên vực cô. Còn bà nội và ba sẽ từ cô vì cái tội tà trời này. Nếu vậy thì thà cô chết đi còn hơn. Chẳng lẽ thật sự không có lối thoát nào dành cho cô sao?

Buổi trưa hôm đó, Hân chẳng buồn ăn uống gì, chỉ nhốt mình ở trong phòng, nước mắt, nước mũi giàn giụa. Còn bà Vân là người phụ nữ nội trợ nên phần lớn thời gian ở nhà chăm lo cho gia đình. Hôm đó, thấy cô con gái đột nhiên ở mãi trong phòng, bà chợt có linh cảm bất an.

Bà bước vào phòng cô thì thấy cô có biểu hiện hết sức lạ lùng. Cô nằm trên giường, trùm chăn kín mít từ đầu tới chân dù là buổi trưa, trời khá oi bức.

- Hân à, sao hôm nay không chịu ăn cơm? Con không khỏe hả?- Bà lo lắng hỏi.

- Con không sao đâu mẹ. Con chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.– Nghe mẹ hỏi, cô sợ sệt co quắp người lại trong tấm chăn, giọng nói nghẹn đi.

- Con thấy không khỏe ở chỗ? Con bị hành nóng lạnh phải không? Để mẹ đi ra ngoài lấy thuốc cho con uống!– Giọng nói của bà ngập tràn sự yêu thương, lo lắng.

Khi cô còn nhỏ, mỗi lần bị ngã hay bị ba đánh, chỉ cần mẹ ôm chặt cô vào lòng là đau đớn đến cỡ nào cũng nhanh chóng tan đi. Cho đến tận bây giờ, mẹ vẫn luôn là chỗ dựa ấm áp mỗi khi cô gặp chuyện không vui. Nghe giọng nói dịu dàng của mẹ, đột nhiên cô cảm thấy giờ phút này cô chỉ cần có mẹ.

Cô liền bật dậy, sà vào lòng mẹ rồi òa khóc nức nở. Lẫn trong tiếng khóc là những tiếng gọi đứt quãng của một đứa con gái đại dột: “Mẹ!... Mẹ... ơi!..”

Trong vòng tay của mẹ, Hân bắt đầu kể lại từ đầu đến cuối sự việc. Những lời nói của cô giống như “tiếng sét đánh ngang tai” khiến cho hai lỗ tai bà ù đi nhanh chóng. Bà tức giận đến nổi suýt phải ngất xỉu. Nhưng đầu có tức giận đến cỡ nào đi nữa bà cũng không nổi nặng lời với đứa con gái mà bà rất mực yêu thương.

Bà nhớ ra gần đây có đọc được một bài báo khuyên rằng cha mẹ nên trò chuyện cởi mở vấn đề giới tính với con cái. Bà tặc lưỡi lắc đầu cho qua vì nghĩ hồi đó mẹ bà cũng đâu dạy dỗ gì mà bà vẫn chưa từng làm gì nông nổi. Huống hồ gì bà rất an tâm về đứa con gái ngoan ngoãn, hiền lành của mình. Sự việc thành ra như vậy, bà đau lòng nhận ra một phần lỗi rất lớn thuộc về trách nhiệm của những người làm cha, làm mẹ.

Bà Vân bình tĩnh hỏi thêm về anh chàng người yêu của Hân. Cô đã hoàn toàn mất liên lạc với anh ta lẫn gia đình anh ta nên việc đòi hỏi kết hôn là điều không thể. Bà phải bảo vệ danh dự của cả gia đình và nhất là tương lai của cô. Nếu như vậy thì chỉ có một cách vẹn toàn là hủy đi cái thai. Dù lựa chọn đó là tội lỗi nhưng bà không còn cách nào khác. Vì vậy bà quyết định dẫn cô đến một bệnh viện vắng vẻ và uy tín.

Hôm nay, sau khi gặp bác sĩ, bà cũng đã rõ hủy cái thai là điều không thể. Chẳng lẽ mọi việc đã rơi vào ngõ cụt? Chẳng lẽ danh dự và tương lai của đứa con gái duy nhất này sẽ vì vậy mà chóng vánh bị hủy đi sao?

Càng nghĩ, bà càng cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng bà không thể để bản thân quy ngã vào ngay lúc này. Bà giống như con gà mái mẹ dù chỉ còn một chút “hơi tàn, sức kiệt” cũng cố vươn đôi cánh mỏng manh che chở cho đứa con yếu ớt của mình.

Rời khỏi bệnh viện, hai mẹ con đều bốn mắt đỏ hoe. Hân biết mẹ cô đau lòng lắm, nhưng bà luôn tỏ vẻ bình tĩnh, chưa khóc trước mặt cô lần nào. Chỉ khi sau khi nghe bác sĩ nói về tình hình của cô thì bà mới rơi nước mắt.

Cô cảm thấy mình là một đứa con hư đốn và đáng xấu hổ khi làm đau lòng mẹ đến như vậy. Nếu thời gian có thể quay trở lại, sau buổi tiệc chia tay hôm đó, nhất định cô sẽ không để mọi việc đi quá xa.

Cô nghĩ rồi đây bà con, hàng xóm và cả bạn bè sẽ nhìn cô bằng cặp mắt khinh bỉ. Còn ba có lẽ sẽ đánh cô thật đau, la mắng cô bằng những lời làm cô đau lòng nhất. Thậm chí, có thể ông sẽ đuổi cô ra khỏi nhà. Cô rất sợ, rất sợ những điều đó sẽ xảy ra.

2. Chương 2: Đôi Mắt

Buổi tối hôm đó, sinh hoạt của gia đình Hân vẫn diễn ra như thường lệ. Sau khi dùng cơm xong, bà Vân rửa chén bát, Hân thì có nhiệm vụ lau dọn. Tiếng chén đĩa va vào nhau lách cách càng làm cho bầu không khí càng thêm căng thẳng. Hân vừa lau bàn vừa lén quan sát ba mình. Ông bình thần ngồi đọc báo ở sofa nơi phòng khách như chưa hề biết có một việc động trời đang xảy ra trong cái nhà này. Điều đó làm cho cô có phần nào nhẹ nhõm.

Ông và cô rất ít nói chuyện với nhau vì ông vốn là một người rất gia trưởng và nghiêm khắc. Ông là Nguyễn Trí, một giáo sư Đại học có tiếng ở Sài Gòn, được nhà trường và các sinh viên rất mực kính trọng. Ông nội của Hân đã mất từ lâu. Còn ông Trí lại là con trai trưởng. Vì vậy mà bà nội, các chú và các cô ai cũng xem trọng lời nói của ông.

Hân là con một nên ông đặt hết kỳ vọng vào cô. Hiểu được tâm ý của ba mình, từ nhỏ, cô đã cố gắng phấn đấu hết mình, luôn tỏ ra là một đứa con ngoan, trò giỏi. Từ lớp một đến lớp mười, cô lúc nào cũng đạt học sinh khá hoặc giỏi để làm vui lòng ông. Vì vậy, cô thật sự không muốn ông biết việc cô có thai. Nhưng cái bụng sẽ ngày một to lên, cô không biết có thể giấu thêm bao nhiêu ngày nữa.

Buổi cơm hôm nay, bà Vân không buồn nói một lời nào. Bà cũng không nuốt nổi một hạt cơm nhưng vẫn cố ăn một chút cho qua bữa. Bà đã mất ngủ mấy đêm liền, tinh thần cũng bị khủng hoảng nặng.

Đối với bà, ông Trí là người chồng, người cha mẫu mực, quyết đoán, lại là trụ cột chính trong gia đình. Sống với nhau mấy mươi năm, một khi ông đã quyết điều gì, bà chưa bao giờ dám có ý kiến. Bà từng nghĩ không sớm thì muộn thì ông cũng sẽ biết được sự thật. Nếu vậy thì để chính miệng bà nói thì ít nhiều với tình nghĩa vợ chồng lâu năm sẽ làm ông giảm bớt cơn thịnh nộ.

“Xoảng!” Bỗng cái chén rơi xuống đất vỡ tan làm bà Vân giật bắn người. Thì ra bà mãi nghĩ ngợi nên bị tuột tay lúc nào không hay. Bà còn chưa kịp hoàn hồn thì ông Trí cất giọng hỏi: “Hôm nay, con Hân không đến trường, em có biết không?”

Câu hỏi của ông làm hai mẹ con như bị đóng băng, chỉ còn lại trái tim nơi lồng ngực là nhảy nhót không ngừng. Hân run rẩy đưa mắt nhìn sang mẹ. Còn bà cũng chưa biết phải trả lời thế nào nhưng vẫn cố dùng ánh mắt điềm tĩnh để trấn an cô.

- Trống tiết, tôi về sớm cả buổi mà không thấy ai ở nhà. Con Chi nó có gọi điện thoại hỏi thăm con Hân bệnh gì mà không đi học được. Hai mẹ con đi đâu cả buổi vậy? - Chẳng đợi bà trả lời, ông hỏi tiếp.

- Em đang có việc quan trọng muốn bàn với anh. Chúng ta vào phòng nói chuyện một chút! - Bà biết đã đến lúc quyết định.

Ông Trí cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn bình tĩnh theo bà Vân vào phòng. Hân đứng nhìn theo ba mẹ mình mà tay chân rã rời, ruột gan như bị thiêu đốt. Cô cũng phần nào biết được đã đến lúc sự thật được phơi bày.

Sau cánh cửa phòng khép chặt, bà Vân xúc động kể lại toàn bộ sự thật. Kể xong, bà òa khóc nức nở. Trước mặt con gái, bà cứng rắn bao nhiêu thì trước mặt ông, bà lại yếu đuối bấy nhiêu. Bà đoán rằng ông sẽ rất nổi giận nhưng việc giãi bày với ông dù sao cũng làm cho lòng bà vơi đi gánh nặng.

- Tôi có nghe nhầm không? Cô dạy con như thế nào vậy hả? - Đúng như bà dự đoán, ông giận dữ hét lớn.
- Em van anh, hãy nhỏ tiếng một chút! Em không muốn con nó đau lòng thêm. - Bà nói trong nghẹn ngào.
- Nó làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy cô còn muốn tôi phải nhỏ nhẹ với nó sao? - Ông trừng mắt, gồng giọng.
- Chuyện cũng đã xảy ra rồi. Cũng lỗi tại chúng ta ít quan tâm đến con, không phải sao?
- Cô đổ lỗi cho cả tôi nữa à? Từ lâu, tôi đã không còn gặp cô ấy nữa, cô còn chưa vừa lòng sao? - Ông nhắc đến một người thứ ba nào đó.
- Bỏ chuyện của anh qua một bên đi có được không? Còn con gái chúng ta, em chỉ sợ nó nghĩ quẩn rồi làm ra chuyện đại dột thôi! Trong những lúc như thế này, cái em cần ở anh chính là sự chia sẻ và cảm thông. - Giọng bà run run.
- Tôi xem như không có đứa con gái hư thân mất nết như nó. Hai mẹ con cô tự mà giải quyết lấy đi.

Ông Trí nói dứt câu thì dừng dừng bỏ ra ngoài. Ánh mắt ông hừng hực lửa giận, lướt qua con gái mình như người không quen biết. Ông đi thẳng vào phòng làm việc để chuẩn bị bài vở cho ngày mai. Cũng bởi lẽ ông muốn vùi đầu vào công việc để giảm bớt cơn thịnh nộ của mình.

Trên bàn là một trang giáo án đang soạn dang dở, nhưng ông không thể nào tiếp tục viết thêm gì được nữa. Ông nhìn vào bức hình của gia đình mà cảm thấy đầu mình như muốn vỡ tung ra.

Việc tày trời của đứa con gái duy nhất làm cho ông rất tức giận. Từ khi cô còn nhỏ, ông đã luôn tỏ ra nghiêm khắc vì chỉ muốn cô nên người. Ông tự hỏi điều mình làm có đúng hay không khi vô tình tạo ra một khoảng cách vô hình với cô.

Là một giáo sư xuất sắc, ông Trí dành phần lớn thời gian của mình để tham gia nghiên cứu và giảng dạy. Có một thời gian trước đây, ông hay gặp lại người yêu cũ nhưng cũng dừng lại ở mức trò chuyện tâm giao. Việc đó bị phát hiện, ông đã không gặp người đó nữa.

Trong suốt thời gian qua, ông đã dùng đầy hết cho vợ trách nhiệm giáo dục con gái. Ông biết hậu quả này cũng một phần do ông không quan tâm đến cô. Ông muốn đánh cho cô một trận nhưng lại cố kiềm chế tính nóng nảy.

Vốn ông sợ mọi việc giống như vợ mình nói, chỉ cần thêm “một giọt nước tràn ly” cũng sẽ khiến cho cô có những suy nghĩ đại dột. Ông biết tốt nhất vào lúc này nên giữ bình tĩnh và im lặng. Một lần nữa, ông lại tiếp tục phó mặc việc con cái cho vợ vì ông tin tưởng rằng bà sẽ làm tốt hơn ai hết.

Còn Hân thì vẫn còn đang đứng chết lặng trước phòng ba mẹ mình. Nước mắt cô lăn dài trên má nhưng không thể nào khóc thành tiếng được. Ông Trí không đánh cũng không mắng cô. Chính thái độ lạnh lùng đó làm cho cô càng thêm run sợ. Cô muốn chẳng thà ông cứ mắng, cứ đánh một trận như hồi nhỏ mỗi lần cô phạm lỗi.

“Hu...! Hu...! Hu...!” Tiếng khóc từ trong phòng phát ra ngày một lớn. Nhìn vào trong, Hân thấy bà Vân đang ngồi ở mép giường, nước mắt thấm ướt cả khuôn mặt. Dáng vẻ của bà mệt mỏi, tuyệt vọng. Hai mắt của bà trũng sâu, hốc hác. Chỉ vài ngày thôi mà cô thấy mẹ mình như già đi thêm mấy tuổi.

Cô chậm rãi bước từng bước vào phòng, quỳ xuống xuống chân bà, gục đầu trên đùi bà. Rồi cô bắt đầu khóc thút thít như đứa trẻ lên ba đang mắc tội. Sự hối hận trong cô thốn thức thành lời: “Mẹ!... Lỗi là ở con!... Là do con!”

Bà không nói gì, chỉ lặng lẽ xoa đầu đứa con gái đáng thương. Nước mắt bà rơi xuống chan hòa cùng với nước mắt của cô tạo thành một dòng nước âm ỉ chảy mãi không ngừng tạo thành một dòng suối mang tên “tuyệt vọng”.

Sau hôm đó, Hân vẫn tiếp tục đến trường. Tuy thai không hành, nhưng cô cứ suốt ngày buồn ngủ nên việc học sa sút thấy rõ. Nhưng cô quyết định không nghỉ học vì không muốn xa trường, xa bạn.

Mấy bạn học của cô ai cũng thắc mắc: “Sao dạo này Hân có vẻ mập ra phải không?” Lúc đó cô đành phải giải thích bằng lý do đã chuẩn bị từ trước: “À, tại lúc này mình ăn nhiều lắm, lên cân là chuyện bình thường.” Chỉ có Chi là ngấm ngấm suy đoán được là lý do gì.

- Hân nè, điều gì khiến một đứa hoa khôi của lớp như cậu phát phì ra như thế? - Một hôm nọ, Chi đột ngột hỏi.

- À, thì mình ăn nhiều, vậy thôi. - Hân giải thích bằng lý do cũ rích.

- Mình không tin đâu! Chẳng lẽ đúng như mình đoán cậu đã có ... cái kia? - Chi nhìn Hân bằng ánh mắt dò xét.

- Mình ... Mình... - Hân ấp úng.

- Hân, bộ cậu không tin mình sao? Mình với cậu học chung từ mẫu giáo cho đến bây giờ, có thể gọi là bạn chí cốt. Có gì cứ nói thật mình nghe! Giúp được cậu cái gì mình sẽ giúp. - Cô bạn tỏ vẻ nghiêm túc.

Chi rõ ràng là đi guốc trong bụng Hân rồi. Phải, từ nhỏ đến lớn Hân với Chi như hình với bóng. Đi đâu chơi, hai đứa cũng có nhau, có gì ngon cũng chia sẻ và hẳn cũng chưa giấu diếm với nhau điều gì. Chỉ những lúc đi chơi với Thịnh, Chi mới ái ngại sợ làm “cục nhân” nên nhất quyết tách ra không chịu đi chung.

Khi Chi tỏ ý muốn chia sẻ, bao nhiêu cảm xúc tủi nhục đè nén trong Hân bùng phát. Cô quyết định kể tất cả sự thật cho cô bạn thân trong nước mắt giàn giụa.

Còn Chi, tuy từ đầu đã “đoán già, đoán non” ra được nhưng vẫn không tránh khỏi sự kinh ngạc khi biết được sự thật. Cùng là thân con gái với nhau, Chi cảm thấy Hân đáng thương hơn là đáng trách.

- Vậy nếu sinh đứa bé ra, cậu sẽ sắp xếp đứa bé sẽ như thế nào? - Chi quan tâm về đứa bé trong bụng.

- Mẹ mình nói sẽ cho nó cho một gia đình đang hoàng nuôi vì mình chưa đủ khả năng làm mẹ.

- Bác gái tính cũng phải! Nhưng cậu có thấy kỳ lạ không? Tại sao ông Thịnh đi suốt mấy tháng mà không có bất cứ liên lạc nào với cậu?

- Mình cũng hoang mang lắm. Không biết anh Thịnh có gặp chuyện gì không hay không. - Cô nói bằng giọng lo lắng. Thời gian Thịnh và cô yêu nhau không quá ngắn, cũng không quá dài. Nhưng đủ để cô biết rõ anh không phải là dạng người không nói tiếng nào rồi lẳng lặng biến mất.

- Sao cậu không điện thoại đến nhà ông Thịnh mà hỏi thăm?

- Mình gọi nhiều lần rồi, nhưng điện thoại nhà bên đó đã bị cắt. Mình đến tận nhà tìm thì thấy cửa đóng, then cài. Nếu có anh Thịnh ở đây thì hay biết mấy. Tội mình sẽ làm đám cưới. Mình sẽ chấp nhận nghỉ học để chăm sóc cho chồng, cho con. - Nói đến đây ánh mắt Hân đượm buồn.

- Thôi cậu đừng suy nghĩ nhiều! Đầu óc rối ren ảnh hưởng không tốt cho hai mẹ con! - Chi nói lời động viên.

- Chi, cảm ơn cậu đã cảm thông với mình! - Hân xúc động nói.

Sau đó không lâu, người Hân bắt đầu bị phù nề, lại hay bị dộp bễ khi ngủ. Đã đến tháng thứ năm thai kỳ, khi nhìn cô, người ta vẫn không biết là đang mang thai. Ai cũng chỉ nghĩ cô hơi mập mập hơn một chút. Bà Vân giải thích do cô mang thai con so nên người cũng gọn hơn bình thường.

Nhưng bà biết đã đến lúc không thể nào che giấu mọi người được nữa nên xin cho cô nghỉ học. Để tránh bà con hàng xóm để ý, bà quyết định dẫn cô về nhà em bà ở tận Cần Thơ để dưỡng thai và sinh nở tại đây.

3. Chương 3: Gặp Gỡ

Ngày ra bến xe, Chi cũng tiễn chân. Xe sắp rời bến, Chi khóc như mưa làm Hân cũng khóc theo. Khi xe sắp sửa lăn bánh, hai mắt Chi ướt sũng, giọng nói nghèn nghẹn: “Khi nào về lại, nhớ tìm mình nghen!”

Hân gạt đầu mà rơi nước mắt trước tấm chân tình của cô bạn thân. Xe lăn bánh, cô tiếc nuối quay đầu lại nhìn cho đến khi dáng cô bạn nhỏ dần... nhỏ dần... rồi biến mất.

Xe chạy thẳng hướng về hướng miền Tây. Đường xá mỗi lúc một lạ đi trong mắt Hân. Nhà phố, nhà cao tầng dần dần biến mất thay vào đó là những cánh đồng lúa, mảnh vườn tược xanh um. Vậy là cô phải xa Sài Gòn, xa bạn bè một thời gian khá dài. Cô cũng rất tiếc nuối vì việc học phải lỡ dở.

Cô từng hy vọng sau khi trưởng thành sẽ trở thành một người phụ nữ bản lĩnh và thành công trong xã hội. Ước mơ đó liệu có thể trở thành hiện thực không khi tương lai của cô ở phía trước còn quá mịt mờ?

Chiều tối, xe cũng đến nơi. Di Ba rất vui mừng khi gặp hai mẹ con. Di là em ruột của bà Vân, chồng mất sớm, chỉ sống thui thủi một mình ở vậy thờ chồng mà không chịu đi thêm bước nữa. Bà Vân hay nài nỉ di lên Sài Gòn ở với gia đình bà cho có chị có em nhưng di nhất quyết không chịu. Vì di muốn ở lại ngôi nhà kỷ niệm, cũng là để ngày ngày nhan nhón cho người chồng quá cố.

Từ nhỏ, di Ba đã thương yêu Hân như con ruột. Bà Vân kể tất cả sự tình về Hân cho di Ba nghe. Di nghe xong thì khẽ thở dài rồi nhìn cô bằng ánh mắt thương xót, nắn nắn đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô mà nói: “Tội nghiệp đứa cháu đại dột của di!”

Hân hiểu được di đang đau lòng vì mình. Cô chợt cảm thấy sống mũi cay cay, rồi nước mắt đột ngột trào ra mà không kịp nén lại được. Thấy vậy, di hoảng hốt ôm cô vào lòng, dỗ dành như đứa trẻ. Rồi cả di và mẹ cô cùng xúc động khóc theo vì xót xa cho đứa con, đứa cháu đại dột của họ.

Nhà di Ba ở gần một con sông nhỏ thơ mộng. Đến nhà di được hai hôm, chiều hôm đó nắng chưa kịp tắt, Hân quyết định đi dạo một mình quanh bờ sông.

Cô nhớ một câu hát nổi tiếng về Cần Thơ: “Cần Thơ gạo trắng nước trong. Ai đi đến đó, lòng không muốn về...” Nhiều người rất sợ phải về quê sống cảnh buồn bã nhưng cô rất thích nơi đây. Tuy xa chốn thành thị, nhưng cô cảm thấy rất thanh thản, không còn bị nhiều áp lực như lúc ở nhà.

Cô thư thả đi bộ dọc bờ sông. Làn nước in bóng cây xanh khiến cho dòng sông được phủ rợp bởi sự tươi mát và yên bình. Gió sông khẽ lùa qua làn tóc cô, mát rười rượi. Mùi của thiên nhiên sông nước hữu tình len lỏi vào tận khí quản khiến cho cô cảm thấy vô cùng thích thú và dễ chịu.

Xa xa có mấy đứa trẻ vừa đạp xe, vừa cười nói vui vẻ. Chúng vừa vượt qua cô thì hô lớn: “Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!” Cô chưa kịp hiểu mấy đứa nhỏ tinh nghịch này nói gì thì phát hiện ra cách cô chùng chục bước chân có một cặp nam nữ trẻ tuổi đang đứng nói chuyện rất to tiếng.

Hân không muốn nghe lén chuyện của họ nên quay về. Đi được vài ba bước thì chân cô bắt đầu tê cứng lại, không thể nào đi tiếp được nữa. Cô đành phải tựa người vào một thanh chắn gỗ sát bờ sông mà nhích từng bước một.

Như không thèm chú ý đến sự có mặt của Hân, cặp nam nữ đó vẫn tiếp tục nói chuyện như chỗ không người. Cô gái có gương mặt khá xinh đẹp nói mà như than khóc:

- Đồ vô lương tâm! Làm người ta có thai sao không dám nhận. Anh tồi lắm!

- Tôi đã không muốn nói thì cô đừng ép tôi. Cô chẳng phải bắt cá hai tay sao? Có con với ai rồi giờ bắt tôi “hót vó” à? Mà dù có là con tôi thật đi chẳng nữa, người như cô không đáng sinh con cho tôi. – Người con trai mặt mày hung tợn, giọng nói thô lỗ.

- Anh... Anh là đồ vô lương tâm... Được, tôi sẽ không... không giữ đứa bé này lại. – Cô gái tội nghiệp tức giận đến nghẹn lời, lau vội nước mắt rồi lập tức bỏ đi.

Hân không cố ý nhưng hoàn cảnh bắt buộc nên đã nghe hết không sót một từ. Cô cũng đồng tình với cô gái kia rằng người con trai này thật đúng là một kẻ vô lương tâm.

Khi cô đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên có cảm giác người hơi chao đảo. Chân không tiện cử động nên cô càng nắm chặt thanh chắn. Rồi nhanh như chớp, người cô ngã nhào về phía trước theo cái thanh chắn đó. Cô chỉ kịp hoảng hốt la lên “á” một tiếng thì người đã chìm ngập trong dòng nước.

Xung quanh Hân giờ là một mảng tối đen đáng sợ. Mọi âm thanh đều như tan biến đi. Làn nước lạnh lẽo đang bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô. Nó cũng nhanh chóng xâm nhập vào mắt, mũi miệng và cả lỗ tai cô.

Giống như những người không biết bơi khác, cô hoảng sợ tung chân múa tay nhưng cũng không ngăn được cơ thể cứ chơi vơi,... chơi vơi rồi rơi dần,... rơi dần xuống. Cô cố hét thật to để ai đó cứu mình nhưng mọi âm thanh từ miệng cô phát ra dường như đều bị nuốt mất.

Hân cảm nhận được rất rõ hô hấp bắt đầu bị nghẹn lại, chân tay rã rời, tất cả tri giác đều đã mệt mỏi. Nhưng giờ phút này, lý trí của cô lại trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cô không muốn cứ như vậy mà chết đi bởi vì trong cơ thể cô còn một mầm sống đang không ngừng quấy đạp.

Cô lại lần nữa cử động thân mình một cách yếu ớt như cố tìm một thứ gì đó để bám víu. Mọi cử động của cô mỗi lúc một khó khăn hơn. Dường như cố gắng đều trở nên vô nghĩa nhưng cô vẫn thì thầm trấn an mầm sống nhỏ bé của mình: “Bé ngoan ơi, đừng sợ!”

Được một lúc, Hân trở nên đuối sức và đành phải buông lỏng người đầu hàng với số phận. Đúng lúc đó, bất chợt có một cơ thể mạnh mẽ nào đó ôm chèo lấy người cô. Trong vòng tay ấm áp của ai đó, cơ thể mệt mỏi của cô như đang bay bổng lên. Rồi bất chợt, cô lịm dần,... lịm dần đi trong vô thức.

Một lúc sau, Hân tỉnh dậy thấy mình đang nằm ở trên một bãi cỏ dại gần bờ sông. Cô ngồi dậy, bật ho sặc sụa. Những gì vừa trải qua thật giống như một cơn ác mộng. Cô cố trấn tĩnh và nhớ ra hình như có ai đã cứu mình bằng một vòng tay thật ấm áp.

Bất chợt, một giọng nói ôn tồn vang lên: “Tĩnh lại rồi à! Lúc này không nhờ tôi thì có cô bé đã chết rồi đó biết không?”.

Thì ra người cứu Hân vẫn ở bên cạnh chờ cô tỉnh dậy. Lúc này, cô đã thấy rõ gương mặt người đó, không ngờ lại chính là gã vô lương tâm lúc này.

Cô đoán anh ta lớn hơn cô khoảng vài ba tuổi. Người này có dáng người cao ráo, khuôn mặt khá nam tính với cặp chân mày rậm, đôi mắt to hơi xếch. Ánh mắt của anh toát lên chút gì đó vẻ lạnh lẽo và cô đơn.

Nhưng nhìn chung là anh ta trông khá điển trai. Ai nhìn vào cũng có thể nghĩ anh là một diễn viên điện ảnh chuyên đóng vai phản diện. Và với cách ăn mặc sành điệu như thế, cô biết anh không phải người ở miền quê này.

Đây có lẽ là một mẫu người trái ngược với Thịnh, người yêu cô. Anh mang dáng vẻ khôi ngô, hiền lành và luôn dịu dàng vấp phải nữ. Nếu là anh biết cô có thai thì chắc chắn là sẽ không phản ứng tàn nhẫn giống như người này đối với bạn gái mình.

Hân mãi tò mò nhìn người cứu mình mà quên mất hết phép lịch sự. Còn anh ta thì cảm thấy buồn cười vì một cô bé vừa mới thoát chết chưa biết sợ mà còn nhìn người khác bằng cặp mắt soi mói.

- Ngốc kia, bày đặt bắt chước người ta đi tử tự! Rõ thật là ngốc!- Anh mở miệng mắng ngay.

- O!... Em... em không phải là ngốc, mà là Hân. Em cũng không có tự tử. Chỉ là tai nạn, cái thanh chắn mà em vịn hình như bị lỏng. – Cô thở thê giải thích.

- Thế thì nghe lén chuyện người khác đến nỗi bị rớt xuống sông rồi! – Anh buông lời mỉa mai.

- Không phải, đơn giản đó chỉ là tai nạn. Em không có cố ý nghe chuyện của anh đâu... Rất cảm ơn anh đã cứu em! – Cô không muốn giải thích dài dòng với một người xa lạ nên luống cuống nói.

- Không cần phải cảm ơn! Xem như cô bé nợ tôi. Lần sau gặp lại tôi sẽ bắt trả. – Anh nói một cách nghiêm túc.

- O, em... – Cô xoe tròn đôi mắt trong veo nhìn anh, không nói nên lời.

Bất chợt, một cơn gió thổi qua làm Hân lạnh run. Cô nhớ ra người mình còn ướt như chuột lột. Người cứu cô cũng chẳng hơn gì, đầu tóc, quần áo chẳng chỗ nào khô nổi.

- Làm người anh ướt hết trơn rồi! Hay anh về nhà em ở gần đây thôi. Dì em sẽ cho anh mượn một bộ đồ để thay tạm vậy.- Cô cảm thấy áy náy nên đưa ra đề nghị.

- Không cần, tôi phải đi ngay! Nếu cô bé muốn trả ơn tôi thì Giáng Sinh năm nay, cũng giờ này đến chờ ở đây. Tôi sẽ nói cho bé biết yêu cầu của tôi. – Anh bất chợt đưa ra một yêu cầu lạ lùng.

- Nhưng mà, em... – Cô lại tròn mắt và ấp úng.

- Không nhưng gì hết! Tôi không có nhiều thời gian đâu. – Anh đáp trả bằng giọng điệu cứng ngắt.

Chưa đợi Hân nói hết câu thì người cứu cô đã quay lưng đi. Anh bước lên một chiếc ô tô sang trọng đậu gần đó từ bao giờ. Rồi chiếc xe đó khởi động máy, nhanh chóng lao đi mất hút. Còn cô vẫn đứng đó ngơ ngàng nhìn theo mà không biết rằng cuộc gặp gỡ này chính là định mệnh.

Hôm nay, mọi việc xảy ra đều rất kỳ lạ khiến đầu óc cô vẫn còn mụ mẫm. Cô tự hỏi không biết rằng mình đang tỉnh hay đang mơ. Về đến nhà, cô cũng chẳng dám kể với ai về cuộc gặp gỡ với một người kỳ lạ, lại ở trong một tình huống dở khóc dở cười. Vì cô sợ sẽ làm cho họ lo lắng thêm.

Ở nhà dì Ba hơn ba tháng, Hân lúc nào cũng đau đầu nhớ trường, nhớ bạn. Thân hình Hân ngày càng một nặng nề. Bà Vân và dì trang bị cho Hân cả một kho kiến thức sanh nở. Càng hiểu nhiều, biết nhiều cô càng cảm thấy thương mẹ nhiều hơn. Ít nhất, bây giờ cô đã hiểu mẹ mang cô trong bụng chín tháng mười ngày nặng nề, khó chịu đến như thế nào.

Vài hôm nữa là Giáng Sinh rồi, cô vẫn còn nhớ như in lời hẹn với người đã cứu mình ở bờ sông vài tháng trước. Cô thầm nghĩ chắc đây chỉ là lời nói đùa của người đó. Với lại, nếu anh có xuất hiện mà thấy cô bụng to như cái thúng thì chắc cũng “xách dép” chạy không kịp. Cô tự nhủ thôi thì mang ơn người ta giữ trong lòng là được rồi, không gặp lại có lẽ sẽ hay hơn.

Giáng Sinh đến! Chiều hôm đó, Hân không hề hay biết rằng, người cứu cô quay trở lại bờ sông đúng như lời hẹn. Anh chờ mãi, chờ mãi nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Anh hỏi thăm xung quanh cũng không ai biết có người như vậy.

Thật sự lúc đầu, anh chỉ muốn đùa với cô cho vui. Nhưng sau khi trở về nhà, dáng vẻ luộm thuộm cùng với đôi mắt tròn xoe tò mò, trong sáng của cô luôn ở trong tâm trí anh. Anh cố gắng xóa bỏ thể nào cũng không hết.

Anh vốn đã từng cặp kè với rất nhiều cô gái nhưng chưa ai khiến anh phải để tâm nhiều tới như vậy. Đến tối, gió sông lùa qua mát lạnh. Ánh trăng khuyết như hình cái miệng cười hiện ra rõ mồn một như đang hướng về anh mà trêu chọc. Anh ngược lên nhìn trăng và đáp trả lại bằng một nụ cười sáng khoải vì cảm thấy mình ngốc hơn cả một cô bé ngốc.

4. Chương 4: Vượt Cạn

Một buổi chiều tan học, Thịnh chở Hân trên chiếc xe đạp mini màu đỏ. Ngồi sau lưng anh, cô mỉm cười hạnh phúc. Anh là học sinh ưu tú, lại luôn dịu dàng với phái nữ. Biết bao nhiêu cô gái trong trường thầm thương, trộm nhớ anh. Nhưng anh chỉ yêu cô làm cho cô rất hạnh diện với bạn bè.

- Huyền Hân à, anh chở em đi ăn chè cóc-tai sữa nhe. – Anh luôn thích gọi cô là “Huyền Hân”, một cách gọi rất khác biệt với mọi người

- Ừm, em còn muốn ăn gỏi khô bò nữa. – Cô nũng nịu đáp.

- Được! Được! Hôm nay, em muốn ăn một chục món, anh cũng chiều. Vì, hôm nay sinh nhật em, em phải khao mà. – Anh lém lỉnh nói.

- Trời! Cái anh này, xấu quá đi nha! – Cô vừa nói vừa cù vào eo anh.

Thịnh bật cười to vì nhột. Chiếc xe đạp lao đảo nghiêng qua, nghiêng lại. Rồi đột ngột xe ngã làm cả hai cũng ngã xuống đường. Hân chưa kịp đứng dậy thì đã nghe giọng anh hoảng hốt: “Em bị sao vậy? Em chảy nhiều máu quá!”

Cô lập tức đứng dậy thì thấy rõ ở phía dưới người mình đầy máu. Máu chảy nhiều lắm, chảy cả xuống mặt đất. Rồi cô ôm bụng vì cảm nhận được cơn đau đớn ở đây mỗi lúc một lớn hơn. Cô hoảng hốt la lớn: “Anh Thịnh, cứu em!”

Thật kỳ lạ, anh chỉ đứng đó nhìn cô bằng cặp mắt vô hồn. Cô run rẩy kéo lấy tay anh để tiếp tục cầu cứu. Nhưng anh vẫn đứng trơ ra như một pho tượng. Chỉ có hai tròng mắt của anh là không ngừng tuôn ra thứ chất lỏng màu đỏ giống như máu.

Cô thật sự kinh sợ và bật khóc. Anh bất chợt hất tay cô ra rồi quay đầu bỏ chạy một mạch. Còn cô thì ở lại một mình đau đớn trên vũng máu đỏ tươi.

Hân giật mình thức dậy và nhận ra đó chỉ là một giấc mơ. Người cô vẫn còn run lên vì sợ. Nhưng cơn mơ đã qua đi, cô vẫn còn cảm giác đau bụng quằn quại. Cô nhìn lại thân dưới của mình thì thấy đáy quần đã ướt sũng.

Cô hoảng hốt gọi mẹ và dì thức dậy. Hai người đã có kinh nghiệm nên nhìn qua là biết cô sắp trở dạ sinh con. Họ lập tức đón xe chở cô đến trạm y tế gần nhà ngay trong đêm tối.

Trong trạm y tế, bà Vân đứng ngồi không yên. Đã hai mươi phút trôi qua, Hân vẫn còn nằm trên giường rên rỉ mà chưa có bác sĩ nào đến thăm khám cho cô cả. Bà sốt ruột hỏi một cô y tá già đi qua thì chỉ được đáp trả bằng thái độ thờ ơ, quát tháo: “Chờ chút đi! Giờ này đã khuya, cần bác sĩ thì ít cũng phải từ từ. Muốn nhanh, mời lên bệnh viện tuyến trên!”

Nghĩ tới đoạn đường đi lên bệnh viện khác khá xa xôi, bà lại cắn răng chờ đợi thêm. Lòng đang rối rắm, bà thấy có một nữ bác sĩ đi ngang qua. Mừng như bắt được vàng, bà gọi to:

- Bác sĩ ơi bác sĩ! Cứu con tôi với!

- Chuyện gì vậy? Ủa, là chị hả? Tôi là Hoàng Gia Ánh, bác sĩ của bệnh viện trên Sài Gòn. Chị còn nhớ tôi không? – Bác sĩ mừng rỡ nói.

- A, bác sĩ Ánh! Làm sao mà tôi quên được! Nhưng sao bác sĩ lại có mặt ở đây? – Bà vui mừng nhưng cũng không khỏi thắc mắc sự xuất hiện của người bác sĩ này.

- Tôi đang trong chuyến công tác trao đổi kinh nghiệm sản phụ khoa với các trạm xá nhỏ thì không ngờ gặp chị. Mà chị sao lại ở đây? – Bác sĩ cũng tỏ vẻ thắc mắc lý do xuất hiện của bà Vân.

- Trái đất này nhỏ thật. Ở nơi đây mà mẹ con tôi cũng có thể gặp lại bác sĩ. Tại con bé Hân con tôi, nó đau bụng sắp đẻ. Bác sĩ giúp nó với! – Nhắc đến Hân, giọng bà run run.

- Được rồi, chị đừng lo! Để tôi khám cho cháu! – Bác sĩ trấn an bà.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ! – Bà xúc động nói.

Sau vài phút thăm khám, bác sĩ Ánh giọng khẩn trương: “Vỡ ối sớm, phải lập tức cho sanh ngay!” Lập tức, Hân được đẩy ngay vào phòng sanh, chính tay bác sĩ Ánh đỡ đẻ.

Mọi thứ đã được chuẩn bị xong, bác sĩ nói với Hân: “Con cứ bình tĩnh làm theo lời của cô thì mọi việc sẽ ổn thỏa, được chứ?”. Hân đau đớn không nói nên lời mà chỉ khẽ gật đầu đáp lại. Răng cô cắn chặt lại để không phải hét lên, hai tay bấu chặt tấm trải giường để có chút gì đó để bám víu.

Mặc dù đã biết trước sinh con sẽ rất đau, nhưng khi thực sự trải nghiệm, cô mới biết nó cơn đau để nó giống như xé nát cơ thể thành từng cơn. Bất chợt, bác sĩ Ánh ra hiệu lệnh: “Nở đủ rồi, Hít thật mạnh vào!”.

Cô vừa hít mạnh vào thì bác sĩ hô tiếp: “Rặn đi!” Cô rặn một cái thật mạnh nhưng vẫn chưa được. Mỗi lần rặn xong người cô đều giống như mất hết sức lực, nhưng vẫn phải lấy hơi cố gắng rặn tiếp cho lần sau.

Cứ như vậy cho đến lần thứ tư, trên trán mồ hôi đã nhễ nhại, Hân mới có cảm giác được một vật gì đó rất to chui tọt ra khỏi thân người mình. Trong sự mệt mỏi và đau đớn lan tỏa khắp người, cô nghe thấy những âm thanh lạ lẫm tràn ngập khắp gian phòng: “Oa!...Oa!...Oa!...”

Đó chính là tiếng khóc của đứa bé mà cô vừa mới sinh ra. Lòng cô chợt dâng lên cảm xúc vui sướng lạ thường. Bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn bỗng dường tan biến đi một cách nhanh chóng, thay vào đó là ngập tràn cảm giác hạnh phúc khi được làm mẹ.

Bác sĩ Ánh vui mừng thông báo với Hân đó là một bé trai khỏe mạnh. Một vài phút sau, người y tá là ẵm trên tay một em bé nhỏ xíu đưa ra trước mặt cô. Nó vẫn còn đang khóc, nhưng tiếng khóc có vẻ nhỏ hơn lúc nãy.

Hân nhìn đứa bé với ánh mắt tò mò nhưng trìu mến. Nó thật đáng yêu, giống như một thiên sứ mà ông trời đã ban tặng cho cô. Cô nhận ra được đôi mắt này, cái mũi này, cái miệng này đều là giống y chang Thịnh. Khi nó bắt gặp ánh mắt của cô thì lại khóc to hơn như muốn nói với cô rằng: “Mẹ ơi, con khát sữa quá!”

Y tá bảo Hân nên cho thằng bé ** một chút để kích thích tuyến sữa. Biết cô lần đầu sinh em bé, y tá hướng dẫn kỹ càng cách ẵm bồng và cách cho ** sữa. Miệng nó vừa chạm vào đầu ** của cô thì liền nín khóc. Nó nút lấy, nút để dòng sữa non đầu tiên vào trong cơ thể sơ sinh nhỏ bé.

Cô muốn ôm thật chặt thằng bé vào lòng nhưng sợ nó đau nên chỉ nhẹ nhàng nhàng chạm vào làn da mỏng manh. Cho ** xong, cô ngủ thiếp đi một chút. Còn thằng bé thì được đưa ra ngoài cho người nhà cô chăm sóc.

Hân được mẹ tròn con vuông làm cho bà Vân vui mừng khôn xiết. Lòng bà vô cùng mang ơn bác sĩ Ánh. Bà xem bác sĩ như một người ơn của gia đình. Vừa thấy dáng bác sĩ Ánh bước ra, bà vội vàng hỏi han:

- Thật cực cho bác sĩ quá! Nửa đêm thế này mà còn làm phiền, chắc bác sĩ mệt lắm.
- Không sao! Giúp được bệnh nhân thì có mệt bao nhiêu cũng được chị à. – Bác sĩ đáp.
- Mẹ con tôi đội ơn bác sĩ. Nếu không có bác sĩ ở đây chắc cả con tôi và đứa bé sẽ gặp chuyện không may.– Bà rưng rưng nước mắt.
- Ôn nghĩa gì! Đó chỉ là trách nhiệm của một phải sĩ phải làm thôi. Ngược lại người phải cảm ơn là tôi mới phải.
- Sao bác sĩ lại nói vậy?– Bà tròn mắt ngạc nhiên.
- Chị biết không. Chị và cháu Hân quyết định sinh đứa bé ra làm tôi rất cảm động. Một sinh mạng em bé được cứu sống. Tôi biết ơn gia đình chị vì điều đó.
- Trời ơi, sao trên đời này lại có một bác sĩ tốt như vậy. Ngày mai tôi mời bác sĩ tới nhà em tôi dùng cơm nhé?– Bà xuýt xoa nói lời cảm kích.
- Tiếc quá, sáng nay tôi phải về Sài Gòn gấp. Để dịp khác chị nhé! Tạm biệt chị!
- Dạ, tạm biệt bác sĩ! – Bà nói lời từ biệt xong thì thở dài thườn thượt. Lòng bà thấy ray rứt vì chưa có dịp để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Trong giấc ngủ, Hân mơ thấy Thịnh đang đứng kể bên nôi thằng bé. Anh khẽ chạm ngón tay vào mặt nó, rồi nhẹ nhàng bế nó lên một cách thuần thục. Anh di chuyển chậm rãi đến gần bên cô và xúc động nói rằng: “Huyền Hân, cảm ơn em đã sinh cho anh một thiên thần!”

Hân xúc động không nói được lời nào mà chỉ rơi nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc cứ như hững hạt pha lê lấp lánh tuyệt đẹp lăn dài trên má. Chúng rơi xuống chạm đất và bỗng chốc vỡ xoảng ra. Cô hoảng sợ tỉnh giấc và cảm nhận được giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên má, nhưng mà hạnh phúc thì đã tan biến theo giấc mộng.

5. Chương 5: Nó Sẽ Là Em Con

Tính đến bây giờ, Hân đã sinh em bé được một tháng. Thằng bé được mẹ và dì gọi yêu bằng “Gấu”, vì nó rất kháu khỉnh và sổ sữa. Cô đã biết được thế nào là mang nặng đẻ đau. Khi tự tay chăm con nhỏ, cô biết thêm những khó nhọc của người mẹ, phải thức đêm hôm, lo lắng từng chút một cho “cục cưng” nhỏ xíu. Cô cảm nhận được bản thân mình lớn khôn như ngày hôm nay là cả một quá trình gian nan mà mẹ mình đã trải qua.

Bé Gấu ngủ rất nhiều. Mỗi ngày, thằng bé chỉ thức vài tiếng đồng hồ chơi đùa và nhõng nhẽo. Càng tiếp xúc với nó, cô càng cảm thấy yêu nó nhiều hơn. Cô không đành lòng đem bé cho người ta nuôi theo cái kế hoạch ban đầu mà bà Vân đã định. Cô chỉ muốn ở bên cạnh bé như lúc này, cho bé **, ru bé ngủ, dỗ dành khi bé khóc.

Buổi trưa, Hân đưa vồng để bé Gấu ngủ yên giấc. Nhìn thằng bé đang ngủ say, lòng cô cảm thấy thật ấm áp. Cô nhắm tính lại bé Gấu đã được một tháng có nghĩa là cái ngày mà cô xa bé đã đến gần.

Cô không biết làm gì để bảo vệ thiên sứ bé nhỏ của mình. Càng nghĩ đến điều này, cô càng đau lòng đến rơi nước mắt. Liệu cô còn có thể trông thấy bé thêm được bao nhiêu ngày nữa?

Bà Vân bước vào phòng bắt gặp Hân đang khóc. Bà là một người mẹ rất hiểu tâm sự của con gái. Nhưng cái bà lo lắng nhiều nhất vẫn chính là tương lai của cô.

- Mới sanh xong, con không được khóc đâu! Khóc sớm sẽ làm mất con mau mờ đi đó.- Bà dịu dàng khuyên nhủ.

- Con không muốn xa bé Gấu mẹ à! – Cô lau vội nước mắt để mẹ không phải bận lòng, nhưng trong giọng nói vẫn có phần ghen ngào.

- Mẹ biết rồi! Dì con có bàn với mẹ. Dì cũng đơn chiếc nên muốn nhận nuôi thằng bé. Cho người lạ nuôi thì còn lo lắng, chứ dì của con thì mẹ rất an tâm.

- Thật vậy hả mẹ?- Nghe mẹ nói như vậy, cô cũng cảm thấy phần nào bớt lo lắng. Vì cô biết dì Ba rất thương yêu bé Gấu, sẽ xem bé như “núm ruột” của dì.

Bà Vân đang tính nói tiếp điều gì đó thì đột nhiên di động của bà reo vang. Vì thằng bé đang ngủ nên bà nhanh chóng ra khỏi phòng để tránh làm ồn. Không biết ai gọi đến mà bà có vẻ rất căng thẳng. Nói chuyện với người đó một hồi lâu, bà quay vào phòng, khuôn mặt mang theo một chút tư lự.

- Con biết ai vừa gọi cho mẹ không?- Bà đột ngột hỏi cô.

- Ai vậy mẹ?- Cô thực sự không đoán ra.

- Là ba con! – Bà nói.

- Có việc gì vậy mẹ? Ba vẫn còn tức giận về chuyện của con sao? – Cô tỏ vẻ ngạc nhiên. Trong suốt mấy tháng qua, dù ba có gọi, mẹ cũng không có nói gì với cô. Nhưng lần này, mẹ lại gọi cô lại nói chuyện làm cô có chút lo sợ.

- Không, ngược lại là mừng khác! Ba con đang rất lo lắng cho tương lai của con. Và ba cũng quyết định đón bé Gấu về nhà mình.

- Thật vậy hả mẹ?- Cô mừng rỡ nắm chặt lấy tay bà.

- Nhưng với điều kiện thằng bé sẽ gọi ba con bằng ba, gọi mẹ con bằng mẹ. Con phải quên đi việc con từng sinh ra nó.

- Vậy có nghĩa là nó sẽ là em con sao?- Cô trợn to mắt vì quá đổi kinh ngạc.

- Ba mẹ nghĩ điều đó là tốt nhất cho cả con và thằng bé. Ba con cũng đã tìm được trường cho con học tiếp. Chúng ta phải chuẩn bị thu xếp hành lý để còn về cho con kịp đi học.

Hân buông tay mẹ mình ra, trong lòng bất chợt dâng lên nhiều suy nghĩ. Cô biết vậy là ba đã tha thứ cho cô. Ba vẫn xem cô là đứa con gái duy nhất mà ông yêu thương.

Lòng cô tràn ngập niềm vui khôn xiết. Vừa được ở gần bé Gấu, vừa được đi học là điều mà cô từng nghĩ là “mơ chẳng được, ước chẳng thấy”. Nhưng giờ, chính ba là người giúp cô thực hiện điều đó.

Hân nghĩ cô không xứng làm mẹ của bé Gấu, nhưng thằng bé xứng đáng có một gia đình hạnh phúc. Bé Gấu sẽ có cha, có mẹ, có một người chị chính là cô. Vai trò người chị sẽ thích hợp với cô hơn là người mẹ. Nhưng dù ở vai trò nào, cô cũng sẽ thương yêu thằng bé như thương yêu chính bản thân mình.

Giờ phút này, cô chỉ mong thật mau trở về mái nhà xưa. Cô sẽ được gặp lại người cha đáng kính của mình, gặp lại người bạn thân tên Chi. Hơn nữa, cô còn được tiếp tục việc học còn dang dở của mình.

Hai hôm sau, Hân, mẹ và bé Gấu rời nhà dì Ba trở về Sài Gòn. Cô rất bất ngờ vì ông Trí ra tận bến xe đón. Ông nở nụ cười hiền lành khi nhìn thấy mọi người. Lúc này, ông khác xa một hình ảnh người cha nghiêm khắc.

Trên xe taxi, ông cứ nhìn chăm chăm đứa bé mà bà Vân đang ẵm trên tay. Một hồi sau ông nói: “Nhìn thằng bé này mặt mũi phúc hậu lắm! Tên của nó sẽ là Nguyễn Đức vậy!” Bà Vân và Hân liền đồng thanh hưởng ứng: “Tên hay đó!” Rồi cả nhà cùng nhìn nhau cười vui vẻ.

Bao nhiêu lo toan, bao nhiêu mâu thuẫn của gia đình cô dường như tan biến hết. Chính thằng bé có sức mạnh đem từng người trong gia đình cô xích lại gần nhau hơn.

Sau khi bé Gấu về sống chung, càng ngày ông Trí càng tỏ ra thương yêu thằng bé hơn. Bà Vân biết vì nhà không có con trai nên ông đặc biệt cưng nó cũng phải. Bà rất vui mừng vì điều đó. Gia đình vui vẻ, hòa thuận đối với bà là một món quà quý giá hơn cả vàng bạc.

Trong một thời gian ngắn, mọi người đã thích ứng với sự có mặt của một thành viên nhí trong gia đình với “quy luật bất thành văn”: bé Gấu là con của ông Trí và bà Vân, Hân là chị của nó. Chỉ còn một điều bà và ông Trí đều lo sợ là sự phản đối từ bà nội của Hân.

Ngày đó rồi cũng đến. Bà nội Hân hay tin ông Trí nhận con nuôi liền “lửa giận bốc cao hơn dầu”, tức tốc một mình đón xe lên Sài Gòn xử lý. Hôm đó, bà xuất hiện mà không có sự hộ tống của bất cứ cô, chú nào. Tuy đã lớn tuổi nhưng cử chỉ của bà rất nhanh nhẹn. Sự xuất hiện của bà nội làm ai nấy đều hoảng hốt.

- Hai vợ chồng bây giờ hết rồi à? Con ruột còn chưa lo xong đã đòi nhận đến con nuôi! Mẹ không chấp nhận trong dòng họ xuất hiện người không phải huyết thống đâu!- Vừa vào nhà, bà đã hùng hổ quát.

- Mẹ à, để từ từ con giải thích! – Giọng bà Vân nhỏ nhẹ.

- Giải thích cái gì, trả thằng bé về lại đúng chỗ của nó ngay! – Bà nội tiếp tục quát.

- Không phải vậy đâu mẹ! Hôm trước, con đi xem bói, chỗ ông thầy Tích mà mẹ hay mời cúng đó, mẹ nhớ không? – Biết mẹ chồng mình cố chấp nhưng rất mê tín, bà Vân hướng câu chuyện đến việc xem bói.

- Ủ, thầy Tích là người mẹ luôn kính trọng vì nhờ ông ấy mà gia đình ta ai cũng sức khỏe dồi dào. Nhưng ý cô là gì? – Bà nội bắt đầu hạ giọng.

- Đúng rồi. Con có nhờ thầy xem giúp vận mệnh năm sau của anh Trí. Thầy nói là không tốt, phải giải nguy bằng cách nhận con nuôi có ngày giờ sinh giống thằng bé này. – Bà Vân lý giải. Tất nhiên, trước đó, bà cũng đã có tốn không ít tiền gửi đến thầy Tích để mua chuộc.

- Thật vậy sao? Mà có trách tại bây cũng không dám gạt bà già này! – Bà nội đắc ý.

- Đúng đó mẹ! Đó cũng là ý của con. Con vốn không có con trai, nhận thêm thằng bé cho có trai có gái, lại vui cửa vui nhà. – Ông Trí lên tiếng đồng tình với vợ.

- Phải đó bà nội, thằng bé cũng dễ thương lắm. Mình đừng trả nó về nhà bà nội. – Hân cũng tham gia bằng giọng nũng nịu.

- Nếu thầy Tích và ba con cũng nói như vậy thì bà cho qua vậy. – Bà nội gạt gù ra vẻ vừa ý.

Bà nội Hân nhìn thấy bé Gấu trong lòng cũng cảm thấy yêu mến nên không còn quan tâm đến chuyện con nuôi, con ruột nữa. Bà đến không báo trước, đi cũng không ai hay. Vài hôm sau, nhân lúc không có ai ở nhà, bà tự mình đón xe trở về quê. Bà luôn muốn chứng tỏ với con cháu bà vẫn còn minh mẫn, khỏe mạnh.

Về phần Hân, cô trở lại việc học ở một trường Dân lập với quyết tâm cao độ. Cô phải học lại lớp mười một đã bỏ dở trước đó. Không phụ lòng ba mẹ, cô nhanh chóng tốt nghiệp trung học và trúng tuyển vào Đại học Luật theo lời khuyên của ba mình.

Ông Trí không bắt buộc cô mà chỉ khuyên rằng công việc luật sư sẽ giúp cô thoát khỏi cái bóng mờ nhạt của chính mình. Ông muốn cô phải năng động hơn, không phải sống khép mình như vậy nữa.

Khi Hân học xong năm nhất Đại học thì bé Gấu cũng đã được ba tuổi. Thằng bé ngày càng lanh lợi nhưng luôn tỏ ra chống đối với cô. Thường ngày, nó hay dẫu tập vở, bút viết của cô chọc cho cô phải nổi khùng với nó.

Còn đối với ông Trí, bé Gấu luôn ngoan ngoãn và nũng nịu lấy lòng. Lúc thì, thằng bé nhõng nhẽo: “Ba đi làm cực khổ nên con chỉ thương một mình ba thôi!” Lúc thì, nó nịnh hót: “Ồ nhà này chỉ một mình ba là đẹp trai nhất!” Vì vậy, ông ngày càng cưng nó hơn. Những câu nói ngô nghê, những trò nghịch ngợm của nó vậy mà có tác dụng làm cho cả nhà luôn đầy ắp tiếng cười.

Một đêm nọ, nhà chỉ còn Hân và bé Gấu vì ba mẹ về quê thăm bà nội. Nhà vắng người nên hai chị em ngủ chung. Không may, bé Gấu lại đột ngột sốt cao.

Từ nhỏ đến lớn bé Gấu hay bị bệnh lắm, nhưng lần nào mẹ cũng là người chăm sóc. Mới đầu, cô cũng bối rối lắm vì chưa chăm sóc người bệnh bao giờ. Cô bình tĩnh nhớ lại mỗi lần mình bị sốt, mẹ cho uống thuốc hạ sốt, rồi đắp khăn ẩm lên trán, lên người.

Hân lập tức lục tủ thuốc gia đình thì may quá vẫn còn mấy gói thuốc hạ sốt cho trẻ em. Cô nghĩ chắc là mẹ mua để sẵn để phòng hờ trường hợp bé Gấu bệnh. Cho thằng bé uống thuốc xong, cô làm giống y như mẹ, đắp khăn ẩm, lau người cho nó.

Nhìn mặt nó phờ phạc không giống như vẻ mặt láu cá mỗi khi chọc giận người khác, cô không khỏi phì cười:

- Sao rồi, siêu quậy đã đến lúc hết sức để quậy rồi phải không? Mau ngồi dậy mà lục lại đồ của chị đi, hôm nay cho phép đó!
- Em đâu có quậy đâu. Em thương chị Hai nhất mà. – Thằng bé đáp lại bằng giọng yếu ớt.
- Trời, đã bệnh mà còn nịnh bợ hả Gấu con. Thương chị là chọc tức chị hoài phải không? – Cô dịu dàng mắng yêu thằng bé.
- Ai kêu chị Hai không chịu chơi với em. – Thằng bé dẫu môi nũng nịu.

Lời nói của bé Gấu làm Hân có chút giật mình. Suy nghĩ lại, ngày nào cũng vậy, cô từ trường về đến nhà thì cứ chui vào phòng học bài. Buổi tối, cô không đi học thêm ngoại ngữ thì cũng học tin học. Đã lâu lắm rồi, cô chưa có dịp gần gũi với thằng bé như lúc này.

Cô không ngờ thằng bé hay phá phách đồ đạc là muốn lôi kéo sự chú ý của cô. Cô chợt thấy sống mũi mình cay cay. Cầm lòng không được, cô vừa xoa xoa cái trán nóng như lửa của nó vừa nói:

- Khi nào chị Hai rảnh sẽ chơi với em chịu không? Còn từ giờ em không được phá đồ của chị nữa!
- Dạ! Em biết rồi. – Thằng bé đáp yếu ớt.
- Chị Hai cũng thương em nhất đó, biết không Gấu con? – Hân nói bằng giọng nghèn nghẹn, những giọt nước mắt đã chảy hết cả vào trong tim. Nếu lúc này có ai cho cô một điều ước, cô chỉ mong rằng bao nhiêu bệnh tật trên cơ thể của thằng bé truyền hết qua cho cô.

6. Chương 6: Thoáng Gặp Người Trong Mơ

Thấm thoát bốn năm trôi qua thật nhanh. Thời gian học Đại học là một khoảng thời gian Hân phấn đấu không ngừng để khẳng định bản thân và làm vui lòng ba mẹ. Cô đã thành công trong việc bảo vệ luận văn tốt nghiệp của mình.

Giờ bé Gấu đã là học sinh tiểu học rồi. Thằng bé rất lanh lợi nhưng không còn nghịch ngợm như trước nữa. Cuộc sống gia đình hạnh phúc hiện tại khiến cho Hân thật sự xem bé Gấu là em mình. Việc cô sinh ra thằng bé đã được cất giấu ở một nơi rất sâu, rất kín trong tâm hồn cô.

Cô nghĩ nếu ai cũng hạnh phúc thì có chôn giấu một chút bí mật cũng là điều tốt đối với cô và cả cho thằng bé. Nhưng cũng chính bí mật này khiến cô không thể nào mở lòng mình ra với bất cứ chàng trai nào trong suốt thời gian qua. Vì vậy mà cho đến giờ, cô vẫn cứ cô đơn.

Từng ấy thời gian, Hân vẫn không có tin tức gì của Thịnh. Nhớ anh, cô chỉ có thể gặp anh trong những giấc mơ. Và mỗi khi giấc mơ tan biến cũng chính là khi cô tự nhủ với lòng mình là anh sẽ quay trở về.

Vài tháng nay, cô bắt đầu sử dụng trang mạng xã hội facebook. Chi bảo với cô rằng thời buổi này, ai ai cũng dùng trang này để chia sẻ thông tin, hình ảnh cá nhân. Mặc dù không thường xuyên gặp bạn bè cũ, nhưng thông qua nó, cô cũng cập nhật được không ít những thông tin của họ.

Tuần sau đã là lễ tốt nghiệp, đầu óc cô cảm thấy rất thoải mái. Cô không muốn đi du lịch đâu đó mà chỉ muốn dành trọn thời gian rảnh rỗi hiếm hoi cho gia đình.

Đang lúc rảnh rỗi, cô ngồi vào máy để kiểm tra facebook. Vừa đăng nhập, cô nhận được thông báo có thông điệp mới. Cô bấm vào thì màn hình hiện ra một dọc các thông điệp chưa đọc. Trong số đó có một bức được gửi từ Stranger Man, một tên khá xa lạ không có trong danh sách bạn bè của cô.

Cô tò mò mở nó ra đọc trước. Thì ra là một thư mời kết bạn nội dung: “Chào Hân, anh là Stranger Man. Cho anh thêm tên em vào danh sách bạn bè, em nhé!”

Xem qua profile của người này, thông tin được ghi rất sơ sài. Họ tên thật của anh ta cũng không được khai báo. Hình ảnh thật lại càng không có. Cô đoán có người bạn nào đó muốn trêu ghẹo cô thôi. Nghĩ vậy nhưng cô vẫn nhấn nút “Chấp nhận” vì cô biết người bạn này vốn không có ý xấu.

Hân còn nhận được vài thông điệp khác với nội dung đều là chúc mừng cô tốt nghiệp. Cô cảm thấy rất vui vì có nhiều bạn bè quan tâm đến mình. Cô đang tính hồi âm cảm ơn từng người một thì cửa sổ hội thoại trong facebook bung ra.

- Chào Hân! Em đang rảnh chứ? Nói chuyện với anh một chút được không? - Nó được gửi đến từ Stranger Man, người mà cô mới vừa thêm vào trong danh sách bạn bè.

- Chào! Anh có thể nói cho em biết, chúng ta biết nhau chứ? - Sẵn cô cũng đang thắc mắc về anh nên cô liền đáp lại.

- Không, chúng ta chỉ là người xa lạ. Anh vô tình thấy được tài khoản facebook của em thông qua bạn của một người nào đó mà anh chẳng nhớ rõ nữa. Em rất giống với người bạn gái mà anh rất quý mến. Nhưng hiện cô ấy không còn ở bên cạnh anh nữa. - Anh đáp.

- Chắc là cô bạn đó phải là người quan trọng với anh lắm! Nhưng sao anh không đi tìm gặp cô ấy? - Cô vô tư hỏi.

- Anh không thể gặp cô ấy được. Bởi vì, anh đã làm một chuyện có lỗi, khó mà được tha thứ.

- Em nghĩ bất cứ ai có lòng thành nhận lỗi đều sẽ nhận được sự cảm thông. - Dựa vào kinh nghiệm sống ít ỏi của mình, cô đưa ra nhận xét chủ quan.

- Em nói đúng! Nhưng chắc là tại anh chưa có đủ dũng khí và lòng thành. Còn em thì sao? Những năm qua, em ra sao?

- “Những năm qua”? Sao anh lại dùng cụm từ này nhỉ? Anh có biết em đúng không? - Cô đặt ngay nghi vấn.

- À, không. Anh chỉ muốn hỏi về cuộc sống gần đây của em. Anh dùng từ không đúng rồi.

- Cuộc sống của em không có gì phải phàn nàn. - Cô nghĩ mình đang sống rất hạnh phúc bên ba, mẹ và bé Gấu.

- Em có bạn trai chứ?

- Có! – Cô đáp ngắn gọn.
- Anh ta là người thế nào?
- Anh ta là mẫu người mà bao nhiêu cô gái phải mơ ước. – Cô đang nói về Thịnh, người yêu của cô.
- Thế thì tốt rồi. Chúc mừng em!
- Cám ơn anh. Em cũng hy vọng anh sẽ mau chóng gặp lại người bạn gái đó. Em có việc rồi, tạm biệt anh vậy! – Cô cảm thấy hơi buồn khi nghĩ về Thịnh nên không muốn tán gẫu tiếp nữa.
- Ok, tạm biệt em! Hẹn gặp lại!

Vừa tắt màn hình facebook đi, tiếng bé Gấu từ dưới nhà vang lên lanh lảnh: “Chị Hai, em đi học về rồi. Mau xuống dạy bài tập cho em đi!”

Ngày nào cũng vậy, thằng bé có mặt ở nhà là cứ quây quần bên cô. Có một lần, bà Vân trêu thằng bé: “Con tự phải tự làm lấy mọi thứ đi. Mai mốt chị Hai con còn phải đi lấy chồng nữa chứ!”

Vậy là thằng bé liền nũng nịu đáp trả: “Chị Hai đi lấy chồng thì con cũng đi theo luôn!”. Nghe xong, cô chỉ phì cười trong chừa xót vì lòng cô biết rõ việc lập gia đình đã trở nên quá xa tầm đối với một người con gái từng lầm lỡ.

Lễ tốt nghiệp rồi cũng đến. Hôm nay là ngày rất quan trọng của Hân nên cả nhà cùng đến tham dự. Cô chọn cho mình một bộ áo dài màu hồng phấn đi cùng với đôi giày cao gót màu trắng. Tuy gương mặt cô chỉ trang điểm một cách nhẹ nhàng nhưng lại toát lên vẻ trưởng thành xinh đẹp như một đóa hoa vừa nở rộ. Khoác lên mình bộ lễ phục tốt nghiệp, cô thấy rất tự hào vì mình đã chính thức trở thành một Tân cử nhân.

Tất cả Tân cử nhân cùng ngồi tập trung ở dãy ghế đầu bên phải, khuôn mặt đều lộ rõ niềm phấn khởi. Lễ tốt nghiệp được tổ chức quá trang trọng làm cho bọn họ không tránh khỏi cảm giác bồi hồi xúc động. Hân đưa mắt quan sát xung quanh để ghi nhớ mãi khoảnh khắc này.

Đột ngột cặp mắt cô dừng lại ở dãy ghế bên tay phải nơi dành cho các vị khách danh dự của trường. Cô thoáng thấy từ phía sau lưng của cửa một người rất giống với Thịnh. Người đó mặc một bộ đồ âu phục màu đen rất lịch lãm. Lòng cô chợt dâng lên một cảm xúc mãnh liệt làm trái tim cô đập loạn xạ. Nhưng rồi cô lại bình tĩnh gạt bỏ đi thứ cảm xúc đó và tự cho là mình đã nhầm người.

Sau màn khai mạc trang trọng, đích thân thầy Hiệu trưởng tuyên dương và mời những sinh viên xuất sắc của trường lên nhận bằng. Hân không quá bất ngờ vì tên mình cũng được xướng lên. Bốn năm miệt mài cố gắng học tập của cô đã được đền bù rất xứng đáng.

Cô nhanh chóng di chuyển lên bục cao theo các bạn. Đứng ở trên nhìn xuống, cô cảm nhận được mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình với cái nhìn đầy ngưỡng mộ. Cô xúc động hít thở thật sâu, rồi đưa mắt về phía ba, mẹ và bé Gấu như muốn chia sẻ cùng họ niềm vinh dự của mình.

Sau đó, người điều hành buổi lễ ôn tồn nói: “Mời ông Thịnh - Giám đốc điều hành của Tập đoàn Nước giải khát Khang An lên trao bằng và học bổng cho các em!”

Nghe nhắc đến tên Thịnh, tim Hân lại một lần nữa đập loạn xạ. Cô hướng mắt xuống hàng ghế khách mời, chỗ người đó ngồi đã trống từ bao giờ. Cô có cảm giác mình không còn đứng vững được nữa. Chẳng lẽ người cô nhìn thấy lúc nãy thật sự là anh?

Sau đôi ba phút, người khách nọ vẫn chưa bước lên. Người điều hành buổi lễ đành phải nhắc lại lời mời một lần nữa. Thấy lạ, cả hội trường bắt đầu ngó dáo dác tìm kiếm người khách mời đặc biệt. Ruột gan Hân cũng đang nóng bừng vì mong chờ giây phút được gặp lại Thịnh.

Lần này, một người đàn ông mặc âu phục đen đĩnh đạc tiến lên. Nhưng rõ ràng anh ta lại không phải là người mà cô mong đợi. Một tia hy vọng vừa mới được nhen nhóm đã bị dập tắt trong thoáng chốc làm lòng cô quàng thất.

Lễ tốt nghiệp kết thúc trong thành công tốt đẹp. Các Tân cử nhân bắt đầu bắt đầu bịn rịn chia tay nhau trong luyến tiếc. Họ biết rằng quãng đời sinh viên đại học giờ chỉ còn nằm gọn trong ký ức của mỗi người.

Trái ngược với không khí rộn ràng xung quanh, Hân ngồi thừ ra như người mất hồn. Đường như cô không còn hứng thú gì đến mọi việc xung quanh.

- Chị Hai! Chị Hai!- Tiếng bé Gấu lanh lảnh gọi chị.

- À... ơ...! Bé Gấu...- Hân giật thót người thì thấy bé thằng bé đã ở ngay trước mặt cùng với ông Trí và bà Vân.

- Chị Hai giỏi quá, mai mốt em cũng sẽ học giỏi như chị!

- Ủm, vậy thì em phải ráng lên!- Cô vừa mỉm cười vừa xoa xoa đầu nó. Nhìn thấy bé Gấu, bao nhiêu tâm sự trong cô đột nhiên tan biến.

- Con thật là không làm phụ lòng ba mẹ!- Ông vừa gật gù vừa nói, trên gương mặt tràn đầy niềm tự hào.

- Con giỏi lắm Hân à!- Bà Vân cũng không tiếc lời khen con gái.

- Con cảm ơn ba mẹ! Nếu không có ba định hướng, không có mẹ dìu dắt thì nhất định con sẽ không có ngày hôm nay.- Cô xúc động nói.

- Xin lỗi, mình đến trễ! Chúc mừng bạn thân mến tốt nghiệp!- Chi cũng vừa đến.

Chi tốt nghiệp trước Hân một năm và công tác trong ngành nước giải khát. Thấy bạn mình, trong đầu Hân chợt lóe lên một ý nghĩ lạ lùng. Cô liền khéo léo kéo Chi ra một góc rồi hỏi nhỏ:

- Cậu có biết đến một người cũng tên Thịnh – Giám đốc điều hành Tập đoàn Nước giải khát Khang An không?

- Khang An chính là đối thủ của công ty mình. Nghe nói anh giám đốc bên đó còn rất trẻ, vừa mới du học nước ngoài về. Anh ta rất tài giỏi nên đã được chọn làm rể của ông chủ Khang An rồi. Mình cũng chỉ biết có vậy thôi! Mà cậu không nghĩ người đó là anh Thịnh của cậu chứ? Đến giờ mà cậu vẫn còn để tâm đến anh ta à?

- Chỉ là mình có cảm giác là lạ khi nghe đến người này. Thôi không nhắc đến nữa! Lát về nhà mình ăn cơm nhé. Mẹ mình nấu mấy món ngon không à.

- Được! Được! Mình nhận lời là vì tài nấu nướng của cô Vân chứ không phải vì cậu đâu. Ha! Ha!- Chi hớn hở nói.

- Hai chị làm gì mà vui quá. Cho em tham gia với!... Á...Á... - Bé Gấu vừa nói dứt câu thì đã hét lên thất thanh.

Thì ra bé Gấu từ đằng xa chạy lại thì không may bị “chạm éch” một cái thiệt là không nhẹ. Hân và Chi ôm bụng cười sặc sụa sự vụng về của thằng bé. Còn ông Trí và bà Vân vội vã lao tới ngay. Bà xót xa đỡ “cậu quý tử” còn đang khóc nhe. Mấy người bọn họ làm huyên náo cả một góc trời.

7. Chương 7: Hoàng Gia Thiên Là Ai?

Buổi sớm ban mai thật là tuyệt đẹp. Nắng nhẹ nhàng xuyên qua từng kẽ lá. Nắng dịu dàng soi rọi vào từng cánh hoa làm cho chúng càng thêm long lanh. Hân đứng ngoài ban công để hít thở không khí trong lành của buổi sáng. Ánh nắng khẽ lung linh trên khuôn mặt thanh tú khiến cho đôi má cô càng thêm ửng hồng.

Hân cảm thấy mình đã thực sự trưởng thành. Cô đã không còn sinh viên nữa vì vậy đã đến lúc phải kiếm cho bản thân một việc làm thích hợp. Cô càng nghĩ đến thì càng cảm thấy nôn nao.

Nhưng ở đất Sài Gòn này, để cho một người mới ra trường như cô kiếm được một việc làm thích hợp là điều không dễ dàng gì. Cô khẽ thở dài ngao ngán vì nghĩ tới ngưỡng cửa trước mắt có quá nhiều chông gai.

Hân quay vào phòng, ngồi ngay vào máy tính để làm một số thao tác chuẩn bị đi xin việc. Cô bắt đầu mở Bản lý lịch mà cô đã tạo trước đó, xem đi xem lại vài lần để chắc chắn rằng mọi thứ đều ổn. Cô muốn nó phải thật hoàn hảo trước khi được gửi đến các nhà tuyển dụng.

“Bíp!” Bỗng máy tính vang lên một âm thanh quen thuộc, báo hiệu có người muốn tán gẫu với cô trong facebook. Hân chưa xem qua là ai nhưng cũng đoán được người đó là Stranger Man. Sau lần đầu tiên gặp nhau trên mạng, cô và anh vẫn thường xuyên liên lạc.

Khi tán gẫu với nhau, anh hay kể những câu chuyện hoặc đưa ra những lời khuyên đầy ý nghĩa dành cho cô. Vì vậy, cô cảm thấy trò chuyện với anh rất lý thú. Từ đó tạo thành thói quen sử dụng facebook hằng ngày của cô.

- Chào em!- Đúng như cô nghĩ, Stranger Man gửi đến.
- Chào anh! Sáng nay trời đẹp quá anh nhỉ! – Cô đáp lại một cách thân thiện.
- Ừm, đẹp. Em đang làm gì?
- Em đang chỉnh sửa Bản lý lịch để đi xin việc.
- Hay là em gửi cho anh xem qua thử. Anh cũng kinh nghiệm trong tuyển dụng nhân sự.
- Thật hả? Vậy để em gửi qua email. Có gì anh đánh giá giúp em nhé! – Cô mừng rỡ trong bụng.
- Ok.

Đang tán gẫu, di động của Hân đột ngột reo lên. Trên màn hình di động hiển thị người gọi đến là Chi. Cô liền tạm biệt người bạn ảo để nghe máy. Cô chưa kịp nói chữ “Alo” thì ở đầu dây bên kia, Chi đã nói một tràng:

- Hôm nay, trưa thứ Bảy mình được nghỉ. Cậu lên dùng cơm với mình ở gần công ty, cái quán mà mình với cậu vẫn thường ăn đó. Mình có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu.
- Chuyện gì mà quan trọng dữ vậy? – Hân thắc mắc.
- Đến rồi biết! – Chi tỏ vẻ bí mật.
- Vậy trưa nay gặp!

Đúng như lời hẹn, buổi trưa, Hân đến chỗ hẹn với Chi. Quán cơm vắng phòng này khá sang trọng nên giá cũng không rẻ. Chi làm ở Phòng kinh doanh của Tập đoàn Nước giải khát Hoàng Gia nên thu nhập cũng khá khá. Biết được Hân chưa đi làm nên những lần đi ăn với nhau, Chi đều giành trả tiền.

Lần nào đến trước, Hân đều chọn chỗ ngồi ngoài trời cạnh vòi phun nước. Và lần này cũng không ngoại lệ, cô vẫn chọn chỗ cũ làm nơi chờ bạn mình.

Khung cảnh sân vườn nơi đây thật thơ mộng với nhiều cây cảnh nhìn rất mát mắt. Vòi phun đó được đặt ngay giữa sân vườn của quán. Nó phun ra những tia nước lấp lánh làm dịu đi cái nắng hanh vàng gay gắt.

Giữa trưa oi bức của Sài Gòn, Hân không muốn trốn vào máy lạnh. Cô chỉ muốn hưởng thụ cái mát tự nhiên của hơi nước. Cô tưởng chỉ có mình mới có cái sở thích không giống ai như vậy. Nhưng khi vừa bước tới bàn mình đã chọn, cô phát hiện còn có hai người đàn ông, một già và một trẻ đang ngồi cách chỗ cô không xa.

Hân tò mò đưa mắt sang bàn bên kia. Bọn họ đang bàn chuyện gì đó với vẻ mặt rất nghiêm túc. Cả hai đều mặc âu phục, thắt cà vạt trông rất lịch lãm, đáng vẻ thật giống với những doanh nhân mà cô hay bắt gặp trên tạp chí hay truyền hình.

Đột ngột, ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi. Anh ta nhìn cô khẽ chau mày một chút, rồi quay sang tiếp tục bàn chuyện như không có việc gì xảy ra.

Bị phát hiện, Hân sượng sùng dừng việc nhìn lén lại. Vừa may, người phục vụ bưng ra bình trà nóng. Cô vừa thổi thổi tách trà còn đang bốc khói vừa nghĩ ngợi mông lung. Khuôn mặt của người trẻ tuổi thật ấn tượng, nhất là đôi mắt to hơi xếch lên cùng với cặp chân mày rậm.

Hân có cảm giác đã từng gặp anh ta ở đâu đó. Cô lục lọi trong trí nhớ mình khoảng vài phút nhưng vẫn không nhớ ra. Cô nghĩ cũng thật lạ, trí nhớ của cô vốn cũng khá tốt thì tại sao lại không nhớ được một người mình đã từng gặp.

Hân đưa mắt nhìn anh ta một lần nữa để xem còn chút manh mối nào không. Lần này, ánh mắt của cô vừa liếc qua thì lập tức bị đánh gãy gọn bởi một tia nhìn sắc bén. Thật không may, anh ta lại một lần nữa phát hiện cô nhìn lên.

Bỗng “xoảng” một tiếng rõ to. Chiếc tách trên tay cô rơi xuống, vỡ tan tành trên mặt đất. Thì ra vì cô quá bối rối nên đã uống luôn ngụm trà nóng vào miệng, cuối cùng thì hoảng hốt buông tay.

Thật là oái oăm, bản thân đi “nhìn lên” người ta nên bây giờ bị người ta “liếc xéo” lại. Dáng vẻ vụng về của cô hoàn toàn lọt vào tầm ngắm của một người. Khuôn mặt vốn nghiêm nghị của người đó chợt giãn ra và mang theo một nụ cười bí hiểm.

Hân chưa biết phải làm thế nào cho bớt ngỡ ngàng thì Chi đến vừa kịp lúc. Cô bạn với dáng vẻ vội vội vàng vàng, mồ hôi phủ đầy trán vì phải chạy bộ thật nhanh từ công ty sang đây.

- Xin lỗi! Mình bận họp một chút nên đến trễ. Cậu gọi món chưa?- Chi vừa nói vừa thở như không ra hơi.
 - Không sao, cậu bận mà. Mình gọi rồi, gọi dùm cho cả cậu nữa. – Hân mỉm cười nói.
 - Cám ơn bạn hiền. Ôi, cái gì bị vỡ thế này?- Chi chú ý đến cái tách.
 - À, do mình không cẩn thận làm rơi thôi mà. Cậu gọi mình ra đây có chuyện gì gấp vậy? Mau nói đi! – Hân lái câu chuyện sang chủ đề chính.
 - Phòng Nhân sự bên công ty mình đang cần tuyển dụng vị trí Trợ lý Pháp luật cho phòng Kinh tế Đối ngoại. Người được tuyển sẽ được làm việc trực tiếp với luật sư nổi tiếng Phạm Hùng Phong, cũng chính là Trưởng phòng của phòng này.
 - Mình hâm mộ chú Phong lắm. Ông ta chuyên trị những vụ kiện doanh nghiệp trong nước bị ức hiếp ở nước ngoài. Vậy điều kiện tuyển dụng ra sao? – Hân hào hứng nói.
 - Một là phải có bằng Đại học ngành Luật quốc tế. Hai là phải có kinh nghiệm thực tế ít nhất một năm.
 - Cái này phù hợp với ngành mình học. Nhưng tiếc là mình lại chưa có kinh nghiệm thì làm sao dám nộp hồ sơ.
 - Cậu phải suy nghĩ linh động một chút. Quy định đặt ra là chết, con người mới là sống. Bằng tốt nghiệp loại giỏi của cậu chẳng phải là một lợi thế sao? Mình tin họ sẽ cân nhắc cho cậu một cơ hội. Còn nếu không thì cậu cũng đâu mất gì. – Chi động viên Hân.
 - Cậu nói cũng có lý. Mình sẽ nghe lời cậu nộp đơn thử.
- Hai cô gái tiếp tục vô tư trò chuyện rôm rã. Ở bàn bên kia, hai người đàn ông nọ đứng dậy bắt tay như đang chào tạm biệt nhau. Rồi đột ngột người đàn ông trẻ tuổi chậm rãi tiến về phía bàn Hân.
- Anh ta đi về phía cô để làm gì nhỉ? Chẳng lẽ đến để mắng cô vì sao lại nhìn chăm chăm vào anh sao? Nếu là như vậy thì chắc là cô phải xin lỗi người ta rồi, ai biểu bản thân quá nhiều chuyện. Nhưng ai ngờ đâu khi anh ta đến gần hơn, Chi lại hoảng hốt đứng phắt dậy như gặp phải thầy giáo cũ.
- Chào sếp! Trùng hợp quá, em được gặp sếp ở đây.- Giọng Chi nhỏ nhẹ một cách khác thường.
 - Chào Chi! Em cứ gọi tôi là Gia Thiên được rồi.- Anh ta ôn tồn đáp lại.
 - Ôi, anh nhớ được tên em sao? Thật là vinh hạnh cho em quá!- Chi hớn hở nói.
 - Một người luôn tích cực hoạt động các phong trào của công ty như Chi thì làm sao mà tôi không biết đến chứ. Tôi đang chờ xe nên chưa đi ngay. Tôi có thể ngồi ở đây một lát được không?- Anh nhã nhặn hỏi.
 - Dạ được chứ! Mời anh! – Chi tỏ ra vồn vã.
 - Còn cô gái này? – Anh ta hướng ánh nhìn về phía Hân.
 - À... ờ...- Hân này giờ như đang chết đứng, giờ lại càng thêm bối rối. Lời xin lỗi của cô rõ là không thể áp dụng được.
 - Đây là Hân, bạn rất thân của em. – Chi nhanh nhẩu đáp thay.

- Hân, cái tên giống một người con gái mà tôi từng biết... từ rất lâu rồi. – Tia nhìn của anh đối với Hân lại trở nên sắc bén lạ thường.

- Ở Sài Gòn này có vô số người tên Hân mà. – Chi mau miệng nói.

- À, có lẽ thế!- Anh gạt gù hưởng ứng.

Gia Thiên nói thêm vài câu thì rời đi. Khi dáng anh mất hút, Hân thở phào nhẹ nhõm xem như vừa “mở cờ trong bụng”. Cô cảm thấy từ người đó toát lên một vẻ gì đó lạnh lùng, xa cách. Còn ánh mắt của anh ta như luôn muốn nhìn xuyên thấu tâm can của người khác.

Chỉ có vài phút ngắn ngủi tiếp xúc với anh mà Hân cảm thấy vô cùng căng thẳng thần kinh. Rồi cô liếc nhìn qua Chi vẫn vô tư dùng bữa một cách nhiệt tình mà không hề phát hiện ra có điều gì bất thường. Cô thỉnh thoảng cười nhẹ một cái, trên khóe miệng kín đáo mang theo một niềm vui nho nhỏ.

Dùng bữa xong, hai cô gái bắt đầu nhâm nhi tách trà thơm và ấm. Chi uống một ngụm trà cho thấm giọng rồi bắt đầu cao hứng kể về lai lịch của Gia Thiên:

“Cậu biết không, anh Gia Thiên không phải là người đàn ông bình thường đâu. Tên đầy đủ của anh ta là Hoàng Gia Thiên, Giám đốc điều hành kiêm Chủ tịch của tập đoàn nước giải khát Hoàng Gia.

Tập đoàn này được ông Hoàng Gia, người Việt gốc Hoa, sáng lập nên. Ông Gia không có con trai mà chỉ có duy nhất một đứa con gái. Vì vậy, khi ông mất đi thì giao lại hết quyền điều hành tập đoàn cho con rể của mình là ông Lê Nam.

Ông Nam là một doanh nhân rất tài giỏi và nhạy bén. Vừa nhận trọng trách được mấy năm, ông đã đưa tên tuổi tập đoàn ra khỏi nước Việt Nam. Từ đó, tên tuổi Hoàng Gia có mặt khắp các nước Châu Á. Vài năm trước, ông Nam đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông. Từ đó, anh Gia Thiên lên thay thế cho chức vụ của ba mình.

Mặc dù anh là chỉ cháu ngoại của ông Gia nhưng lại theo họ Hoàng của ông. Anh cũng tài giỏi không thua kém ba mình. Chỉ sau hai năm nhận chức, anh đã nâng doanh thu tập đoàn lên gấp hai lần. Anh từng được Hội doanh nghiệp Việt Nam bình chọn là Doanh nhân tiêu biểu của năm.

Đương nhiên, người nhiều tài cũng lắm tật. Trong công việc, anh nổi tiếng là hà khắc đến đáng sợ. Trong chuyện tình cảm, anh lại nổi danh là đào hoa. Người yêu của anh không sao kể hết, từ diễn viên, người mẫu, ca sĩ, thậm chí cả nữ doanh nhân. Đến nay, thật sự vẫn chưa ai được anh ta rước về dinh.”

Hân tay chống cằm, miệng thốt lên một câu gọn lỏn: “Vậy à!” Cô chẳng có ý kiến gì thêm vì cảm thấy chuyện này đâu có liên quan gì đến mình. Nhưng rõ là trong lòng cô có chút khâm phục một người đàn ông bản lĩnh như vậy.

Nếu cô có gặp lại anh thì nhất định sẽ tránh xa ra vì tiếp xúc với người đàn ông đào hoa như thế xem ra chẳng có gì tốt. Mà việc thấy anh ta quen mặt cũng chẳng có gì lạ. Anh ta nổi tiếng thế thì chắc là cô đã thấy đâu đó trên báo đài.

Nhưng đối với cô, việc này không đáng để quan tâm nữa. Vì nó không quan trọng bằng việc mua sắm của phụ nữ. Cô đang cần sắm sửa vài bộ đồ chuẩn bị cho việc phỏng vấn và đi làm.

- Em ơi, tính tiền!- Chi hô to.

- Lần này cậu hãy để mình trả vậy!- Hân nhẹ giọng như đang nài nỉ.

- Không! Cậu đang thất nghiệp. Mình trả mới phải!- Chi tỏ vẻ cương quyết.

- Thôi, hai chị đừng giành nữa! Anh đẹp trai ngồi cùng hai chị đã thanh toán hết rồi!- Người phục vụ vừa mỉm cười vừa nói.

- OK, chị biết rồi!- Chi đáp lời người phục vụ xong liền quay sang nói với Hân bằng vẻ mặt hào hứng.- Người đầu vừa tài giỏi vừa ga lăng. Anh ta là mẫu người đàn ông trong mộng của mình. Mình nhất định sẽ trối buộc được trái tim đa tình của anh ta. Nhất định là vậy cậu ạ!

Chơi thân với Chi đã lâu, Hân chưa bao giờ thấy cô bạn nói chuyện một cách nghiêm túc về đàn ông như vậy. Cô không biết Chi nói thật hay đùa. Nhưng nếu là thật thì cô rất lo lắng cho bạn của mình chỉ như con thiêu thân đang lao mình về phía ngọn lửa.

8. Chương 8: Em Đã Quên Tôi Thật Sao?

Thứ Sáu, bé Gấu chỉ học buổi sáng. Sau khi tan học, thằng bé nũng nịu đòi Hân chở đến nhà sách chơi tô màu tượng thạch cao. Đến nơi, Gấu một mình đến quầy tô tượng chọn tượng trước. Còn Hân thì sang quầy sách để chọn mua cho mình một vài cuốn sách.

Hân cúi tìm cho được đầu sách mới do Luật sư Phạm Hùng Phong viết mà báo chí quảng bá mấy bữa nay. Sau một lúc, cuốn sách cũng hiển hiện ngay ở phần khay bên dưới của kệ sách. Cô mừng rỡ khom lưng, đưa tay lấy ngay, nhưng thành linh lại bị một lực nào đó níu lại. Bởi vì có một bàn tay khác cũng đang đung tay vào cuốn sách này.

Hân thoáng chút ngạc nhiên, buông tay ra rồi ngược mắt nhìn lên. Đó là một cô gái trông rất xinh đẹp và sang trọng, vóc dáng cao ráo hết như một người mẫu. Cô ta cũng cũng người tròn mắt nhìn Hân.

- Hân phải không? YẾN nè, nhớ mình ko?- Sau một vài giây, cô ta thốt lên trong mừng rỡ.
- Xin lỗi, mình ko nhớ.- Hân đứng thẳng người lên, tròn mắt nhìn kỹ lại người đối diện.
- Mình học chung lớp phổ thông trung học. Mình là Yến “nhà giàu” nè! Nhớ chưa?
- À, mình nhớ rồi! Cậu thay đổi nhiều quá, xem chút nhận không ra.

Trong trí nhớ của Hân, Yến “nhà giàu” là một cô gái đeo kính cận, mặt đầy mụn và vóc dáng nhỏ thó. Cô ta sống rất khép mình nên không ai nhận ra được có điểm gì nổi bật. Chi hay đọc miệng nói rằng: “Nhỏ Yến xấu thật! Cũng may là nhà nó có của để bù cho đứa nào yêu nó!”

Hân không tiếp xúc nhiều với Yến nhưng nghe đâu nhà cô ta giàu kinh khủng nên mới có biệt danh là Yến “nhà giàu”. Trong khi đa số bạn bè đều dùng xe đạp để đi học thì Yến được ô tô sang trọng đưa đón mỗi ngày. Vì vậy ở trong lớp, cô ta bị rất nhiều người ganh ghét. Sau khi cô ta học xong lớp mười một thì lên đường đi du học. Hân còn nhớ rõ năm đó cũng là lúc Thịnh xa cô.

Bây giờ, đứng trước mặt Hân là một Yến “nhà giàu” hoàn toàn lột xác. Cô ta không còn đeo kính cận nữa, thay vào đó là cặp kính sát trùng màu nâu trông rất tây. Da mặt mịn màng, hồng hào căng tràn sức sống. Đôi mắt rực sáng toát lên vẻ thông minh và phong thái tự tin. Gương mặt được trang điểm một cách khéo léo càng làm tôn lên thêm vẻ đẹp sắc sảo.

Khoác lên người Yến là bộ đầm màu vàng chanh với kiểu dáng rất tinh tế và sang trọng. Điều này chứng tỏ Yến vẫn là Yến “nhà giàu” nhưng đã không còn là “chú vịt xấu xí” nữa. Cô ta thật sự đã biến hóa thành một “con thiên nga” cực kỳ xinh đẹp.

Còn về phần bé Gấu, thằng bé chờ Hân được một lúc thì cảm thấy rất nóng ruột. Nó chạy một mạch qua quầy sách thì nhìn thấy cô và một người lạ đang nói chuyện vui vẻ. Nó chẳng chút ngại ngùng kéo nhẹ lấy tay cô để lôi kéo sự chú ý, rồi bấu môi hờn mát:

- Chị Hai! Em chờ lâu lắm rồi đó!
- Chị gặp lại người bạn cũ nên nán lại trò chuyện một chút. Em chào chị Yến đi!
- Em chào chị Yến! Tên ở nhà của em là Gấu. Còn ở trường, em tên là Nguyễn Đức.- Bé Gấu tự giới thiệu mình một cách dạn dĩ.
- Bé Gấu là em út của mình.- Hân bổ sung thêm.
- Đây là... là em Hân thật sao? Nó bao nhiêu tuổi rồi? – Yến nhìn bé Gấu tỏ vẻ thảng thốt.
- Nó được sáu tuổi rồi. – Hân đáp.
- Thằng bé rất... à.... rất là đẹp trai đó. – Thái độ của Yến trở nên mất tự nhiên, lời nói cũng ấp úng.

- Chị Hai thấy chưa! Em đẹp trai đến nỗi chị này phải lúng túng. – Bé Gấu tinh nghịch nói.
- Trời, cậu thông cảm nha, thằng quỷ nhỏ này tinh nghịch vậy đó. Thôi để mình dẫn nó đi tô tượng. – Hân hơi ngượng ngùng vì sự lém lỉnh của thằng bé.
- Không sao đâu! À, làm thế nào để liên lạc với nhau nhỉ? Cậu đọc cho mình số điện thoại đi? – Yến hỏi.
- OK, để mình đọc cho cậu. 09xxxxxxxx.
- OK, mình cũng nhá máy điện thoại lại cho cậu rồi. Thôi, mình phải đi đây. Tạm biệt hai chị em nhé!
- Tạm biệt Yến!

Nói xong, Yến đưa mắt nhìn chăm chú vào bé Gấu một lần nữa rồi nhanh chóng quay lưng bước đi. Không ai nhận ra rằng từ tận trong đáy lòng cô phả ra một luồng hơi thở nặng nề. Rồi bất chợt trên khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười đầy chua xót.

Sáng hôm sau, Hân nhận được một cuộc gọi bất ngờ từ Phòng nhân sự của Tập đoàn Hoàng Gia. Họ muốn hẹn cô trưa mai lên để nhận phỏng vấn trực tiếp từ Luật sư Phạm Hùng Phong.

Luật sư Phong là người hùng trong giới luật sư. Ông từng thắng nhiều vụ kiện lớn liên quan đến tranh chấp thương nghiệp trên quy mô quốc tế. Những người trẻ học ngành luật như cô đều mơ ước được làm việc với ông ta. Cô nghĩ đến đây thôi cũng đã cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Hân bối rối không biết nên phải chuẩn bị thêm kiến thức gì cho ngày mai. Cô liền hỏi ý kiến của Stranger Man. Anh nói rằng trong lúc này nên để đầu óc thật thoải mái vì nhồi nhét thêm nhiều kiến thức chỉ khiến cô thêm mất định hướng. Nghe xong, cô càng thần phục anh thêm.

Phòng nhân sự hẹn Hân 2h trưa. Nhưng 1h30 trưa cô đã có mặt tại hội sở của họ ở giữa trung tâm Sài Gòn. Đó là một tòa nhà cao chín tầng được xây dựng theo lối kiến trúc hiện đại. Bao phủ cả tòa nhà là kính màu xanh thiên thanh.

Vừa bước vào đại sảnh, cô đã có cảm giác thật ấm cúng bởi tông màu vàng. Nơi đây được trang trí bằng những bức phù điêu sơn nhũ vàng và đèn chùm pha lê hoành tráng. Cô tiếp tân duyên dáng biết cô đi phỏng vấn nên hướng dẫn cô lên lầu bốn theo lối thang máy.

Hôm nay, Hân mặc một bộ đồ công sở màu kem với thiết kế đơn giản nhưng rất lịch thiệp. Bộ đồ này cô phải để dành tiền mấy tháng trời mới mua được. Cô xót tiền lắm nhưng Chi khuyên cô rằng đi phỏng vấn phải mặc đồ đẹp mới có cảm giác tự tin. Có lẽ vì vậy mà hôm nay, cô cảm thấy bản thân mình rất phấn chấn.

Vừa bước vào nơi phỏng vấn, Hân nhận ra rằng mình không phải là người đến sớm nhất. Có năm người khác cũng đã có mặt. Những người đó ai cũng già dặn hơn cô nên cô đoán chắc họ đều là những luật sư đã có kinh nghiệm. Một người bên phòng Nhân sự điểm danh và thông báo số thứ tự phỏng vấn của từng người. Cô được sắp xếp ở vị trí cuối cùng.

Đúng 2h trưa, cuộc phỏng vấn bắt đầu diễn ra trong không khí căng thẳng. Người đầu tiên vừa bước vào đã phải đi ra. Người thứ hai vào trong hơn cả tiếng đồng hồ. Rồi đến phiên người thứ ba, thứ tư. Cứ như thế, người nào bước ra cũng mặt mày méo xệch. Họ bàn tán với nhau rằng Luật sư Phong phỏng vấn rất lạ đời.

Đã là 6h chiều, người thứ năm đã vào phỏng vấn hơn nửa tiếng mà vẫn chưa ra. Cô nóng ruột, tay bóp nhẹ ly nước giấy vừa uống cạn. Bỗng “cạch” một tiếng làm cô thoáng chút ngơ ngác. Cánh cửa phòng phỏng vấn cuối cùng cũng đã mở.

Một người bước ra với vẻ mặt đăm chiêu. Cô lo lắng nhìn anh ta bằng cặp mắt dò hỏi. Như hiểu được ý cô, anh ta đáp lại bằng động tác nhún vai và lắc đầu.

Vậy là chỉ còn lại mình Hân. Cô chậm rãi tiến vào trong với tâm trạng căng thẳng. Càng căng thẳng hơn khi trước mặt cô là Luật sư Phong bằng xương, bằng thịt. Cô cố hít thở thật sâu, bình tĩnh thốt nên lời: “Cháu chào chú!”

Ông Phong nhìn thẳng cô, tay nhích nhẹ cặp kính gọng vàng đang trượt trên sống mũi, trầm giọng bật ra một câu gọn lỏn: “Mời ngồi!” Rồi ông cụp mắt xuống để ngắm bộ hồ sơ trên bàn.

Khi cô vừa kéo ghế ngồi xuống, ông lại nhìn thẳng cô lần nữa, nhưng lần này lại ra chiều dò xét. Cái vẻ khó khăn hiển hiện rõ trên khuôn mặt ông.

Ông bắt đầu bằng vài câu hỏi tình huống lý thuyết. Câu nào cô cũng đều trả lời tốt. Ông không hỏi tiếp mà lại tiếp tục ngắm bộ hồ sơ. Bất chợt, ông thoáng chau mày rồi nói:

- Tôi không hiểu sao bên Phòng nhân sự lại chọn hồ sơ của cô để tôi phỏng vấn. Tôi vốn không thích làm việc với người không có kinh nghiệm.

- Thưa chú! Ai cũng bắt đầu từ điểm xuất phát thiếu kinh nghiệm cả. Khi trải qua quá trình rèn luyện và học tập, con người ta mới trở nên dày dặn kinh nghiệm. Hơn nữa, lớp người mới chúng cháu rất cần được tạo điều kiện học hỏi để thay thế và bổ sung cho lớp người cũ. – Cô đáp trả một cách thông minh.

- Đối đáp khá lắm! Ở đây, tôi không quan tâm tới lý thuyết ở trường cô đã học những gì. Tôi chỉ quan tâm đến thực tế cô sẽ làm được gì cho công ty nếu được tuyển dụng? – Ông hỏi.

- Cháu biết sắp tới công ty chúng ta có kế hoạch mở rộng thị phần ở Mỹ và Canada. Vì vậy, cháu tin rằng sẽ hỗ trợ tốt cho chú trong việc đưa tên tuổi công ty ra nước ngoài. – Cô đáp ngay mà không hề ngập ngừng hay suy nghĩ.

- Xem như cô cũng có tìm hiểu trước. Tôi còn muốn hỏi cô một câu nữa. Giả sử như một hôm toàn bộ lao công đều nghỉ phép. Phòng làm việc của tôi vô cùng dơ bẩn. Nhà vệ sinh riêng của tôi thì bị nghẹt. Tôi muốn cô giúp tôi dọn dẹp chúng. Cô có làm được hay không? – Ông tiếp tục hỏi khó.

- Dạ, cháu làm được. Câu hỏi của chú làm cháu liên tưởng đến tình huống mà cháu đã từng tận mắt chứng kiến tại một quán ăn. Nhà vệ sinh lại nghẹt ngay lúc khách đông và ai cũng bận rộn. Lúc đó, chủ quán xông xáo xắn tay áo vào giải quyết ngay. Vì vậy, mọi việc ở quán mới không bị đình trệ. Người chủ cũng phải làm thì tại sao những nhân viên khác phải nề hà việc này chứ?

- Hay lắm, cô gái trẻ! Năm người kia đều nghĩ rằng họ đường đường là một Cử nhân luật sao lại có thể làm công việc của một lao công. Nếu như vậy thì chẳng lẽ tôi phải tự tay dọn dẹp hoặc hút bồn cầu trong khi trợ lý riêng đứng nhìn à? Vậy thì tôi đâu cần tuyển trợ lý làm gì! Những người như họ tôi không cần. Người tôi cần là một người có kỹ năng sống như cô. – Ông gật gù tỏ vẻ hài lòng.

Buổi phỏng vấn của Hân diễn ra hết sức thành công. Ông Phong yêu cầu cô ba ngày sau phải lập tức đi làm ngay. Bước ra khỏi cánh cửa phòng, tâm trạng của cô vẫn còn lảng lảng vì đã được ông đánh giá cao.

Bây giờ, thời gian cũng không còn sớm. Không gian của tầng lầu trở nên vắng lặng vì hầu như mọi người đều đã ra về. Cô gấp rút đi về hướng thang máy để quay trở về tầng trệt. Vừa đến nơi, âm thanh “kính coong” của thang máy ngân lên báo hiệu thang đến. Cô không biết ai đã bấm gọi thang máy nhưng có sẵn thì cứ thế mà bước vào.

Khi cửa thang đã đóng lại, Hân mới phát hiện thang đang vận hành đi lên. Vì tâm trạng quá vui vẻ nên cô đã quên chú ý đến việc này. Thế là cô đành phải chờ cho thang máy đi lên hết rồi mới xuống lại tầng trệt.

Thang lên đến lầu chín thì đột ngột dừng lại. Tiếng “Kính coong” lại vang lên lần nữa, cửa thang lập tức mở ra. Bất ngờ đến với Hân, thứ cô bắt gặp đầu tiên là một khuôn mặt lạnh như băng.

Cô trợn to mắt lộ rõ vẻ sửng sốt. Trong khi người đối diện cô thì sắc mặt không mấy thay đổi, vẫn chậm rãi tiến vào trong thang. Sau một giây trấn tĩnh, cô cất giọng nhẹ nhàng nói: “Chào anh, Gia Thiên!”

Gia Thiên đáp lại Hân bằng một cái nhếch mép bí hiểm. Cô có hơi chút bực bội vì thái độ khinh khỉnh của anh. Cô không hiểu tại sao Chi lại có thể thích một người đàn ông như vậy. Lần này về, cô nhất định sẽ ngăn cản việc người bạn thân mê muội người đàn ông này.

Cửa thang máy đã đóng lại. Bất chợt Gia Thiên từng bước, từng bước tiến lại gần Hân. Cô không biết làm thế nào, chỉ biết anh tiến một bước thì cô lùi một bước. Đến khi lưng đã chạm vào vách, cô mới thật sự hoảng hốt. Ở khoảng cách gần thế này, đôi mắt sắc bén của anh như muốn cắt xé cô thành trăm mảnh.

Người đàn ông này đang có ý đồ xấu với cô chẳng? Nguy hiểm quá, trong tình huống như thế này chỉ có bản thân người phụ nữ mới có thể tự cứu lấy mình. Cô giương hai tay, dùng hết sức lực cố đẩy anh ta ra xa. Nhưng không ngờ, anh nhanh chóng túm gọn cả hai bàn tay cô.

Người cô run nhẹ lên vì biết rằng mình đang ở thế bị động. Thế là cô quyết định triển khai phương án tiếp theo. Ngón đòn tự vệ mà cô được dạy trong môn thể dục tự chọn ở trường trung học giờ xem như đã có dịp phát huy.

- Hự...!Ai da...!- Từ cổ họng phát ra tiếng rên la, hai mắt đều như “nổ đom đóm”, anh đau đớn ôm lấy “chỗ hiểm” của mình. Rồi anh trợn mắt hét to.- Cô điên rồi à!

- Anh mới là kẻ điên! Đồ biến thái!- Tranh thủ kẻ xấu vừa bị hạ “đo ván” bởi một cú đá của mình, cô lùi ngay về phía cửa thang máy cố thủ, rồi đứng cảm nhìn thẳng vào mặt kẻ xấu mà mắng lại.

- Cái gì chứ?- Anh tức tối gồng giọng rồi đột ngột dịu ngay lại một cách khác thường.- Cô đã thật sự quên tôi sao, hả ngốc kia? Ngày hôm đó, nơi bờ sông không có ý nghĩa gì với cô suốt những năm qua sao?

Người Hân cứng đờ lại ở tư thế tay che cái mồm đang phải há hốc. Cô chỉ còn nghe thấy nhịp đập “thình thịch” ở trái tim mình. Cái cách gọi “ngốc” của anh cô cũng thấy hơi quen quen. Cô nhớ mang máng hình như người cứu cô bên bờ sông hơn sáu năm về trước cũng gọi cô như vậy.

Ký ức cũ trong Hân chợt ùa về. Cái ký ức đó cũng vẽ lại rõ mồn một gương mặt của người ơn năm xưa. Và cô dám chắc chắn là người đó chính là người đàn ông đang đứng trước mặt cô, Hoàng Gia Thiên.

Dường như trong gần ấy năm, cô đã không hề để tâm đến người ơn của mình. Mà cái gì người ta đã không muốn để tâm đến thì hình ảnh lưu trong não sẽ càng ngày càng mờ nhạt đi. Kết quả là cô đã hiểu lầm người ơn của mình là kẻ xấu và “tặng” ngay cho anh một đá.

Đúng lúc, thang máy cũng đã dừng tại tầng trệt. Tiếng “kính coong” lại một lần nữa vang lên. Người Hân vẫn còn đờ ra đó như thể chưa trở về được trạng thái cân bằng. Khi cửa thang mở, Gia Thiên chậm rãi tiến ra ngoài với bước đi hơi siêu vẹo. Đường như trong anh vẫn còn dư âm từ ngón đòn tự vệ đầy hiểm độc.

Cô nhìn theo dáng anh mà lòng tràn ngập cảm giác áy náy. Cô muốn lập tức hét thật to ở phía sau lưng anh một câu nào đó đại loại để xin lỗi hoặc cảm ơn nhưng lại không có được can đảm đó.

9. Chương 9: Hung Thần Và Ác Quỷ

Đêm nay, Hân cứ trần trọc mãi chẳng ngủ được. Tay cô cứ liên tục bật tắt cái công tắc đèn ngủ ở phía gần đầu giường tạo thành một chuỗi âm thanh “tách... tách...”

Ánh đèn lúc mờ lúc tỏ cũng giống với đầu óc của cô lúc này: không sao rõ ràng hết được mọi việc. Gần đây, những sự kiện kỳ lạ cùng một lúc ập đến khiến cho cô cảm thấy rất khó hiểu. Cô rời tay khỏi công tắc đèn, rồi bắt đầu gác tay lên trán suy nghĩ. Tâm trí cô thử hệ thống lại một lần nữa từng việc một.

Đầu tiên, việc Hân kết bạn với Stranger Man qua facebook. Anh ta quả quyết trước đó chưa từng gặp cô. Nhưng qua từng lời nói của anh, cô có cảm giác anh rất hiểu cô, giống như cả hai đã từng biết nhau từ rất lâu. Anh có thể là ai trong số những người mà cô từng quen biết nhỉ?

Thứ hai, việc Hân gặp lại Yến “nhà giàu”. Người bạn này hoàn toàn thay hình đổi dạng đến mức khó tin. Sự thay đổi từ “con vịt xấu xí” trở thành “chú thiên nga xinh đẹp” tưởng đâu chỉ có trong truyện cổ tích thì nay lại diễn ra ngay đời thực. Chẳng lẽ tiền bạc thực sự có sức mạnh vạn năng đến như thế sao?

Cuối cùng là việc Hân phát hiện ra Gia Thiên là người cứu mình năm xưa. Trong lần đầu gặp, anh ta đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Vậy mà cô đã hoàn toàn quên mất anh và còn hiểu lầm anh là kẻ xấu. Nghĩ đến dáng vẻ đau đớn của anh chiều, cô quả thật là không nhận được cười. Ai bảo anh ta không nói không rằng xông đến làm cho cô hoảng sợ chứ!

Đột nhiên Hân ngưng cười, môi mím chặt lại. Cô chợt nhớ ra năm xưa, Gia Thiên đối xử rất tàn nhẫn với cô bạn gái đang mang thai. Liệu anh ta có phải thật sự là người tốt hay không? Nhưng nếu anh là người

xấu thì lúc đó sẽ bỏ mặc sự sống chết của cô. Người như anh quả thật là làm cho cô cảm thấy rất mâu thuẫn.

Chi, người bạn thân duy nhất của cô, lại đang có ý với Gia Thiên. Cô không biết nên ủng hộ hay ngăn cản bạn mình đến với một người khó hiểu như thế. Còn về việc quen biết với anh ta, cô không định kể với Chi. Lúc cả ba gặp nhau lần trước, cô đã tỏ vẻ không một chút quen biết với anh. Nếu lúc này, cô lại nói là biết anh thì nhất định sẽ có sự hiểu lầm xảy ra giữa cô và người bạn thân.

Ngày hôm sau, bữa cơm chiều cũng đến. Ngay khi đang dùng bữa, Hân hớn hởi thông báo tin vui cho ba mẹ mình biết là sẽ chính thức đi làm cho Tập đoàn Nước giải khát Hoàng Gia. Cô đoán rằng cả nhà sẽ cảm thấy vui vẻ và ăn ngon miệng hơn. Nhưng sự việc diễn ra lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô.

- Không được! Con có thể làm ở bất cứ công ty nào, ngoại trừ Hoàng Gia.- Ông lập tức buông đũa, thẳng thừng phản đối.

- Tại sao vậy ba? Con rất muốn làm ở đây. Con muốn làm việc với Luật sư Phạm Hùng Phong. Ba biết đó, không phải dễ dàng mới được nhận làm trợ lý của ông ta. – Hân cũng buông đũa, mạnh dạn đưa ra lý do chọn công việc này.

- Không nói gì thêm nữa! Từ chối người ta ngay! – Ông lên giọng ra lệnh.

- Sao anh lại như vậy? Con nó đang rất vui mừng. Anh đừng làm cho con thất vọng như vậy chứ! – Bà Vân cũng không khỏi ngạc nhiên vì thái độ của chồng mình.

- Em không hiểu đâu! Anh chỉ muốn tốt cho con. Thật ra là... là công ty này chưa phải là công ty tốt nhất. Còn nhiều công ty khác tốt hơn mà.- Ông cố đưa ra nguyên nhân phản đối một cách gượng gạo.

- Con lúc nào cũng nghe lời ba. Nhưng với việc này, xin ba cho con tự quyết định. Được làm việc với chú Phong là niềm mơ ước bấy lâu nay của con. Con không thể từ bỏ giấc mơ của mình một cách dễ dàng như vậy được.- Hân bày tỏ thái độ cương quyết.

- Được!- Ông thoáng thở dài rồi nói tiếp.- Ba chỉ đồng ý với một điều kiện là con chỉ làm việc ở đó nhiều nhất là một năm.

- Được. Con sẽ nghe theo lời ba.

Ông Trí không nói thêm gì nữa, bỏ dở bữa ăn đi vào phòng làm việc. Bà Vân và Hân vẫn tiếp tục dùng cơm nhưng chẳng còn thấy ngon miệng. Chỉ có bé Gấu là vẫn vô tư nhai ngồm ngoàm như chưa hề biết đến chuyện gì.

Hân cảm thấy thái độ của ba mình rất kỳ lạ. Việc ông ngăn cản cô có phải chỉ đơn giản như lời ông vừa nói hay vì một nguyên nhân sâu xa nào khác? Nhưng những việc ông đã không muốn nói thì cô cũng không dám hỏi đến. Quan trọng nhất là thời gian một năm sẽ đủ để cô học hỏi được nhiều thứ.

Ngày đi làm đầu tiên cũng chính là cái ngày mà cô mong chờ nhất cuối cùng cũng đã đến. Từ mờ sáng, cô đã thức dậy chuẩn bị mọi thứ. Khi cô vừa đến phòng làm việc thì đồng hồ đã điểm 6h50, sớm hơn giờ quy định mười phút. Cô mừng thầm trong bụng vì thời gian còn sớm. Lúc này, trong văn phòng vẫn chưa có một người nào.

Hân thư thả ngồi vào bàn làm việc có gắn tên mình. Cô chạm vào từng vật dụng trên bàn với cảm giác đầy hào hứng. Mọi thứ xung quanh đều đem đến cho cô sự mới lạ. Cô tự hào khẳng định với mình rằng đây chính là góc làm việc đầu tiên trong cuộc đời.

Đột nhiên, ông Phong xuất hiện với vẻ mặt cau kính, giọng nói đầy thô lỗ: “Mau theo tôi vào đây!” Cô linh cảm có việc không hay nhưng vẫn bình tĩnh đi theo ông. Vào trong phòng làm việc của ông, cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, thẳng lưng, mắt hướng trực diện vào ông như đang chờ đợi một lời chỉ bảo quan trọng.

Ông Phong dùng tay nhích nhẹ cái gọng kính rồi nhìn cô nhú mày tỏ vẻ không hài lòng. Ông vào thẳng vấn đề một cách hằn học:

- Tại sao cô lại đi trễ?

- Dạ, cháu không đi trễ. 6h50, trước giờ quy định của công ty, cháu đã có mặt rồi ạ!- Cô giải thích.

- Cô làm trợ lý cho tôi thì phải theo giờ của tôi. Cô đi làm sau tôi thì xem như đã là đi trễ.
- Cháu... cháu...- Cô bối rối vì bất bẽ vô lý của ông.
- Làm trợ lý cho tôi không phải việc dễ. Phải tuân thủ hai nguyên tắc thiết yếu: Thứ nhất, luôn phải đến sớm hơn tôi. Thứ hai, luôn phải về trễ hơn tôi. Rõ không?
- Dạ, cháu đã rõ. Chú có thể cho cháu biết chú thường đi làm mấy giờ và về mấy giờ vậy ạ?- Cô thắc mắc.
- Việc đó cô phải tự chủ động tìm hiểu lấy chứ! Hôm nay, xem như tôi bỏ qua cho cô. Lần sau, cô vi phạm một trong hai nguyên tắc này thì lập tức cuốn gói ngay cho tôi.- Miệng ông phát ra giọng điệu nghe chừng rất chói tai.
- Cháu biết rồi ạ! – Cô vẫn bình tĩnh đáp.
- Còn bây giờ, cô ra ngoài pha cho tôi một ly café. Nền nhớ café nóng mỗi buổi sáng là thói quen của tôi. – Ông thẳng thừng nói.
- Dạ, cháu sẽ làm ngay.

Rõ là Hân đang lằng lằng ở trên thiên đường chưa lâu thì đã bị đẩy ào một cái cho rơi xuống địa ngục. Cô đã bắt đầu cảm thấy có hơi chút thất vọng về công việc này. Cô đã từng nghe Chi nói qua tính tình ông Phong rất hà khắc. Nhưng hôm nay, cô vẫn thực sự bị sốc rất nhiều.

Cũng may là mấy hôm trước, Stranger Man có khuyên cô rằng đã ra làm việc là phải chịu đựng. Anh còn hướng dẫn cho cô cách kiềm nén cảm xúc khi gặp tình huống không mong muốn trong công việc. Cô thầm cảm ơn anh vì nhờ đó mà cô không phải phát khóc khi nghe những lời lẽ vô cùng khó chịu khi này.

Hân tự động viên mình một cách tích cực. Khó khăn lắm, cô mới được tuyển dụng. Khó khăn lắm, cô mới thuyết phục được ba cho làm ở đây một năm. Vì vậy, chẳng có bất cứ khó khăn nào khác có thể làm cho cô nản lòng được nữa. Cô bắt đầu cảm thấy lạc quan hơn khi suy nghĩ như vậy. Rồi cô bắt đầu xắn tay áo vào thực hiện nhiệm vụ đầu tiên: pha café nóng.

Sau đó, Hân chủ động làm quen với các đồng nghiệp. Ở bộ phận của cô có khoảng bảy người. Mọi người đều tỏ vẻ gần gũi và thân thiện. Cô được sắp xếp ngồi kế chị Hà. Chị là người đã có gia đình, tác phong cũng khá chừng mực. Chị ấy là giữ vai trò Thông dịch viên của công ty. Mọi người nói rằng chị ấy rất giỏi, có thể nói được đến ba loại ngoại ngữ: Anh, Nhật, Hoa.

Chị Hà có vẻ rất vui tính và dễ gần. Sau vài câu xã giao, chị bắt đầu ra lời cảnh báo với cô:

- Ai cũng biết ở công ty này có một “hung thần” và một “ác quỷ”.
- Nghĩa là sao hả chị? – Hân tròn xoe mắt tỏ vẻ khó hiểu.
- Người được mệnh danh “hung thần” chính là sếp Phong của chúng ta. Ông ta theo chủ nghĩa độc tài, luôn bắt nhân viên phải tuân thủ theo những nguyên tắc riêng mà bản thân ông nghĩ là đúng. – Chị ta giải thích.
- Còn “ác quỷ”? – Cô hỏi tiếp.
- Còn “ác quỷ” chính là sếp lớn của chúng ta, Hoàng Gia Thiên. Anh ta thì theo nghĩa hoàn hảo. Mọi thứ anh ta muốn đều phải là hạng nhất. Anh ta không cần biết những người khác đã hoàn thành công việc như thế nào. Nhưng một khi kết quả đạt được dù là hạng hai thì anh ta xem như thất bại. Nếu sơ sót là do riêng một cá nhân nào thì hiển nhiên người đó bị đuổi việc một cách thẳng tay. – Chị ta đáp.

Những lời cảnh báo của chị Hà làm cho tâm trạng của Hân thêm phần nặng nề hơn. Không biết “”ác quỷ” hay “hung thần”, ai đáng sợ hơn? Vừa sáng nay, cô đã biết thế nào là sự đáng sợ của “hung thần”. Nhưng dù sao cô cũng còn may mắn là chỉ làm việc trực tiếp với một người duy nhất trong bọn họ.

Giờ nghỉ trưa cũng đã đến. Mọi người trong phòng xôn xao rủ nhau đi ăn trưa. Nhưng Hân đã từ chối đi chung với họ. Cô muốn bắt thành linh xuất hiện và tạo bất ngờ với Chi. Việc được nhận vào làm ở Hoàng Gia, cô vẫn chưa báo cho cô bạn thân biết.

Hân chờ cho sếp Phong xong việc rồi mới dám rời khỏi văn phòng. Rút kinh nghiệm cho lần trước, lần này, cô cẩn thận bấm nút gọi thang máy đi lên. Khi âm thanh “kính koong” vang lên báo hiệu thang máy đến,

cô chú ý rất kỹ đèn báo thang lên hay xuống rồi mới bước vào. Cô làm ở tầng hai, còn Chi thì làm ở tầng chín. Trùng hợp thật, lại là cái tầng “quái quỷ” ấy!

Lúc này đã quá giờ nghỉ trưa một chút nên thang máy trở nên vắng vẻ. Cô nhớ lại việc lần trước nên vẫn còn cảm thấy có chút áy náy. Cộng thêm những lời chị Hà nói về anh, cô càng hy vọng là lần này sẽ không xui xẻo chạm mặt lần nữa.

Nhưng đúng là ghét của nào trời trao của đó. Ngay lúc cửa thang máy vừa mở ở lầu chín, một khuôn mặt lạnh như băng thình lình xuất hiện làm Hân bất chợt rùng mình một cái. Cô nghĩ ngay đến việc có thể anh ta thẳng tay đuổi việc cô ngay lúc này cũng không chừng.

Hân không thể để bị mất việc mà cô yêu thích. Cô quyết định phải tỏ thái độ gì đó để anh hiểu là việc lần trước vốn là cô không cố ý. Rồi cô giả vờ như không có chuyện gì, miệng cười tươi như hoa, giọng dịu dàng như mật ngọt: “Em chào anh Gia Thiên!” Cô thầm nghĩ một người đàn ông không thể nào nổi nóng trước một thái độ hòa nhã như thế được.

Gia Thiên đáp lại cô bằng một tia nhìn hờ hững kèm theo một cái nhếch mép bí hiểm. Đó vẫn là cái thái độ khinh khỉnh mà cô cảm thấy chán ghét ở anh. Vì vậy cô âm thầm di chuyển nhanh ra khỏi thang máy để thoát khỏi anh càng sớm càng tốt.

Cô bước được vài bước thì nghe sau lưng mình vang lên một giọng nói trầm ấm: “Nụ cười đó giả tạo quá! Ghét tôi đến như vậy sao?”.

Hân đứng chết trân vì bị anh bắt trúng “tim đen”. Thang máy không thể đóng lại được vì cô đứng chặn ngay cửa. Cô chưa kịp nói thêm điều gì, anh lại tiếp: “Chẳng lẽ em không có được lời nào thật lòng muốn nói với tôi sao!”

Hân bối rối không biết nên tiến hay nên lùi, cũng chẳng biết nên đáp trả lại thế nào cho phải. Cô biết cô nợ anh rất nhiều nhưng lại không biết lấy gì để trả ơn. Ngay lúc này, cô nhận ra mình chỉ thể trả cho anh một câu cảm ơn cho việc anh cứu cô năm xưa, cộng thêm một lời xin lỗi cho việc anh bị cô hiểu lầm hôm trước. Cô xoay người và bước hẳn lại vào trong thang để đối diện với anh. Nhưng cô lại bị vuột mất cơ hội một lần nữa.

- Thang máy, chờ với!- Giọng Chi vừa vắng vắng vang lên thì người đã kịp ào vào trong thang. Bắt gặp Hân, cô bạn vô cùng ngạc nhiên.- Ủa, sao cậu lại vào tận đây?... Chẳng lẽ... chẳng lẽ...?

- Hì, mình được nhận vào đây làm rồi. Hôm nay, cậu phải để cho mình đãi cậu vì công việc mới này nhé!- Hân gặp Chi thì quên mất chuyện cần nói với Gia Thiên.

- Ok, vậy thì chúng ta đi ngay đi! Mình đói rồi!- Chi nói dứt câu thì phát hiện ra sự có mặt của Gia Thiên liền tỏ vẻ e ngại.- Em chào anh! Bây giờ em lo nói chuyện mà không để ý anh cũng đang có mặt.

- Không sao!- Gia Thiên buông lời gãy gọn.

- Hay là hôm nay, anh dùng cơm trưa chung với tụi em nhé. Lần trước anh đã đãi cơm tụi em. Lần này, tụi em đãi lại anh nhé!- Chi vồn vã nói.

- À, không... Ui da!- Hân tính phản đối thì bị Chi véo ngay cho một cái đau điếng.

- Dù gì ăn cơm một mình cũng không ngon được miệng lắm. Được rồi, đi chung vậy. Nhưng tôi có nguyên tắc là không để phụ nữ trả tiền.

- Nhưng... - Hân lại định phản đối vì cô muốn đãi Chi trong ngày đi làm đầu tiên thì liền bị cướp lời ngay.

- Anh Gia Thiên thật ga lăng quá!- Chi hớn hở nói vì đây chính là cơ hội tốt để tiếp cận với người mình “thâm yêu, trộm nhớ”.

Thang máy đang từ từ đi xuống. Không khí cũng có vẻ lắng xuống. Hân tò mò liếc nhìn sang Gia Thiên một chút. Ở khoảng cách gần, cô bắt gặp tia mắt anh ánh lên một nỗi cô đơn khó tả. Khuôn mặt của anh rất đàn ông và cũng chính cái vẻ lạnh lùng đẩy cái nét đàn ông của anh lên cao hơn một bậc. Cô thầm nghĩ chính điều này đã thu hút Chi cũng không chừng.

“Kính coong!” Âm thanh báo hiệu thang máy đến vang lên. Họ lần lượt di chuyển ra bên ngoài. Đúng lúc đó, điện thoại của Gia Thiên reo vang. Anh nhanh chóng móc di động từ trong túi quần ra, khẽ chau mày suy tư khi nhìn tên thấy người gọi đến.

Anh ngập ngừng một chút rồi nhắc máy: “Alo! Là anh đây!” Rồi một thoáng im lặng như anh đang lắng nghe bên kia nói gì. Sau đó, anh dịu dàng nói: “Được rồi! Khánh Linh à, sẽ tới gặp cô bé ngay!”

Gia Thiên quay sang xin lỗi vì không thể dùng cơm chung với hai cô gái như dự tính ban đầu. Thái độ của Gia Thiên làm cho kẻ khờ cũng hiểu người gọi đến là ai. Hân thì cho là mình đã lầm vì người như anh thật sự đâu có cô đơn như cô từng nghĩ.

- Cậu biết không. Mình làm chung với anh Gia Thiên đã lâu. Đây là lần đầu tiên mình thấy anh ta tỏ vẻ thân thiện với nhân viên nữ như vậy.- Đợi cho đáng Gia Thiên vừa khuất, Chi liền hào hứng nói.

- Vậy thì sao? – Hân chưa rõ ý tứ của cô bạn mình.

- Chứng tỏ là anh ta đã chú ý đến mình. Chỉ cần mình cố gắng thêm tí nữa là anh ta sẽ là của mình. – Chi tự tin nói.

- Thôi đi cô nương! Làm ơn bớt nghĩ lung tung dùm cái! Mình nghĩ chỉ là trùng hợp anh ta không có ai ăn cơm chung nên sẵn tiện muốn đi cùng chúng ta. Nhưng cậu không thấy anh ta vừa nhận điện thoại của bạn gái là tức tốc bỏ chúng ta mà đi ngay sao? – Hân phản bác lại những mơ mộng hão huyền của bạn.

- Cậu đừng nói nhiều. Mình đã quyết chiếm được trái tim anh ta thì sẽ làm tới cùng. Đi thôi, mình đói lắm rồi! Hôm nay mình nhất định sẽ ăn cho đến khi cậu chấy túi! – Chi nói với lòng quyết tâm cao độ.

“Bệnh tương tư” của Chi xem ra đã hết thuốc chữa. Cô biết giờ phút này có khuyên gì cô bạn mình cũng bỏ ngoài tai. Nhưng cô lại có cảm giác hơi chột dạ khi Gia Thiên đột ngột rời đi như thế. Chẳng lẽ cô cũng để tâm đến việc anh ta đi cùng với bạn gái sao?

Rồi cô chợt nhớ ra nếu anh ta không đi thì xem như bữa cơm này cô phải thanh toán. Đúng rồi, chẳng qua cái cảm giác đó chính là vì lý do này mà ra.

10. Chương 10: Điềm Báo

Từ ngày đi làm, Hân càng có ít thời gian gần gũi với bé Gấu. Mấy hôm trước, khi cô vừa về đến nhà, bà Vân nói thằng bé đang bị cảm và vẫn chưa chịu ăn gì. Bé Gấu nói là phải đợi cô về đút thì mới chịu ăn. Thằng bé chỉ muốn những nhẽo vì dạo này không được cô quan tâm nhiều đến. Cô liền mang lên phòng bé Gấu tô cháo nóng nhưng bé đã ngủ rồi. Cô chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt non nớt, đáng yêu như thiên thần một hồi lâu. Bé Gấu đang thở một cách nặng nề, lâu lâu lại chau mày. Chắc thằng bé phải cảm thấy khó chịu lắm. Càng nhìn cô càng cảm thấy như đứt từng đoạn ruột.

Hôm nay là Chủ Nhật, buổi sáng trời nắng đẹp. Bé Gấu lại đòi Hân chở ra nhà sách để tô màu tượng thạch cao. Hân nghĩ đó là một sở thích rất vừa lành mạnh, vừa kích thích trí sáng tạo của trẻ. Thời buổi bây giờ, đa số trẻ em nhà nào cũng game boy, game wii, game play station,... Suốt ngày như vậy, mấy bé đó không bị ảnh hưởng đến học tập, cũng bị ảnh hưởng đến sức khỏe. Vì vậy, mỗi lần bé Gấu đòi đi tô tượng thì Hân đều rất đồng tình. Những lần như vậy, cô đều tham gia tô màu cùng bé.

Lần này, bé Gấu chọn tượng thạch cao có hình một gia đình gấu. Cái tượng này gồm bốn chú gấu. Trong đó có hai chú gấu lớn và hai chú gấu nhỏ. Thằng bé lém lỉnh khi nói về cái tượng: “Chị hai nhìn nè. Gấu lớn có nơ ở cổ là ba nè. Gấu lớn mặc váy là mẹ nè. Gấu nhỏ gắn nơ trên đầu là chị Hai. Còn lại là gấu nhỏ đẹp trai thì chính là em.”. Rồi sau đó, bé phân công cho Hân tô hai gấu lớn. Còn bản thân mình thì tô hai gấu nhỏ. Bé Gấu luôn mang lại cho Hân cảm giác ấm áp, hạnh phúc. Không có bất cứ phiền muộn, lo toan nào có thể ảnh hưởng đến cô trong giờ phút này. Chẳng khi nào ở bên thằng bé mà Hân không nở nụ cười.

Đã gần đến giờ về nhà dùng cơm trưa với ba mẹ, Hân đi lấy xe nên dặn bé Gấu đứng chờ ở trước nhà hàng kế bên. Chỗ đó được phủ bóng mát của một cây sa kê to lớn. Nhà hàng này là một nơi sang trọng nổi tiếng về các món điểm tâm. Lấy xe xong, Hân quay ra thì bé Gấu nói chuyện với cô tỏ vẻ quan trọng:

– Chị Hai. Em mới nhìn thấy việc này lạ lắm.

- Việc gì mà lạ? Kể chị nghe xem nào! – Cô thắc mắc.
- Em thấy chị Yến bạn của chị Hai vừa bước vào nhà hàng này.
- Người ta đi ăn thôi, có gì đâu mà lạ? – Cô hỏi.
- Không phải. Việc lạ là chị đó đi cùng với một người đàn ông. Người đó đẹp trai y chang em luôn. – Thằng bé nói một cách tự đắc.
- Trời! Thôi đi ông thần. Ai đẹp trai cũng giống em hết được chưa? – Cô vừa nói vừa phì cười.
- Không phải, không phải mà! Em nói thật mà, giống lắm! – Thằng bé lắc đầu nguầy nguậy.
- Vậy em có chào chị Yến không? – Cô hỏi.
- Em tính chào rồi. Nhưng khi chị ta vừa nhìn thấy em liền nhìn sang chỗ khác. Rồi chỉ kéo anh kia đi một mạch vào trong nhà hàng này luôn. – Thằng bé vừa đáp vừa chỉ tay vào trong nhà hàng.
- Chắc là chị ấy không nhận ra em thôi. – Cô lý giải.
- Mình cũng vào đó ăn đi chị Hai. Em cũng muốn ăn thử điểm sấm. – Thằng bé hào hứng rủ.
- Không được. Ở nhà ba mẹ đang chờ cơm. Khi khác chị sẽ dẫn em đi ăn nhe! – Hân cũng tò mò muốn vào lắm nhưng sợ mẹ dặn nhất định phải về dùng bữa.
- Dạ! – Thằng bé ngoan ngoãn vâng lời.

Khi trở về nhà, Hân cũng chưa để ý tới những gì bé Gấu nói ban sáng. Nhưng khi trời tối, trong không gian thanh tĩnh, cô bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn về việc đó. Bé Gấu càng lớn càng giống Thịnh y như đúc. Cô tự hỏi có khi nào người mà bé Gấu gặp chính là anh không. Càng nghĩ đến, cô càng không ngủ được. Cô quyết định online một chút để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung. Cô vừa online facebook đã nhận được lời chào của Stranger Man như đã chờ sẵn từ trước. Cô đáp lại:

- Chào anh!
- Lâu quá không thấy em online. Sức khỏe và công việc của em thế nào? – Anh ta hỏi.
- Sức khỏe thì vẫn bình thường. Còn công việc thì không được như mong muốn. – Cô than vãn.
- Công việc nhiều quá hả em? – Anh ta hỏi tiếp.
- Trái lại, công việc của em không nhiều nhưng lại tốn thời gian vào những chuyện vô bổ. – Cô đáp.
- Anh hiểu rồi. Em phải ráng mà chịu đựng. Sếp của em là người nổi tiếng trong giới luật sư. Anh nghĩ là những việc ông ta giao cho em đều là có dụng ý riêng. – Anh ta khuyên cô.
- Em cũng hy vọng là vậy. Chỉ mãi nói chuyện của em. Anh thì sao? Có dịp gặp lại cô bạn gái của anh chưa? – Cô hỏi.
- Vẫn chưa, em à. Anh nghĩ là vẫn chưa phải lúc. – Anh ta đáp.

Hân rất xem trọng những lời khuyên của Stranger Man. Vì những lời đó lúc nào cũng đem lại cho cô sức mạnh. Anh luôn biến những suy nghĩ tiêu cực của cô thành tích cực. Hai người bạn họ huyền thuyên nói chuyện với nhau mà quên mất trời đã rất khuya. Đến khi nhìn lại đồng hồ thì đã 1h đêm, Hân vội vã từ biệt anh rồi đi ngủ.

Đêm nay, Hân lại mơ về Thịnh. Dường như đã lâu rồi, cô đã không nằm mơ. Hân thấy mình đang đứng bên ngoài một ngôi biệt thự màu trắng sang trọng. Cô tò mò nhìn vào bức tường bằng kính to lớn của tòa nhà. Trong đó đang có một tiệc sa hoa đến kinh người. Cô thấy Thịnh đang ở trong đó. Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen, thắt nơ ở cổ, loại giống như của chú rể. Đang tay trong tay với anh là một cô gái nào đó mà Hân không nhìn rõ được mặt. Cô ta lộng lẫy trong bộ đầm cưới màu trắng đuôi dài bồng bồng như những áng mây.

Mọi người trong buổi tiệc ai cũng cười nói vui vẻ. Chỉ có Hân là đang tuyệt vọng gọi tên Thịnh. Cô hét đến khản cả cổ, đập kính đến đỏ cả tay nhưng vẫn không ai nghe thấy. Cô cảm giác bản thân mình chỉ là món

đồ bị Thịnh bỏ quên bên ngoài một cách không thương tiếc. Buổi tiệc cưới vẫn diễn ra mặc cho nỗi tuyệt vọng trong cô đang dâng trào như ngọn sóng...

– Hân à, dậy đi làm thôi con! Chẳng phải 6h sáng con phải có mặt ở công ty sao? – Bà Vân lay cô dậy.

– Chết, mấy giờ rồi mẹ? – Cô hoảng hốt hỏi.

– 6h30 sáng rồi. – Bà đáp.

Chưa kịp nhớ lại những gì đã mơ thấy, Hân đã phải tức tốc sửa soạn đi làm ngay. Sài Gòn giờ cao điểm rất hay kẹt xe, nhất là đường vào trung tâm. Cô chạy xe máy bon bon khi đường vắng, leo lên lề khi kẹt xe, vượt qua luôn mấy cái đèn đỏ. Lúc Hân đến nơi thì đã gần 7h, chẳng thể nào sớm hơn được nữa. Mọi người trong phòng cô hầu như đã có mặt đầy đủ. Nhìn đáng vẻ hốt ha hốt hải của Hân, chị Hà trấn an:

– Em đừng lo. Sếp Phong đã có mặt. Nhưng hồi này giờ ông ta đi lên chỗ Giám đốc Gia Thiên rồi, không có thời gian để ý đến em đâu.

– Vậy thì may quá. – Hân thở phào nhẹ nhõm.

– Em nhìn xem trên bàn em có cái gì lạ chưa kìa! – Chị chỉ tay về phía bàn Hân.

Hân chưa hiểu ý chị Hà nói gì thì đã phải tròn mắt kinh ngạc vì một bông hoa tulip trắng đặt trên bàn mình. Bông hoa được cắm vào một chiếc lọ pha lê cổ cao được chế tác rất tinh xảo. Dưới ánh sáng đèn neon, lọ hoa bắt sáng lung linh làm tôn thêm vẻ đẹp thanh cao của hoa tulip trắng.

Chị Hà tỏ vẻ hiểu biết về hoa: “Em biết không, ai đó tặng em hoa tulip trắng có nghĩa là muốn bày tỏ lòng mình với em. Em thật may mắn nha, mới vào công ty đã có người để ý!”. Còn Hân thì chỉ có một thắc mắc là không biết người nào đã mang nó tới đây. Nhưng chắc chắn một điều người đó phải cùng làm việc ở trong cùng tòa nhà với cô. Dù là ai đi chăng nữa cũng đã đem đến niềm vui nho nhỏ cho một trái tim đang tuyệt vọng trong chính tình yêu của mình.

11. Chương 11: Trọng Trách Mới

Với chức danh Trợ lý pháp luật, gần cả tháng nay, công việc chính của Hân vẫn là những việc vặt vãnh đại loại như: pha café, pha trà, đánh máy, viết biên bản họp... Nhưng cô vẫn không nản lòng và luôn làm tốt những công việc nhỏ được giao. Cô hy vọng một ngày nào đó, ông Phong sẽ giao công việc phù hợp với đúng chuyên ngành mà cô học.

Lọ hoa pha lê cắm hoa tulip trắng vẫn khoe vẻ đẹp sang trọng, quý phái. Chiếc lọ bắt sáng lung linh làm cho góc bàn làm việc của Hân trở nên sáng rực. Như đã thành một thói quen, hoa cũ tàn cô lại thay một loại hoa giống y chang như vậy. Cô cảm thấy người tặng cô rất có khiếu thẩm mỹ. Không loại hoa nào có thể thay thế được hoa tulip trắng cắm vào trong chiếc lọ này được.

Bỗng chiếc điện thoại nội bộ trên bàn Hân reo vang. Bên đầu dây bên kia là sếp Phong. Ông bảo cô vào phòng ông ngay có việc gấp. Cô tự hỏi không biết ông gọi cô vào đó lại bảo pha trà hay pha café đây.

Dù được mời trước nhưng cô vẫn lịch sự gõ cửa trước khi bước vào. Ông đang đọc sấp hồ sơ đặt trên bàn làm việc. Khuôn mặt tỏ vẻ suy tư. Khi thấy cô, ông Phong ra hiệu cho cô ngồi xuống ở vị trí đối diện ông. Ông chau mày và hỏi cô:

– Cả tháng nay, cô đã học được những gì?

– Dạ, chú cho phép cháu nói thật những điều mình nghĩ chứ? – Hân hỏi.

– Cứ nói tự nhiên! – Ông nói.

– Cả tháng nay, cháu chỉ làm những việc lật vật không liên quan gì đến ngành học của cháu. Cháu đã phải từ bỏ cái tôi của mình để dễ dàng làm những điều đó. Nhưng nhờ đó cháu cảm thấy mình trở nên biết chịu đựng và kiên nhẫn hơn. – Cô mạnh dạn trả lời.

– Cô biết không. Con đường dẫn đến thành công nào cũng trải đầy hoa hồng. Nhưng tất nhiên, cành hoa hồng nào cũng đầy những gai sắc nhọn. Nếu thiếu đi sự chịu đựng và lòng kiên nhẫn thì cô sẽ không thể

bước lên tấm thảm hoa hồng được. Đó là những gì tôi muốn cô ném trải trước khi chính thức làm học trò của tôi. – Ông nói.

– Thật vậy hả chú? Ý chú là đồng ý chính thức đào tạo cháu? – Cô ngạc nhiên.

– Đúng. Và cô sẽ chính thức cùng tôi tham gia một dự án mới của công ty. Cô cầm tập tài liệu này ra ngoài đọc. Đầu giờ chiều nay, cô cùng tôi họp với Giám đốc Gia Thiên ở lầu chín. – Ông xác nhận.

– Dạ. Cháu cảm ơn chú. Cháu sẽ làm ngay. – Cô vui mừng.

Hân bước ra ngoài, trong lòng vô cùng phấn khởi. Cô cảm thấy những lời nói của Stranger Man rất đúng. Cuối cùng, ông Phong cũng cho cô một cơ hội thể hiện thực lực của mình. Cô muốn online để kể cho anh ta ngay nhưng tiếc là quy định của công ty không cho làm việc riêng trong giờ hành chính.

Hân nhìn lại sắp tài liệu mà ông Phong giao cho. Nội dung tài liệu quả là không ít. Trong đó lại được viết bằng tiếng Anh. Chỉ còn vồn vện vài tiếng đồng hồ trong buổi sáng để đọc và hiểu rõ toàn bộ nội dung thì quả là làm khó cho cô. Nhưng cô đã vượt qua thêm một khó khăn thì ải này cũng nhất định sẽ qua được.

Cô nghiêm túc bắt tay vào làm việc ngay. Với vốn tiếng Anh khá, cô dễ dàng nắm bắt được ý nghĩa của tài liệu. Với đầu óc nhạy bén của mình, cô biết được ý nào là quan trọng, ý nào chỉ cần nhìn lướt sơ qua. Cô bỏ cả buổi cơm trưa để tập trung vào công việc.

Tài liệu nói về Tập đoàn Nước giải khát OP của Úc. Họ có một loại nước khoáng nhãn hiệu Love Baby đang muốn hướng đến thị trường châu Á. Trong nước khoáng đóng chai vốn có hàm lượng khoáng chất cao. Sử dụng lâu dài sẽ có tác hại đối với trẻ nhỏ. Tập đoàn OP đã nghiên cứu thành công Love Baby với những thành phần khoáng chất tự nhiên, dễ hòa tan. Vì vậy, loại nước khoáng này sẽ không có bất cứ tác hại nào đến sức khỏe của trẻ nhỏ. Ngược lại, nó sẽ bổ sung thêm cho trẻ nhỏ nhiều khoáng chất cần thiết cho cơ thể.

Chi phí sản xuất ở Úc rất đắt đỏ. Hơn nữa, giá thành vận chuyển từ Úc đi các nước khác cũng khá cao. Nên họ muốn liên doanh với một doanh nghiệp tầm cỡ, có sẵn mạng lưới phân phối ở châu Á. Tất nhiên, doanh nghiệp đó cũng phải có đầy đủ cơ sở vật chất cần thiết để sản xuất ra thành phẩm. Điều đó sẽ giúp giảm giá thành sản phẩm, đồng thời tăng lợi nhuận một cách đáng kể. Một trong những nước họ nhắm đến trong đó có Việt Nam. Dựa vào số liệu của phòng Điều tra Thị trường cung cấp, nếu được họ liên doanh thì đôi bên đều có lợi. Con số doanh thu riêng cho Love Baby tại châu Á dự tính sẽ lên đến hàng chục tỷ đô la Mỹ trong một năm.

Đến khi đọc xong tài liệu thì cũng đã 1h trưa, Hân chỉ kịp ăn lót dạ một gói xôi do chị Hà mua giúp. Đúng 1h30 trưa, Hân có mặt ngay trước cửa phòng Giám đốc. Trước phòng là bàn làm việc của chị Nhân – Thư ký giám đốc. Chị ta không biết đã đi đâu. Cô gõ cửa phòng nhưng không có bất cứ phản hồi nào từ bên trong. Thế là, cô mạnh dạn đẩy cửa đi vào. Mọi thứ từ màu sơn cho đến nội thất trong phòng đều là màu trắng làm cho cô có cảm giác như mình đang lạc giữa một nơi lạnh lẽo.

Vẫn không thấy ai nên Hân ngồi đợi ở bộ ghế sofa bằng mây. Bên trái là một chiếc tủ kính rất to lớn và sang trọng. Nó được trưng bày đầy các sản phẩm của do Tập đoàn Nước giải khát Hoàng Gia sản xuất.

Bên phải bộ sofa là một chiếc bàn làm việc lớn hình chữ L. Trên bàn có một chiếc laptop màu đen bóng. Rất nhiều hồ sơ được sắp xếp một cách gọn gàng. Đây phải là góc làm việc của một người rất kỹ tính.

Hân chợt chú ý đến bức tường đằng sau chiếc bàn làm việc. Trên tường được treo trang trọng một bức vẽ rất lớn. Hân nghĩ đây là bức vẽ gia đình của Gia Thiên. Người thanh niên trẻ có gương mặt khôi ngô. Cô nhận ra ngay là anh ta, mặc dù trong tranh, anh trẻ đi rất nhiều. Ánh mắt Gia Thiên không lạnh lùng như bây giờ, trông rất ấm áp và có hồn. Người đàn ông mặc âu phục màu đen, khuôn mặt toát lên khí chất đầy tự tin, kiêu hãnh. Cô đoán người này chính là ông Lê Nam. Còn lại là một người phụ nữ có dáng vẻ sang trọng, đang nở nụ cười viên mãn. Cô nghĩ chắc đây là mẹ của anh ta.

Càng nhìn người phụ nữ này, Hân càng cảm thấy quen mặt. Đúng, người này rất giống với một người mà cô và bà Vân cả đời này không thể nào quên ơn được. Người đó đã cho cô lời khuyên giữ lại bé Gấu. Người đó đã cứu mạng hai mẹ con cô ở một trạm xá xa xôi, hẻo lánh. Đó chính là bác sĩ Hoàng Gia Ánh. Phải

rồi, bác sĩ Ánh có họ là Hoàng, tên lót là Gia, rất hiếm người như vậy. Đáng lẽ trước đó, khi nghe Chi kể là ông Hoàng Gia chỉ có một đứa con gái, Hân phải đoán được ngay.

Hân bàng hoàng nhận ra rằng giữa mình và Gia Thiên có nhiều sợi dây liên kết như vậy. Cả anh và bác sĩ Ánh đều từng cứu mạng cô và bé Gấu. Cô nghĩ nếu kể cho mẹ mình nghe, bà sẽ không tin được điều trùng hợp đến kỳ lạ này.

Chị Nhàn – Thư ký Giám đốc đột nhiên bước vào phòng. Hai người cùng ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của nhau. Chị ta là một phụ nữ trung niên, nhưng nhan sắc vẫn rất mặn mà, sắc sảo. Trước đó, chị cũng từng là thư ký của ông Lê Nam. Vì vậy, Gia Thiên rất tín nhiệm chị. Nhận thấy thái độ ngạc nhiên của người đối diện, Hân chủ động giải thích:

- Em là Hân bên phòng Kinh tế đối ngoại. Em có lịch họp với Giám đốc Gia Thiên.
 - Chị là Nhàn. Thư ký Giám đốc. Đúng là chị biết Gia Thiên có lịch họp nhưng không phải họp ở đây đâu em. Họ đang họp ở phòng họp VIP cuối hành lang. Để chị dẫn em đi – Chị Nhàn nói.
 - Cảm ơn chị. Em đi một mình cũng được. – Hân sức nhớ ra ông Phong có nói lên họp với Gia Thiên nhưng không nói rõ ở đâu. Mà cô cũng bất cần không hỏi rõ lại nên gây ra sự nhầm lẫn này.
 - Vậy em mau đi cho kịp giờ. – Chị Nhàn hối thúc.
 - Chị cho em hỏi một câu được không? – Hân vẫn nán lại hỏi.
 - Được. Em cứ hỏi đi. – Chị Nhàn nói.
 - Người phụ nữ trong bức vẽ kia có phải là cô Hoàng Gia Ánh? – Hân muốn xác nhận lại lần nữa mối nghi vấn của mình.
 - Đúng rồi. Chị ta là mẹ của Gia Thiên. Tội nghiệp, hai mẹ con cứ như nước với lửa... Á chà, chị nhiều lời quá. Thôi trễ rồi đó, em đi họp đi. – Chị Nhàn đáp.
- Mối nghi vấn của Hân đã được xác nhận rõ. Nhưng cô vẫn hơi ngạc nhiên khi nghe nói về quan hệ của hai mẹ con bà Ánh không tốt. Nhìn lại đồng hồ thì đã 1h45, đã không còn thời gian suy nghĩ lung tung, cô liền “ba chân bốn cẳng” chạy ngay đến phòng họp VIP.
- Trong phòng họp, Gia Thiên và ông Phong đang dùng một màn hình lớn thực hiện cuộc hội thoại mặt đối mặt với một người nước ngoài. Thấy họ đang bận rộn, Hân chủ động kiếm cho mình một chỗ ngồi. Cô nghe được họ đang bàn về nước khoáng đóng chai Love Baby.
- Sau khi kết thúc đối thoại, ông Phong bắt đầu quay sang trách cô:
- Sao cô lại luôn chậm chạp như vậy nhỉ?
 - Dạ cháu xin lỗi... Cháu... – Hân ngập ngừng không biết nên giải thích thế nào cho phải.
 - Thôi đủ rồi. Chúng ta nên bàn vào việc chính thì hay hơn. – Gia Thiên cắt ngang.
 - Người vừa rồi trên màn hình lớn là ông Jack Layton – Giám đốc kinh doanh của tập đoàn OP. Chúng ta đang bàn đến việc liên doanh với họ, giành quyền sản xuất và phân phối nước khoáng đóng chai Love Baby cho toàn khu vực châu Á. – Ông Phong nói.
 - Những gì tài liệu đã quá rõ thì không cần nhắc lại! Tôi chỉ muốn nghe những gì tại liệu không có. Hân, cô là người mới. Tôi muốn nghe cái nhìn mới mẻ từ cô. – Gia Thiên tạo cơ hội cho Hân nêu ý kiến.
 - Trong tài liệu chỉ nêu được những lợi ích khi liên doanh mà chưa nêu được tác hại. Chú Phong và anh Gia Thiên có muốn nghe ý kiến riêng của cháu? – Hân vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang ông Phong tỏ ý nể trọng người điều dắt mình.
 - Được, nói tiếp đi. – Ông Phong nói.
 - Hình thức liên doanh với nước ngoài chính là “con dao hai lưỡi”. Thông thường, cả hai bên đối tác sẽ cùng phải đổ vốn, đổ công sức vào theo từng phân đoạn sẽ ký trong hợp đồng. Tất nhiên, bên nào không đủ lực

để tiếp tục đi sẽ bị phạt rất nặng. Những ràng buộc trong hợp đồng sẽ chĩa mũi nhọn về đâm chúng ta nếu ta không đủ khả năng đáp ứng đi theo hợp đồng đến cùng. – Hân tự tin phát biểu.

– Gia Thiên, cô ấy nói rất có lý. Vừa rồi, nhãn hiệu kem đánh răng PX của Việt Nam chẳng phải cũng đã bị hình thức liên doanh đánh gục hoàn toàn sao? Cuối cùng họ phải bán lại toàn bộ cổ phần cho đối tác. Tôi muốn chúng ta nên cân nhắc lại việc liên doanh này. – Ông Phong tán đồng ý kiến của Hân.

– Tôi đã hiểu ý của hai người. Các người nghĩ việc liên doanh này giống như “lấy trứng chọi đá”. Nhưng chúng ta là loại trứng đã hóa thạch. Tôi đã quyết vụ này phải thắng thầu. Chú Phong và Hân, nhiệm vụ của hai người là chuẩn bị cho tốt hồ sơ thầu cho tôi. – Gia Thiên nói.

– Lần này, nghe nói bên Khang An cũng có ý định dự thầu. – Ông Phong nói.

– Khang An? Cái lão cáo già Trần Trọng An kia cũng muốn nhúng tay vào vụ này à? – Gia Thiên ngạc nhiên hỏi.

– Ông ta sẽ không trực tiếp ra mặt nữa. Chức vụ Giám đốc điều hành đã được nhường lại cho con rể tương lai ông ta. Nghe nói người này không phải bình thường. Mới ra trường, anh ta đã kiếm được một triệu đô la Mỹ nhờ vào việc sang tay một website thương mại điện tử. – Ông Phong nói về đối thủ.

– Đúng là càng lúc càng có hứng thú với vụ này! Anh ta tên gì nhỉ? – Gia Thiên tỏ vẻ thắc mắc.

– Em nghe nói hình như anh ta tên là ... Thịnh. – Trong đầu Hân chợt nhớ lại những hình ảnh trong buổi lễ tốt nghiệp. Cô vẫn còn nhớ một người mặc âu phục đen, có cái tên lẫn cái dáng đằng sau giống với người yêu cô. Miệng cô ngáp ngừng, tim cô thoáng chút đập nhanh khi miệng thốt ra tên “Thịnh”.

Những hình ảnh trong buổi lễ tốt nghiệp như được tái hiện lại một lần nữa. Cô vẫn còn nhớ một người mặc âu phục đen, có cái tên lẫn cái dáng đằng sau giống với Thịnh. Mặc dù cuối cùng, người đó không phải là anh nhưng trong lòng cô vẫn ấp ủ một chút hy vọng mong manh.

Lòng cô thắt chặt lại, trong đầu vang lên một câu hỏi mà cô biết rằng không bao giờ có câu trả lời: “Cho đến chừng nào em mới được gặp lại anh đây?”

12. Chương 12: Tâm Sự Của Gia Thiên

Tại phòng làm việc, Gia Thiên đang dán mắt chăm chú vào màn hình laptop. Các cơ trên khuôn anh trở nên căng chặt vì có quá nhiều việc cần được giải quyết. Đặc biệt là Khang An, một đối thủ lớn của Hoàng Gia, cũng đang gắt gao ra sức giành quyền hợp tác sản xuất Love Baby.

Nhớ lại hồi ông Lê Nam mất, anh đã chịu rất nhiều áp lực khi bắt đầu tiếp nhận Hoàng Gia. Theo thời gian, những áp lực đó lại mỗi lúc một lớn hơn theo những tham vọng khổng lồ. Anh muốn Hoàng Gia phải phủ khắp toàn cầu chứ không phải chỉ ở châu Á. Vì vậy anh không thể tự chối bỏ áp lực mà phải học cách xem nó như một thứ quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của mình.

– Cộc! Cộc!- Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

– Mời vào!- Anh ôn tồn cất tiếng, các cơ trên khuôn mặt cũng dần giãn ra.

– Gia Thiên à! Chị đang có hai việc gấp muốn trình bày với em. Muốn nghe chứ?- Chị Nhân bước vào. Chị nhìn thấy Gia Thiên mắt vẫn đang hướng vào màn hình laptop nên té nhị hỏi.

– Chị cứ nói đi!- Anh bắt đầu hướng mắt về chị, giọng nói vẫn ôn tồn.

– Việc thứ nhất, bên Hội doanh nghiệp Việt Nam có gửi thư mời đích danh em dự buổi tiệc có tên là “Đại tiệc vinh danh Doanh nghiệp hàng Việt Nam chất lượng cao”. Tiệc diễn ra vào tối Chủ Nhật này. – Chị lần lượt trình bày.

– Nếu buổi tiệc không có gì đặc biệt thì chị cứ chủ động gửi công văn đề xuất người bên phòng Kinh doanh tham dự. – Anh tỏ vẻ không có hứng thú.

– Chị nghĩ em nên tự đi sẽ nâng cao hình ảnh và uy tín của chúng ta. Vì trong thư mời có nói năm nay Tập đoàn Nước giải khát Hoàng Gia được vinh danh. – Chị giải thích thêm.

- Nếu vậy thì đích thân tôi sẽ đi.
- Em có đi cùng với ai không? Chị cần thông tin để xác nhận lại với họ.
- Không, tôi đi một mình.- Anh phủ nhận không chút đắn đo.- Chị nói tiếp việc thứ hai đi!
- Chị Ánh, mẹ của em có gọi đến. – Giọng chị Nhàn chột chùng xuống.
- Chẳng phải em đã nói với chị rồi sao? Đừng bao giờ nhắc đến bà ta trước mặt em. – Anh neho neho mắt nhìn chị, giọng trở nên cứng lại.
- Chị biết! Nhưng chị Ánh nhờ nhắn lại hôm nay là ngày giỗ của ba em, em nhớ – Chị cố gắng giãi bày tiếp.
- Thôi đủ rồi! Chị có thể ra ngoài rồi đó.- Anh lớn tiếng ngắt lời chị.
- Được... được, chị đi liền đây! – Giọng chị run lên, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào anh nữa. Chị vội vàng ra ngoài bỏ lại sau lưng “đám lửa giận” bốc cao ngùn ngụt.

Nhắc đến bà Ánh, Gia Thiên không thể nào kềm chế được cảm xúc của mình. “Rầm!” Anh vung nắm đấm mạnh xuống bàn một cái, miệng quát vang: “Khốn khiếp! Lại còn dám nhắc đến ngày giỗ!”

Lưng anh ngã phịch tựa vào ghế, hai tay khoanh chặt lại, đôi mắt cũng nhắm nghiền. Mỗi lần nhớ lại chuyện tội lỗi mà bà gây ra năm xưa, lòng anh lại quặng đau như chưa từng được nguôi ngoai.

Đã hơn bảy năm trôi qua, Gia Thiên không thể nào quên được nỗi đau mất cha. Ông Nam vừa là người cha mẫu mực, vừa là tấm gương sáng chói trong lòng anh. Vậy mà ông lại phải gánh chịu một cái chết tức tưởi ở cái tuổi tóc vẫn chưa bạc hết mái đầu.

Vài ngày trước khi ông vĩnh viễn ra đi, hai cha con còn cùng nhau chơi đánh golf. Anh không thể nào quên được đạo lý mà ông từng dạy: làm kinh doanh cũng giống như đánh golf, nếu sức khỏe không dẻo dai, tinh thần không nhạy bén thì sẽ không thể nào đủ sức theo đuổi được lý tưởng của mình. Đạo lý đó đã đồng hành cùng anh trong cuộc chiến thương trường đầy cam go suốt mấy năm qua.

Cũng ngày hôm đó, trên đường về, ông Nam và Gia Thiên ghé vào một quán café cổ điển gần bệnh viện nơi bà Ánh làm. Thật ra là hai cha con muốn tạo sự bất ngờ cho bà. Vừa đến nơi, anh gọi điện thoại báo cho bà biết nhưng chờ mãi vẫn không thấy bắt máy.

Một hồi sau, bà Ánh và một người đàn ông lạ mặt, chỉ hai người, cùng nhau vào quán. Gia Thiên không tin nổi vào mắt mình, dùng ngón tay dụi dụi mắt mấy lần để nhìn cho được rõ. Kế bên, ông Nam không thay đổi sắc mặt nhưng hai bàn tay miết chặt lại làm những sợi gân xanh trên mu bàn tay nổi hằn lên. Ông không nói tiếng nào nhưng anh biết rõ tâm trạng của ba mình cũng rất hoang mang.

Hai người họ dáo dác tìm đến một góc khuất của quán mà hoàn toàn không phát hiện ra có người đang theo dõi mình. Họ ngồi sát vào nhau tỏ vẻ rất thân mật. Mẹ anh thủ thỉ tâm sự gì đó một hồi lâu, còn người kia đa phần chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ cảm thông.

Thoáng chốc nếp nhăn giữa hai chân mày của bà lộ rõ, đồng thời từng dòng, từng dòng lệ ứa đẫm chảy dài trên hai gò má. Hình như bà khóc, khóc một cách nức nở như là đang rất đau lòng.

Sao lại có thể như vậy được? Nếu có chuyện gì đau lòng cách mấy thì bà chỉ nên khóc trước mặt ba anh và anh, chứ không thể khóc lóc với một người ngoài như vậy. Thật ra là bà và người đàn ông kia đích thực là có quan hệ gì?

Bất chợt, người đàn ông đó đưa cánh tay ôm chặt lấy bả vai bà. Còn bà giống như một người không còn sức lực tựa hẳn vào ngực người đó mà nức nở. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính là bà ta đang ngoại tình! Ai ngờ đâu, một nữ bác sĩ chân chính, một người phụ nữ hạnh phúc lại có thể giở trò giang dúi.

Gia Thiên giận sôi người, đôi mắt cay xè vì những tia máu đỏ au. Còn ông Nam vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhưng không che giấu được những luồng hỏa hập nặng nề từ tận trong đáy lòng. Ông có thể xem như không có chuyện gì xảy ra nhưng anh thì không thể. Anh đứng bật dậy chuẩn bị qua bên đó để đánh cho người tình của mẹ mình một trận.

Nhưng Gia Thiên phải đứng sững người lại vì cái níu tay thật mạnh mẽ của ông Nam. Anh còn nhớ rất rõ cảm giác nóng hổi toát ra từ lòng bàn tay ba mình. Ông nhìn anh bằng ánh mắt kiên định và thốt lên giọng nói mềm mỏng: “Con à, con phải tin ở mẹ! Nghe lời ba, là một người đàn ông chân chính con phải biết giữ bình tĩnh trước mọi sự việc xung quanh.”

Sự tức giận đến tột cùng làm đầu anh như muốn vỡ tung ra nhưng vì lời nói của ông, anh phải cắn răng mà nhẫn nhịn. Rồi ông thuyết phục anh ra về trong lặng lẽ mặc kệ hai người kia vẫn đang “diễn một tuồng” hết sức xấu xa, đê tiện.

Sau đó, Gia Thiên nhờ ngay thám tử điều tra ra về lai lịch của người đàn ông lạ mặt đó. Thì ra ông ta cũng có vợ con đũa hũ thể mà lại giữ thói lãng nhãng. Chẳng lẽ chỉ anh và ba gánh lấy sự đau khổ? Còn hai kẻ ngoại tình kia vẫn nhởn nhơ qua lại với nhau.

Anh biết rõ điểm yếu của những kẻ ngoại tình thường chính là gia đình của chúng. Cho vợ con của gã biết được tất cả sự thật sẽ là một đòn trả đũa rất hiểm độc, độc ác hơn cả việc đánh đấm. Anh thoáng nhếch môi đắc ý, ánh mắt lộ rõ vẻ căm phẫn, rồi tay nhấc máy lên bấm ngay một số điện thoại lạ được ghi trong tờ giấy nhỏ...

Từ sau sự kiện đó, ông Nam trở nên trầm lặng và buồn bã. Vài hôm sau, anh đột ngột nhận được một cuộc điện thoại từ công an báo rằng ông đã bị tai nạn ô tô dẫn đến tử vong. Trong khoảng khắc ấy, cả gian phòng vắng lặng chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng vang rền trời đất. Anh giật mình thảng thốt đến nỗi buông rơi luôn điện thoại. Không một tiếng khóc than mà chỉ có những giọt nước mắt đàn ông lặng lẽ tuôn trào không ngừng.

Phía công an xác định nguyên nhân là do ông say xỉn dẫn đến tai nạn. Gia Thiên biết không phải hoàn toàn là như vậy. Nguyên nhân chính là mẹ anh và gã người tình kia đã đẩy ông Nam đến bờ vực tuyệt vọng. Đúng, họ chính là hung thủ đã gián tiếp giết cha anh!

Trong suốt quá trình diễn ra tang lễ, Gia Thiên đau lòng không nói nên lời, hai khóe mắt đã trở nên khô cạn. Sau lễ chôn cất, anh quyết định đối chất với bà một lần cho ra lẽ. Lý do bà ngoại tình vẫn là một câu hỏi lớn trong lòng anh. Anh mạnh mẽ lôi bà đến ngay trước bàn thờ của ông Nam xem như cho bà một cơ hội cuối cùng xám hối trước người chồng quá cố.

- Trước mặt ba, bà hãy nói đi. Tại sao bà lại có người đàn ông khác? – Anh nhìn thẳng vào người đàn bà hừ dõn bằng ánh mắt căm hận tột độ, cất lên giọng cứng ngắt.

- Không phải như vậy... Con phải tin mẹ... - Bà quỳ trên vũng nước mắt của chính mình, nghẹn ngào phủ nhận tất cả.

- Vậy thì bà hãy giải thích đi! Rốt cuộc sự thật là sao? – Anh trừng to mắt, nổi giận hét lên.

Bà quỳ hẳn xuống đất khóc nức nở, miệng vẫn không thốt ra được một lời giải thích nào hợp lý. Nhìn bà đau đớn, trong lòng anh không một chút thương xót. Người mẹ mà anh từng rất tự hào nay đã biến thành một người đàn bà hừ dõn và giả dối. Tại sao cho đến phút cuối bà vẫn phải chối bỏ lỗi lầm của mình chứ? Điều đó chỉ làm cho anh càng thêm căm hận bà hơn.

Gia Thiên chỉ cảm thấy thương xót cho người cha đáng kính vừa qua đời, thương xót cho một gia đình hạnh phúc trong phút chốc đã nát tan. Anh nhìn ảnh thờ của ba mình mà tim đau nhói vì vẫn chưa kịp quen với sự thay đổi đáng sợ này. Rồi anh ôm lấy đầu mình gào thét như điên như dại, nước mắt đàn ông lại một lần nữa tuôn rơi.

Sau đó, Gia Thiên quyết định dọn ra ở riêng. Anh chẳng muốn gặp mặt bà Ánh, cũng chẳng muốn ai nhắc đến tên của bà. Cũng từ khi đó, anh đã tự thề với lòng sẽ không bao giờ rơi một giọt nước mắt vì bất cứ chuyện gì hay vì bất cứ ai.

Mọi việc tưởng chừng như đã “sóng yên, biển lặng”. Nhưng lại không phải vậy, Gia Thiên phát hiện ra Khánh Ly, bạn gái anh, người phụ nữ duy nhất còn lại mà anh tin tưởng, đã phải bội anh. Lại một lần nữa trái tim anh bị tổn thương. Trải qua những vết thương quá lớn khiến cho lòng anh chai sạn.

Chính những người phụ nữ đó đã giết chết sự lạc quan trong anh. Từ đó anh đã hoàn toàn trở thành một người với nước mắt đã không thể rơi và nụ cười cũng đã tắt. Anh đã mất khả năng nở nụ cười một cách

bình thường, mà thay vào đó chỉ còn là một cái nhếch mép khinh khỉnh. Ẩn sau đó là một bí mật rất lớn chỉ mình anh hiểu rõ.

Mộ phần của ông Nam được đặt ở Cẩn Thơ, quê ông. Một lần, Gia Thiên về thăm mộ cha. Khánh Ly cũng đuổi theo đến tận nơi để nói lý lẽ. Họ chọn nơi bờ sông vắng vẻ, thơ mộng để nói chuyện. Nhưng anh nghĩ chẳng có lý lẽ nào cho kẻ phản bội. Mọi chuyện đã có bằng chứng rõ ràng. Cô ta không còn chỗ trong trái tim anh.

Lần đó cũng là lần vô tình để Gia Thiên bắt gặp và cứu Hân. Nhìn vào đôi mắt buồn của cô, anh cảm nhận được nỗi cô độc của anh được phản chiếu bên trong đó. Đôi mắt đó như muốn hút hết tất cả nỗi đau khổ mà anh phải chịu đựng.

Chính cô đã đem lại chút ấm áp cho trái tim lạnh lẽo của anh. Và cũng chính cô đã cho làm cho anh tìm lại được nụ cười của mình. Anh đã nhìn ánh trăng khuyết trên bầu trời đêm mà cười thật tươi khi nghĩ đến cô, mặc dù cô đã không đến chỗ hẹn hôm đó.

Đã bao lần, Gia Thiên quay trở lại bờ sông nơi miền quê đó với chút hy vọng mong manh gặp lại Hân. Tất cả những cố gắng của anh đều trở nên vô vọng. Cứ thế, nụ cười của anh lại một lần nữa tắt lịm.

Vậy mà số phận lại để Gia Thiên gặp lại Hân ngay giữa trung tâm Sài Gòn, một nơi đông đúc, ồn ào mà anh chưa một lần nghĩ tới. Lòng anh rộn ràng niềm vui, còn cô thì lại đứng đưng như người xa lạ. Rõ ràng trong suốt những tháng ngày qua, cô đã không một chút để tâm đến anh.

Khi Gia Thiên muốn đến gần để nhắc cho Hân nhớ thì lại bị cho ngay một đòn thẳng tay. Lòng tự trọng của một người đàn ông không cho phép anh đeo bám lấy một cô gái như vậy. Nhưng... nhưng anh vẫn thể nào chối bỏ được tình yêu của mình đối với cô, một tình yêu thầm lặng và dai dẳng.

Dòng hồi tưởng đã kết thúc nhưng lòng Gia Thiên vẫn rối bời. Anh bắt đầu nhắc máy điện thoại lên, tay nhấn dứt khoát từng phím số.

- Alo, Nhân xin nghe!- Đầu dây bên kia nói.

- Gia Thiên đây! Chị xác nhận lại là tôi sẽ đi cùng một người nữa đi dự tiệc.

- À... Vâng... Em cho chị biết tên của người đó luôn để còn đăng ký.

...

Cúp máy, chị Nhân nhìn tờ giấy ghi chú mà khê thở dài. Cái tên trên đó vốn cũng không có gì xa lạ với chị. Gia Thiên có biết bao nhiêu bóng hồng vây quanh. Nhưng từ trước giờ, ông chủ trẻ chưa bao giờ vì một cô gái nào mà quyết định một việc đến hai lần. Cô gái đi chung với anh lần này không biết gặp may mắn hay xui xẻo đây?

13. Chương 13: Anh Chàng Hoa Tulip

Chủ Nhật đối với Hân là một ngày rất tuyệt. Cô có thể thư giãn cả ngày, hoàn toàn không phải nghĩ đến công việc. Cô cũng có thể thức dậy muộn một chút mà chẳng lo bị phàn nàn hay quở trách.

Sáng sớm, bà Vân đã nấu hân một nồi cháo cá lóc thơm lừng làm thức ăn sáng cho cả nhà. Cuộc sống bận bịu của người đi làm việc bắt buộc Hân phải ăn uống bên ngoài khá nhiều. Điều đó làm cho cô càng thêm thêm những món ăn của mẹ. Đối với cô, không nơi nào nấu ngon bằng mẹ mình.

Hân nhìn tô cháo trước mặt bốc khói mà thèm thuồng, chỉ muốn ăn ngay một lèo cho hết. Khi cô chuẩn bị ăn muống đầu tiên thì chuông điện thoại bàn reo vang. Cô tiếc rẻ nhìn tô cháo rồi vội vã quay sang bắt máy.

- Chi đây! Chiều nay, cậu đi coi phim với mình nhe. Ở rạp Galaxy đang chiếu phim mới của Mr Bean. Hay lắm đó!- Chi hồi hã nói.

- Vạy à!- Hân hơi phân vân một chút rồi quyết định.- Vạy để mình dẫn bé Gấu cùng đi luôn.

- OK, mình sẽ gọi điện đặt vé trước. 4h chiều nay hẹn ở công viên đầu ngõ nhé!- Chi nhanh nhẹn.

- OK!

Bé Gấu thức dậy khá trễ, bước xuống nhà với vẻ mặt còn ngáy ngủ. Thằng bé nghe Hân nói chiều đi xem phim thì hai mắt liền mở to, sáng rực tựa đèn pha. Thằng bé vui mừng đến nỗi hai chân nhảy cõn lên, miệng hò reo liên hồi. Ăn sáng xong, nó liền chạy đi tắm rửa, thay đồ ngay mặc dù còn rất sớm. Cả nhà đều phải phì cười vì sự hồn nhiên đáng yêu của “cậu quý tử”.

3h trưa, Hân trở về phòng bắt đầu sửa soạn cho bản thân. Cô chọn cho mình một chiếc đầm xòe màu trắng in hoa li ti màu tím, chất liệu bằng cotton mà cô rất yêu thích. Đi cùng với nó là một đôi giày búp bê gót bệt màu trắng tinh tươm. Cô dặm qua loa một chút má hồng, thoa một chút son lên môi cho khuôn mặt thêm phần tươi tắn. Xong xuôi, cô ngắm mình trước gương rồi thoáng mỉm cười với ý nghĩ: làm con gái, ai mà chẳng điệu.

Đột ngột, điện thoại di động reo lên làm Hân giật mình. Cô ngạc nhiên vì một số máy lạ hoặc đang gọi đến.

- Alo, Hân nghe!- Cô nhắc máy.

- Tôi đây! – Đó là một giọng nam trầm, dứt khoát.

- À, xin lỗi. Anh có thể cho biết anh là ai không?- Chỉ hai chữ “tôi đây” thì quả thật cô không đoán được là ai.

- Ngốc kia, tôi Gia Thiên đây! – Anh hơi sáng giọng nói.

- Hả? ... A... - Cô bất ngờ đến độ không biết nói gì hơn.

- Chú Phong chưa nói gì với em à? Hôm nay, em có nhiệm vụ cùng tôi đi dự một buổi tiệc để nâng cao hình ảnh của công ty.

- Quả thật là em không có nghe nói gì hết. Vả lại hôm nay là Chủ Nhật, không phải ngày đi làm mà.

- Lúc ký Hợp đồng Lao động với công ty, em không để ý dòng: “Nếu xét thấy cần thiết, công ty có thể chỉ định công tác ngoài giờ cho nhân viên bất cứ lúc nào” sao?

- Nhưng trong Hợp đồng cũng có ghi rõ: “Người Lao động có thể từ chối công tác nếu cảm thấy điều đó là bất hợp lý.” – Cô nhanh nhẩu đáp lại.

- Không nói nhiều với em nữa. Tôi đã có địa chỉ nhà em trong tay. Đúng 4h30, tôi sẽ đến. – Anh nói giọng dứt khoát.

- Không được đâu! Hôm nay, em quả thật là có việc bận rồi.- Cô nghĩ đến bé Gấu lăng xăng từ sáng đến giờ nên không muốn làm thằng bé thất vọng.

- Không được à!- Anh thoáng gằng giọng rồi cười khẩy.- Hừ! Vậy còn món nợ em còn thiếu, em có muốn trả tôi một lần cho xong không? Đây chính là cơ hội cho em đấy!

- O,... em...Thôi được rồi, em đồng ý.- Nhắc đến việc anh đã từng cứu cô dưới dòng nước đen ngòm, cô không thể nào từ chối được nữa.

Sự việc quá bất ngờ làm cho cô tổn không ít tâm trí vào việc giải quyết lời hẹn với Chi và bé Gấu. Đầu tiên, cô quyết định gọi điện ngay cho Chi. Thật may là cô bạn thân vẫn chưa rời khỏi nhà. Cô giải thích với bạn mình là nhà có việc đột xuất nên không thể giữ lời hứa được.

Còn với bé Gấu, cô cảm thấy mở miệng từ chối với thằng bé thật khó. Nó đã rất hy vọng được đi xem phim thế mà... Cô bối rối kể lại sự tình cho bà Vân nghe để tìm lời khuyên. Bà nhanh trí nghĩ ra việc hai vợ chồng bà sẽ thay cô dẫn “cậu quý tử” đi. Thế là cuối cùng, mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa. Nhưng đến với cuộc hẹn của Gia Thiên, cô chỉ có cảm giác gượng ép chứ không thật sự vui vẻ gì.

Hân vẫn chiếc đầm in hoa đang mặc cứ như thế đi ra công viên đầu ngõ, chỗ hẹn với Gia Thiên. Cô vừa tới nơi đã thấy ngay một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng chờ sẵn. Cô còn đang bán tín, bán nghi không biết có phải là anh không thì cánh cửa ở chỗ lái xe bật mở. Anh lịch lãm, sang trọng trong bộ comple màu xám trắng bước ra.

Gia Thiên liếc nhìn qua cô một lượt rồi lắc đầu bảo: “Đi nâng cao hình ảnh công ty mà ăn mặc bình thường như vậy sao? Tôi đã biết trước là sẽ như vậy mà!”

Cô chưng hửng vì lời nói đầy mỉa mai của anh. Cô tự đánh giá mình chẳng có điểm nào thiếu sót cả: đầm mới, giày mới, trên khuôn mặt cũng có trang điểm. Vậy chắc là anh ta còn để bụng chuyện trong thang máy nên cố tình buông lời chê bai như thế.

Cô chưa kịp đáp trả thì anh ta đã nhanh chóng mở cánh cửa chỗ ngồi kế bên lái xe, rồi nói như ra lệnh: “Còn chờ gì nữa? Mau vào xe!”

Xe lăn bánh được một đoạn thì dừng lại trước một cửa hiệu rất sang trọng, bảng hiệu rất to có ghi dòng chữ “Hiền Paris Boutique”. Đây chẳng phải là nhãn hiệu thời trang dạ hội nổi tiếng được sử dụng trong các cuộc thi người mẫu, hoa hậu sao?

Báo chí dạo này nhắc rất nhiều đến Hiền Paris như một hiện tượng mới trong làng thời trang. Cô ta học ngành Thiết kế Thời trang ở Pháp nhưng lại khéo léo thổi hồn hoa sen Việt Nam vào trong những mẫu thiết kế của mình. Chính bộ thiết kế Sen đã gây tiếng vang lớn trong tuần lễ thời trang lớn nhất trong năm nay tại Paris.

Bình thường, Hân chẳng bao giờ vào một cửa tiệm quần áo sang trọng như thế này. Với tiền lương của mình, cô đủ khả năng sắm cho mình những bộ quần áo đắt tiền. Nhưng cô cảm thấy không có nhu cầu đến mức phải mua những thứ như vậy. Cô còn đang chần chừ không muốn bước vào thì Gia Thiên hỏi thúc: “Vào thôi!”

Trước mặt, một người phụ nữ trẻ với đôi mắt sáng toát lên vẻ thông minh, sắc sảo đang tiến về phía họ. Chị ta niềm nở bắt tay Gia Thiên, trong khi anh vẫn giữ bộ mặt sắc lạnh thường ngày. Nhưng qua thái độ của một mình chị, Hân có thể đoán được bọn họ rất thân thiết.

- Chào bạn thân mến! Lâu rồi cậu mới đến ủng hộ tiệm của tôi đó nhe!- Chị tươi cười nói.
- Vì chưa đúng dịp thôi. Cậu đã chuẩn bị bộ dạ hội đó theo ý mình chưa? – Anh hỏi lấp lửng.
- Tất nhiên, nhận điện thoại cậu xong là mình tức tốc chuẩn bị. Người sẽ mặc nó, mình đoán chắc là cô gái xinh đẹp này rồi. – Chị vừa đáp vừa đưa mắt nhìn sang cô.
- Chào chị! Em là Hân, là... là cấp dưới của anh Gia Thiên. – Hân chủ động giới thiệu mình.
- Ủ, chào em! Chị là Hiền, chủ của tiệm này. Em mau theo chị vào thử đồ cho kịp!
- Em không hiểu! Thử đồ gì vậy chị?- Cô tỏ vẻ ngạc nhiên.
- Đừng hỏi nhiều nữa! Làm theo lời Hiền đi! – Gia Thiên lạnh lùng nói.

Hân chỉ còn biết lèo đèo theo sau chị Hiền đi vào khu thử đồ. Cô quả thật không hiểu rõ Gia Thiên đích thực là đang tính toán điều gì trong cái “kế hoạch đòi nợ” này. Nhưng cô đành phải buông xuôi theo những yêu cầu khó hiểu của anh ta, miễn sao đừng quá đáng là được.

Bước vào khu thử đồ, chị Hiền chỉ vào một chiếc đầm màu trắng được thiết kế rất đặc biệt. Cô nhìn theo đến nỗi ngẩn ngơ vì chưa từng nhìn thấy bộ đầm nào đẹp như vậy.

- Em thấy mẫu này thế nào?- Chị lên tiếng hỏi.
- Em thấy rất độc đáo, chiếc đầm giống như... như một bông hoa tulip màu trắng. – Hân nhận xét.
- Phải! Gia Thiên đề nghị chị thiết kế cho em dựa vào ý tưởng hoa tulip trắng. Em mặc vào thử xem!

Lại là hoa tulip trắng! Điều này làm cho Hân nhớ đến lọ hoa tulip của người bí mật nào đó tặng cô. Chẳng lẽ anh chàng hoa tulip đó là Gia Thiên? Cô hơi rùng mình khi nghĩ đến việc một người đáng ghét như vậy lại có ý với cô. Nếu đây là sự thật thì cô không biết đối mặt như thế nào với Chi.

Không, không thể nào là anh ta được! Dù có một chục lần, một trăm lần, một nghìn lần vẫn là chữ không! Cô bịt tai, lắc đầu nguầy nguậy để xua tan đi những ý nghĩ mà cô cho rằng rất ư là điên khùng.

Hân bắt đầu nhìn ngắm chiếc áo đầm một cách tỉ mỉ hơn. Chiếc đầm màu trắng lụa tơ tằm được may theo kiểu lệch vai bên phải. Phần thân bên trái tới phần eo được đính nổi thủ công bằng những mảng voan trắng to thể hiện hình ảnh một bông hoa tulip còn đang e ấp.

Trên những cánh hoa được đính những hạt pha lê hình giọt nước lấp lánh. Phần chân váy dài tới gối, được may hơi xòe ra một chút. Trên đó cũng được đính một ít voan màu xanh để thể hiện hình ảnh vài chiếc lá thon dài của một cành hoa.

Chị Hiền thay cho đôi giày thấp lè tè của cô bằng một đôi giày cao gót đến một tấc, có chất liệu da ép lụa trắng. Chị ta chọn thêm cho cô bộ trang sức đi kèm bằng loại pha lê Swarovski nổi tiếng.

Gương mặt của cô cũng được chị ta dặm lại son phấn cho phù hợp hơn với trang phục. Khi mọi việc đã hoàn tất, cô ngắm mình trước gương và có cảm giác rất thích thú. Có thể nói, cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình đẹp đến như vậy.

- Đẹp lắm. Gia Thiên nói đúng, vẻ đẹp của em tôn được lên được thần thái của hoa tulip. Bây giờ trông em thật sang trọng, thanh thoát. – Chị tỏ vẻ hài lòng.

- Đó là nhờ tài thiết kế của chị thôi! Sao chị chưa biết em mà có thể may vừa vặn đến thế nhỉ?

- Đó là nghề của chị. Chỉ cần tả sơ về em là chị biết ngay em mặc size gì rồi.

- Em cảm ơn chị. Chắc bộ này đắt tiền lắm hả chị? – Cô tỏ lòng e ngại về giá của bộ váy.

- Chà, chưa gì đã sợ Gia Thiên tốn tiền rồi sao? – Chị trêu chọc.

- Chị đừng hiểu lầm! Em chỉ là cấp dưới của anh ta thôi. – Cô bối rối giải thích.

- Chị không hiểu lầm đâu! Chị và Gia Thiên thân thiết với nhau từ hồi trung học. Em phải là người đặt biệt lắm thì hẳn mới đưa em đến đây. Trước em, hẳn ta chỉ đưa Khánh Ly đến thôi.- Chị đang nói một cách vô tư thì đột nhiên im bặt, mặt mày xanh lét như hiểu ra mình vừa lỡ lời. Rồi chị lại bắt sang chuyện khác ngay.- Mà thôi em ra ngoài để cho hẳn còn thưởng thức tác phẩm của chị chứ!

Lời chị Hiền vừa nói làm Hân nhớ lại lần ăn cơm trưa “hụt” với Gia Thiên vào ngày đầu tiên cô đi làm. Lúc đó, anh nghe điện thoại của ai đó rồi đi ngay lập tức. Chẳng phải tên mà anh ta nhắc đến khi nói trong điện thoại là Khánh Linh sao? Bây giờ lại xuất hiện thêm một Khánh Ly nữa. Thật đúng là một anh chàng lăng nhăng đúng nghĩa!

Cô khập khiễng bước ra, âm thanh “lộp cộp” của đôi giày cao gót vang lên theo từng nhịp của bước chân. Cô cảm thấy hơi ngượng ngùng vì phải để cho một người đàn ông ngắm nghía dáng vẻ khác lạ của mình. Cô đoán anh sẽ rất bất ngờ khi nhìn thấy cô thay đổi như thế này.

Khuôn mặt sắc lạnh, đôi mày sâu róm hơi nhíu lại, anh vẫn đang chăm chú vào tờ tạp chí trong tay. Tiếng bước chân ồn ào của cô không có tác dụng làm cho anh chú ý đến. Ngay khi cô đã đứng ở trước mặt, anh cũng chẳng mảy may liếc nhìn lấy một cái.

Thấy thế, chị Hiền liền lên tiếng: “Gia Thiên, mau nhìn xem có đẹp không!”

Anh bắt đầu rời mắt khỏi tờ tạp chí rồi hướng về cô một cách hết sức chậm rãi. Trong tích tắc, anh lại đưa mắt trở lại tờ tạp chí và không quên buông kèm một câu: “Cũng không tệ!” Thái độ đó chẳng khác nào xối cho cô một gáo nước lạnh. Cô và chị Hiền chứng hùng nhìn nhau không nói nên lời.

Nhưng chỉ là do quá nhanh nên không ai phát hiện ra, trong giây phút anh nhìn cô, miệng anh thoáng nở một nụ cười rất nhẹ, trong đáy mắt ánh lên tia nhìn vô cùng dịu dàng và ấm áp.

14. Chương 14: Dạ Tiệc Đầy Nước Mắt

Chương 14: Dạ tiệc đầy nước mắt

Xe lại lăn bánh. Những tia sáng cuối cùng của bầu trời cũng đã tắt. Thay vào đó, đèn đường, đèn xe, đèn biển hiệu,... đua nhau thấp sáng. Buổi tối Chủ Nhật của Sài Gòn thật nhộn nhịp. Nhìn qua cửa kính ô tô, cô có cảm giác như tất cả mọi người đều đổ ào hết ra đường vào lúc này. Mật độ giao thông quá lớn làm

cho mọi xe cộ đều di chuyển một cách chậm chạp. Lần này, điểm dừng của họ là khách sạn New World, một khách sạn thuộc vào hàng bậc nhất ở Sài Gòn.

Xuống xe, Hân bước khập khiễng theo sau Gia Thiên vì không quen mang giày cao gót. Như biết được sự bất tiện của cô, anh đưa tay trái mình ra và nói một cách dịu dàng: “Em hãy vịn vào đây mà đi. Không khéo ngã thì làm mất hết hình ảnh công ty!”. Cô nghĩ anh nói cũng có lý nên ngoan ngoãn làm theo. Cô ngưỡng ngùng đưa tay phải nhẹ nhàng khoác vào cánh tay trái của anh. Phần má hồng thật là có ích trong những trường hợp như thế này. Nó vừa làm cho đôi má cô hồng hào hơn, cũng đồng thời giúp cô che giấu đi sự thẹn thùng đến đỏ cả mặt.

Buổi tiệc được tổ chức ở sảnh Cửu Long được đặt tại tầng một. Ngay trước sảnh có đặt một khung gỗ sơn son thếp vàng ghi dòng chữ: “Đại tiệc vinh danh Doanh nghiệp hàng Việt Nam chất lượng cao”. Những khách được mời đều phải cán bộ cao cấp của các doanh nghiệp có tầm cỡ và uy tín.

Hân cảm thấy choáng ngợp trước một sự kiện vô cùng hoành tráng như thế này. Ánh đèn flash từ phía cánh phóng viên làm cho cô cảm thấy chói cả mắt. Gia Thiên vội vàng đưa cô vào trong để tránh bị phiền hà. Buổi tiệc được tổ chức theo dạng tiệc đứng để mọi người có thể tự do giao tiếp với nhau mà không bị ràng buộc bởi bất kỳ một khuôn khổ nào. Tất cả các khách mời đều ăn mặc rất thanh lịch và sang trọng. Hân thầm cảm ơn sự chu đáo của Gia Thiên. Vì nếu anh không chuẩn bị trước cho cô thì chắc có lẽ cô đã rất xấu hổ vì trang phục bình thường của mình.

Mọi ánh mắt không ngớt đổ dồn về phía hai người bạn họ với cái nhìn đầy ngưỡng mộ. Trông họ thật xứng đôi vừa lứa, chỉ đáng tiếc là họ không phải thật sự là tình nhân của nhau. Vỗ tay khoác tay, Gia Thiên dẫn Hân đi chào một số khách mời. Anh giới thiệu cô là trợ lý của anh. Cô cảm thấy không được thoải mái cho lắm với loại công tác đột xuất kiểu này. Nhưng dù gì buổi tiệc cũng chỉ có vốn vẹn vài tiếng đồng hồ, trên môi chỉ việc thường trực nụ cười mà ngán ngẩm vượt qua.

Phía trước, người mà Gia Thiên vẫn hay gọi là “lão cáo già” Trần Trọng An, chủ tịch tập đoàn Khang An, đang tiến về phía anh. Đó là một người đàn ông đầu hói, có vẻ lớn tuổi. Dáng người của ông ta hơi mập mạp cùng với chiều cao khiêm tốn. Đi theo phía sau ông ta còn có một nữ thư ký cao ráo, xinh đẹp. Ông An thân thiện bắt tay và chào hỏi Gia Thiên:

- Lâu quá không gặp cháu. Chú nghe nói bên cháu cũng dự thầu Love Baby.
- Phải. Nhưng chúng tôi chỉ dùng những phương án công khai, minh bạch để giành chiến thắng. Chứ không như những kẻ chỉ biết dùng những thủ đoạn đen tối. – Gia Thiên vẫn lịch sự bắt tay ông nhưng lời nói của anh thì không có chút thiện ý nào.
- Ha ha ha! Cách nói chuyện này giống hệt cha của cháu quá! Vậy thì đợi thử xem ai sẽ thắng! – Giọng điệu ông An đầy thách thức.
- Vậy chú hãy mở mắt to lên mà chứng kiến thất bại thảm hại của mình. – Gia Thiên cũng không hề nhượng bộ.
- Chuyện đó để tính sau vậy. Chú muốn giới thiệu với cháu con rể tương lai và con gái của chú. – Nói dứt câu, ông quay sang ra lệnh cho trợ lý mời con rể và con gái sang đây.
- Vài phút sau, một cô gái xinh đẹp đang từ xa bước đến. Cô ta mặc một chiếc đầm dạ hội màu đỏ. Khuôn mặt được trang điểm vô cùng sắc sảo. Hân nhận ra ngay đó là Yến “nhà giàu”. Yến đến bên cạnh nắm lấy tay ông An ra vẻ rất thân thiết. Ông An tươi cười nói:
 - Đây là con gái của chú, Trần Ngọc Yến. Còn đây là đối thủ số một của chúng ta mà cha vẫn thường nhắc với con, Hoàng Gia Thiên. – Ông An giới thiệu Yến và Gia Thiên với nhau, sau đó quay sang hỏi Yến: “À, còn chồng tương lai của con đâu?”.
 - Anh Thịnh đang nói chuyện với vài người quen, lát nữa sẽ qua sau ba à. – Yến đáp.
 - Thôi mọi người làm quen với nhau đi. Chú qua đây một lát. – Ông An nói xong thì đi sang chỗ khác.
 - Trùng hợp lại gặp Hân ở đây. Hôm nay, cậu thật là xinh đẹp đó! – Yến nhìn Hân nói.
 - Thì ra hai cô biết nhau à? – Gia Thiên ngạc nhiên hỏi.

– Vâng, em và Yến là bạn học thời phổ thông. – Hân đáp.

Bỗng nhiên, Yến vẫy vẫy tay về phía trước, hô lên: “Anh Thịnh, đằng này nè!”. Một người thanh niên mặc một bộ comple màu đen đang dĩnh đạc bước đến. Dáng người kia, khuôn mặt kia, đôi mắt kia, Hân không thể nhầm lẫn vào đâu được. Anh ta chính là Thịnh, người mà cô đã ngày đêm mong nhớ trong suốt khoảng thời gian hơn bảy năm trời. Cô cũng sốt nhìn anh không chớp mắt.

Trong mắt Thịnh cũng ánh lên sự ngạc nhiên khi thấy Hân. Nhưng rồi anh chỉ nhìn lướt qua cô như nhìn một người lạ. Anh nghiêm nhiên đến đứng bên cạnh Yến như một cách khẳng định mối quan hệ thân thiết của họ. Cô ta lập tức nắm lấy tay anh tỏ vẻ đầy tình ý. Những gì vừa nhìn thấy làm cho Hân có cảm thấy rất đau đớn, như có một mũi dao đang đâm xuyên vào lồng ngực.

– Xin chào, tôi là Phan Vĩnh Thịnh. – Thịnh gật đầu chào và nói.

– Anh ấy là Giám đốc điều hành Khang An, đồng thời cũng là chồng sắp cưới của em. – Yến bổ sung thêm lời nói của Thịnh. Rồi cô ta quay sang hỏi Hân: “Hân chắc cũng biết anh Thịnh mà phải không?”

– Minh... mình... – Câu hỏi của Yến như đẩy mũi dao đâm sâu hơn vào lồng ngực Hân. Lúc này, cô đã trở nên cứng đờ như một cái xác không hồn. Miệng không thể nói không nên lời được nữa. Năm ngón tay của cô vô thức bấu chặt vào cánh tay của Gia Thiên.

– Tôi là Hoàng Gia Thiên. Còn đây là trợ lý... và cũng đồng thời là bạn gái của tôi. – Gia Thiên ngắt lời họ. Anh cảm nhận được thái độ khác lạ của Hân. Trực giác nói cho anh biết giữa cô và người đàn ông trước mặt có mối quan hệ không tầm thường. Điều đó làm cho anh cảm thấy không vui. Ngay tức khắc, anh muốn người này biết cô là của anh.

– Chà, chà! Mình không ngờ cậu đó nha Hân. Cậu khéo chọn bạn trai quá! – Không biết vô tình hay cố ý, Yến vẫn vô tư đùa cợt.

Từng lời nói, từng nụ cười của Yến càng làm cho Hân thêm chua xót. Mắt cô đang hoa lên. Đầu óc cô vẫn còn rất mơ màng. Rồi cô tự đánh lừa mình đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng cô lại cảm nhận được một thứ rất thật, chính là cảm giác đau nhói ở lồng ngực. Nỗi đau đó làm cho cô càng lúc càng khó thở. Cô nghĩ mình cần phải lập tức rời khỏi đây nên gắng lấy lại bình tĩnh mà nói: “Xin lỗi mọi người, em không được khỏe. Em... em phải đi trước đây!”. Rồi cô lạnh lùng buông tay Gia Thiên ra, quay mặt bước đi trước sự ngạc nhiên của ba người còn lại.

Hân muốn thoát ra khỏi chỗ này ngay lập tức. Cô bước đi thật dứt khoát, thật nhanh như không nhớ ra mình đang mang giày cao gót. Đi được vài bước, cô có cảm giác hơi mất thăng bằng. Cô ngoan cố đi thêm vài bước nữa thì bất ngờ bị ngã sòng xoài trên mặt đất. Chưa kịp hoàn hồn, cô đã thấy mình ở trong tư thế mông chạm đất, hai tay cùng chống về phía bên phải, hai chân xoạc ra vô cùng hớ hênh. Vì cú ngã nên cô trở thành tâm điểm của buổi tiệc. Mọi người đều nhìn cô bằng cặp mắt soi mói và thương hại. Rõ ràng, hôm nay là một ngày thê thảm nhất trong cuộc đời của cô.

Hân xấu hổ cúi phăng đôi giày cao gót. Cô cố gắng gồng mình đứng dậy mặc cho cơn ê ẩm đang lan tỏa khắp cơ thể. “Không hèn mà gặp”, Gia Thiên và Thịnh cùng nóng ruột lao đến đỡ cô dậy. Người này đỡ bên trái, người kia thì đỡ bên phải. Thịnh lo lắng hỏi: “Huyền Hân, em không sao chứ?”. Cô cảm nhận được anh vẫn quan tâm đến cô, vẫn dịu dàng gọi cô là “Huyền Hân”, một cách gọi rất riêng biệt. Hân chưa kịp phản ứng thì Gia Thiên đáp lại: “Cô ấy không sao. Tự tôi sẽ lo cho bạn gái của mình.”. Nói rồi, Gia Thiên liền dìu cô bước đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người trong buổi tiệc. Thịnh đành buông tay cô ra và tiếc nuối nhìn theo dáng cô càng lúc càng cách xa mình. Từ sau lưng anh, giọng Yến lạnh lạnh: “Anh Thịnh mau qua đây! Ba đang rất nóng lòng muốn giới thiệu với anh một số nhân vật rất quan trọng.”.

Chân phải của cô đã bị trật khớp nên Gia Thiên phải dìu cô ra ngoài tận cửa khách sạn. Anh nói:

– Xe để bên kia, nếu vòng qua đây sẽ bị ngược đường. Em chịu khó đi bộ thêm một đoạn cùng tôi đi lấy xe vậy.

– Thôi, em sẽ tự đón taxi về. Buổi tiệc chỉ mới bắt đầu thôi! Anh nên quay vào đi. – Cô áy náy nói.

– Không nói nhiều nữa! Nhân viên gặp chấn thương trong lúc thi hành công vụ thì tôi phải có trách nhiệm. Tôi nhất định phải đưa em về nhà. – Anh cương quyết giữ nguyên ý định ban đầu.

– Nhưng chân em đau lắm! Em không thể đi nổi nữa rồi. – Cô nhìn xuống đôi chân trần với cái chân phải sưng đỏ mà nói.

– Thế thì... để tôi cõng em vậy! – Anh đưa ra một đề nghị làm cho cô hết sức kinh ngạc.

Nói là làm, Gia Thiên hạ người thấp xuống để Hân dễ dàng ôm lên cổ anh. Cô không thể nào từ chối được lòng tốt cùng với thái độ cương quyết của anh. Thế là trong tích tắc, cô đã ở trên lưng anh giống như hồi nhỏ ba vẫn thường cõng mình. Thật là bối rối khi gần gũi với anh như vậy. Nhưng rất kỳ lạ, ngay lúc này, cô lại có cảm giác thật an tâm như đang được một sự che chở, bảo bọc mạnh mẽ nhất.

Gió thổi mạnh, mưa bụi lất phất bay đầy trời nhưng Hân vẫn cảm thấy rất ấm áp. Gia Thiên bất chợt hỏi: “Có phải người lúc này là bạn trai cũ của em không?”. Câu hỏi của anh làm cho cô “giọt nước tràn ly”. Cô không trả lời được vì cảm thấy nghẹn ở cổ họng. Lúc này, trong buổi tiệc, dù tuyệt vọng, dù xấu hổ, cô cũng cố gắng không rơi một giọt nước mắt nào. Bây giờ, cô lại bắt đầu khóc, khóc thật nhiều nhưng vẫn cố gồng mình để không phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào. Không biết cơn mưa của trời hay cơn mưa nước mắt làm thấm ướt cả vai áo anh.

15. Chương 15: Yêu Nhau Từ Hôm Nay

Bây giờ, Hân đã ngồi trong ô tô. Ngoài trời, mưa như trút nước. Qua làn mưa, cảnh vật trở nên mờ mờ ảo ảo tựa như tâm trí cô cũng còn đang rất mơ hồ. Cô không ngờ Thịnh biệt tăm hơn bảy năm trời, khi xuất hiện lại tay trong tay với người con gái khác. Mà người đó lại chính là Yến “nhà giàu”, vốn chẳng xa lại gì với cô.

Hân hồi tưởng lại thời đi học, cô cũng thường bắt gặp Yến đứng nhìn mình và Thịnh từ xa với ánh mắt buồn bã. Lúc đó, cô đã có linh cảm không hay mỗi khi bắt gặp được ánh mắt đó. Sau này, hai người này lại đi du học sang Mỹ cùng một lúc. Có lẽ họ đã yêu nhau trong khoảng thời gian xa xứ.

Hân cảm thấy mình thật là một đứa con gái ngốc nghếch. Bản thân đã âm thầm chịu đựng biết bao thiệt thòi, vậy mà cuối cùng người ta đành lòng xem cô như người xa lạ. Anh đã thay đổi đến mức khiến cho con tim cô tan nát.

Việc gặp lại Thịnh làm những bí mật được chôn rất sâu, rất kín trong lòng cô dần dần được khơi dậy. Nếu anh biết bé Gấu là con ruột của mình thì liệu anh có trở về bên cô không? Nếu bé Gấu biết được sự thật thì cuộc sống của thằng bé có bị đảo lộn không?... Rất nhiều câu hỏi lần lượt hiện ra trong đầu cô.

Hân cũng biết rõ lúc ba mẹ mình quyết định nhận bé Gấu làm con thì đã không thể nào quay đầu lại được nữa. Nếu mọi chuyện lộ ra thì người chịu tổn thương nhiều nhất chính là thằng bé. Không thể được! Cô thà là người chịu tổn thương chứ không cho phép bất cứ ai được chạm đến tâm hồn non nớt của bé.

Cô đang miên man dòng suy nghĩ thì bỗng nhiên một tràng tiếng “ọc...ọc...ọc...” từ trong bụng phát ra. Cô ngượng đỏ mặt và hy vọng không ai nghe thấy. Cô nhớ ra suốt trong buổi tiệc cứ mãi theo Gia Thiên đi chào hỏi khắp nơi mà chẳng kịp ăn uống gì cả.

- Đói bụng rồi sao? Có muốn ăn gì không?- Gia Thiên đã kịp nghe thấy tiếng réo từ bụng cô.

- Không, em không đói!- Cô vẫn ngoan cố phủ nhận.

- Không ăn thì cũng phải uống chút gì chứ! Sữa nhé!- Biết được tâm trạng cô, anh vẫn nhỏ nhẹ.

- Bia vậy!- Cô buột miệng.

- Bia à! Đúng lúc tôi cũng đang muốn làm một vài lon cho ấm người đây!- Anh thản nhiên đồng tình.

Mưa đã tạnh, mây đen tan dần đi để lộ ra hàng ngàn, hàng vạn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Xe dừng lại trước một công viên có một bãi cỏ chỉ rộng lớn và xanh mượt như nhung. Bên kia đường là một cửa hàng bách hóa nhỏ. Gia Thiên để Hân chờ trong xe rồi vào tiệm đó mua một ít đồ. Khi quay lại, anh

xách theo một bao khá nặng. Anh lôi từ trong đó ra miếng băng chườm lạnh, tự tay giúp cô đắp lên cái chân bị sưng tấy.

Sau đó, anh đưa cho cô rất nhiều loại bánh và bảo cô rằng muốn uống bia thì trước tiên phải ăn lót dạ. Miệng thì nói không ăn, nhưng khi thấy đồ ăn trước mắt, cô cảm lòng không được nên ăn hết một lèo hai cái bánh mặn, hai cái bánh ngọt.

Tiếp đến, anh lại lôi thêm ra một tấm trải lớn, không nói không rằng đem ra bãi cỏ. Anh đem trải nó ra, rồi tự mình ngồi xuống đó khui lon bia đầu tiên. Anh ngửa đầu lên bầu trời nốc một ngụm thật to. Lúc này, dáng vẻ của anh trầm ngâm như là trong lòng đang có nhiều nỗi u phiền.

Tâm trạng của cô lúc này cũng tệ hại không thua gì ai. Cô nghe người ta nói uống bia vào sẽ quên sạch sẽ những nỗi buồn phiền trong lòng. Điều đó thôi thúc cô phải uống cho bằng được loại chất lỏng thần kỳ này.

Cô bước ra khỏi xe, tiến về phía anh. Cô chủ động ngồi xuống, tự tay khui lấy một lon bia. Cô đang hồi hộp tính nếm thử vị bia thì anh cất tiếng hỏi:

- Có biết uống không?

- Biết một chút!- Cô nói dối.

- Tôi có sở thích uống bia một mình dưới bầu trời đầy sao.- Anh nói tiếp.

- Vậy thì hóa ra em đang làm phiền anh rồi!- Cô tỏ vẻ ái ngại.

- Không sao! Cùng người trong mộng ngắm sao chẳng phải sẽ bớt cô đơn à?- Anh buông lời đầy hàm ý.

Hân chẳng thèm suy nghĩ sâu xa ý tứ của anh. Cứ thế, cô bắt đầu đưa lon bia kề vào môi. Ngụm đầu tiên vào miệng chỉ mang lại cho cô mùi vị đắng nghét, vô cùng khó uống. Cô thật không hiểu tại sao cánh đàn ông lại thích loại nước “dở tệ” này đến như vậy.

Nhưng đã lỡ “phóng lao thì phải theo lao”, cô nín thở tiếp tục nuốt từng ngụm, từng ngụm cái loại nước đắng nghét này vào trong bao tử. Cứ thế, cô nhanh chóng uống hết cả lon.

Như để chứng minh là mình biết uống, cô lại khui tiếp lon thứ hai. Càng uống, đầu óc cô càng đảo điên, miệng bật cười thật khanh khách. Những nỗi đau trong tim không hề vơi đi mà lại trở nên đau xót gấp bội phần.

Một giọng nói cứ văng vẳng bên tai cô rõ mồn một: “Đây là anh Thịnh, chồng sắp cưới của Yến!” Cô bật cười to hơn, cười đến nỗi... trào ra nước mắt. Cô lại cố sức uống thêm một lon nữa, sự tử chủ cũng dần dần biến mất. Vì tác dụng của hơi men, cô cảm thấy vô cùng hoa mắt, chóng mặt. Rồi cô vô thức tựa đầu vào vai anh, thở một cách nặng nề.

- Anh có biết gì không? Em chính là một người đàn bà hư hỏng.- Cô ghen ngào nói.

- Tại sao phải hạ thấp bản thân mình đến như vậy?- Anh hỏi lại.

- Khi còn trẻ, em đã trao cái quý giá nhất của người con gái cho anh ấy. Kết quả là em mang thai. Nhưng khi sinh thằng bé ra, em lại rất ích kỷ khi đùn đẩy trách nhiệm làm cha, làm mẹ cho chính ba mẹ của em. Chưa một ngày nào, em dám đối mặt với thằng bé như một người mẹ thật sự. Và cũng chưa một ngày nào em thật sự được thanh thản. Còn anh ấy thì đã có người khác mặc cho em cứ chờ đợi mãi mãi.- Cô thổn thức bật ra từng lời, từng chữ.

Tâm trạng của anh trở nên rối loạn không phải vì hơi men mà là vì câu chuyện phức tạp của cô. Mặc dù cô không nói ra người yêu của cô là ai nhưng anh đã có thể dễ dàng đoán ra được là người đàn ông vừa gặp trong buổi tiệc. Hơn ai hết, anh hiểu việc bị người mình yêu thương phản bội là đau đớn đến thế nào.

Anh không biết là nên trách mắng hay là an ủi cho sự đại dột của cô. Cái lỗi lầm cô trót vương mang thật khó để người đời có cái nhìn cảm thông. Bởi lẽ nó vượt quá khuôn khổ nề nếp của truyền thống người Việt Nam.

Đối với người đàn ông, hẳn ta có thể dễ dàng rũ bỏ sạch mọi thứ. Nhưng với thân phận người phụ nữ sống trong một xã hội đầy rẫy những định kiến, ắt hẳn cô đã phải chịu sự đau đớn về thể xác lẫn sự dằn vặt

trong tâm hồn. Mà đáng thương nhất, một đứa trẻ vô tội không sớm thì muộn cũng sẽ bị tổn thương bởi lỗi lầm của những người “vô tình” tạo ra nó.

Bằng những gì từng trải qua trong cuộc sống, anh nói ra những lời nói từ tận đáy lòng mình: “Hân à! Ai tự nhận mình hoàn hảo thì đó không phải là người mà chính là thần thánh ở trên trời. Chúng ta đều là những người bình thường thì làm sao có thể né tránh được sai lầm. Nếu chúng ta biết nhìn nhận sai lầm và sửa chữa chúng hợp lý thì không có gì phải đáng hổ thẹn cả. Em hiểu những gì tôi nói chứ?”

Đáp lại lời anh là những tiếng thở đều đều. Khuôn mặt thanh tú, gò má ửng hồng đang tựa lên bờ vai anh mà ngủ một cách ngon lành.

Câu chuyện của cô làm anh nhớ lại thời sinh viên của mình. Hồi đó, anh từng có một cuộc tranh cãi nhỏ với những thằng bạn cùng khoa về hai chữ “trinh tiết”. Một người nói rằng phụ nữ không giữ được “cái ngàn vàng” trước khi kết hôn là hạng đàn bà hư đốn, dễ dãi. Đa số còn lại hưởng ứng ý kiến đó và có chung quan điểm sẽ không chấp nhận yêu hoặc kết hôn với một người bạn gái đã từng ngủ với người đàn ông khác.

Anh còn nhớ rõ đã cảm thấy phần nộ thế nào khi chứng kiến đám bạn học thức nêu ra những suy nghĩ hết sức hạn hẹp. Họ hiển nhiên nghĩ mình có quyền chỉ trích và xem thường phụ nữ mà quên đi mất ý nghĩa của “quyền bình đẳng nam nữ”.

Anh đứng dậy giữa đám bạn, nhã nhặn cất tiếng hỏi: “Xin cho biết có bao nhiêu người dám chắc sẽ giữ được sự trong sạch cho bạn gái của mình cho đến khi kết hôn?” Họ nhìn nhau cười tủm tỉm, không một ai dám trả lời.

Thế đấy, khi yêu, đàn ông vẫn luôn đòi hỏi cái ngàn vàng của phụ nữ. Nhưng thật trớ trêu, khi cưới, họ lại yêu cầu bạn đời của mình phải còn trinh tiết.

Anh không cổ xúy hay biện bạch cho những cô gái không biết giữ mình. Bởi vì bản thân những cô gái đó đã phải gánh chịu những hậu quả nặng nề do không làm chủ được bản thân.

Đối với anh, anh chỉ quan tâm đến hiện tại. Anh đã từng chứng kiến, từng đau khổ vì hai người phụ nữ phản bội. Cái anh cần chỉ đơn giản là “trinh tiết trong tâm hồn”, hay nói cách khác đó chính là sự thủy chung.

Anh hiểu cô đã chung tình với người yêu của mình những bấy năm trời. Điều đó chỉ làm cho anh càng thêm trân trọng cô hơn. Anh không để tâm đến việc cô đã từng có con với người đàn ông đó. Anh chỉ biết anh yêu cô và nhất định cũng sẽ yêu hết thủy mọi thứ của cô.

Nhìn cô ngủ say, lòng anh chợt cảm thấy thanh thản. Anh hôn nhẹ lên mái tóc cô. Mùi tóc cô hòa quyện với mùi cỏ tươi trở thành một thứ nước hoa vô giá mà anh chưa bao giờ được thưởng thức. Anh nhắm mắt lại để cảm nhận mùi hương, cảm nhận hơi ấm của cô một cách rõ ràng hơn.

Anh bắt chợt nhoèn miệng cười. Một nụ cười thật nhẹ nhàng, thật tự nhiên đã thay thế hoàn toàn cho cái nhếch mép đầy gượng ép. Nụ cười của anh đã quay trở lại vì cơn sóng dữ trong lòng tựa hồ đã lắng. Anh ước gì có thể kéo dài khoảnh khắc yên bình này đến mãi mãi và mãi mãi.

Sáng hôm sau, tiếng chim hót ríu rít làm Hân thức giấc. Đầu cô nhức như búa bổ nên cố gắng lắm mới mở mắt ra được. Cô ngạc nhiên khi thấy mình đang ở đang nằm ở băng ghế sau trong xe của Gia Thiên.

Cô bắt đầu lơ mơ nhớ lại chuyện đêm qua. Những chuyện bí mật của trong lòng lại đi kể hết cho một người hoàn toàn không liên quan và cũng không mấy thân thiết. Nghĩ đến đây, cô vừa tặc lưỡi vừa lấy tay vỗ vỗ vào trán để tự trách phạt bản thân.

- Thức rồi à!- Gia Thiên ở băng ghế trước cất giọng nói.

- Anh à! Đêm qua, những điều em kể, xin anh đừng để tâm.- Cô ái ngại nhắc đến chuyện đêm qua.

- Em có kể cho tôi nghe điều gì à? Sau khi ngủ dậy, tôi đã quên sạch rồi. Mà là chuyện gì vậy?- Anh không muốn cô phải ngại nên phải giả vờ quên.

- À, không có gì!

Tuy Gia Thiên khẳng khái nói rằng không nhớ gì nhưng lòng cô biết rõ là không phải như vậy. Trước khi thiếp đi trong cơn say, cô còn nghe rõ mồn một giọng nói truyền cảm và dịu dàng của anh. Chính lời an ủi của anh mang đến cảm giác yên lòng giúp cô đi sâu vào một giấc ngủ không mộng mị, không u sầu.

Hân giật mình nhớ ra rằng cả đêm qua đã không về nhà. Chắc chắn ba mẹ phải lo lắng cho cô lắm. Cô lục tìm điện thoại di động trong túi xách. Có vài cuộc gọi nhỡ từ số điện thoại nhà và số của Chi nữa.

Trong đó, Chi có nhắn một tin cho cô: “Cậu đi đâu không về nhà vậy? Cậu có gì giấu mình phải không? Mẹ cậu gọi đến, mình nói là cậu đột nhiên qua nhà mình chơi nên ngủ quên lại đây. Mình đã gỡ rối giúp cậu đó, mau cảm ơn mình đi!” Đúng là tai hại, bản thân quên buồn đâu không thấy mà chỉ thấy chuốc thêm rắc rối vào thân.

Xe lại tiếp tục lăn bánh đi về hướng nhà Hân. Lúc này, cô mệt mỏi không nói năng gì nhưng tâm trí cứ luôn bận rộn với bao suy nghĩ. Cô cảm thấy con người Gia Thiên thật kỳ lạ. Anh rõ là loại đàn ông cứng nhứt với phụ nữ nhưng lại luôn tỏ ra ân cần và chu đáo đúng thời điểm. Giờ cô đã hiểu ra được tại sao Chi lại thích anh đến như vậy.

Không biết do ông trời sắp đặt hay do sự cố ý mà anh lúc nào cũng xuất hiện lúc cô gặp khó khăn hoặc nguy hiểm. Anh từng cứu sống sinh mạng cô. Và lần này, anh đã luôn ở bên cạnh khi cô trở nên cô đơn và yếu đuối nhất.

Việc khó hiểu nhất là trong buổi tiệc hôm qua, tự dưng anh lại giới thiệu cô là bạn gái. Chẳng phải anh đã có bạn gái rồi sao? Mục đích thật sự của anh đối với cô là gì đây?

Xe dừng lại ở đầu ngõ nhà cô. Chân cũng đã đỡ đau nên cô thấy mình có thể tự đi bộ một đoạn về nhà được. Cô chào anh xong thì quay lưng bước đi ngay. Nhưng cô nhanh chóng chùn bước khi giọng nói trầm ấm của anh cất lên ở phía sau.

- Hân! Em nghĩ sao nếu tôi muốn em trở thành bạn gái của tôi?- Anh đứng tựa lưng vào ô tô, vẻ mặt nghiêm nghị.

- Chắc... chắc là anh đang đùa với em.- Cô thoáng đỏ mặt, thái độ cũng trở nên lúng túng.

- Còn nếu anh nói là thật thì sao?- Anh đến gần, nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Anh nhấn mạnh từng chữ, cách xưng hô cũng đã chuyển từ “tôi” thành “anh”.

- Em vẫn không tin bởi vì... bởi vì...- Cô tự ti nhìn xuống chân mình bởi lẽ cô biết rõ bản thân hoàn toàn không xứng đáng với bất kỳ người đàn ông nào.

- Bởi vì em đúng thật là ngốc... Hãy nhìn thẳng vào anh mà nói!- Anh đến gần đối diện cô, mạnh mẽ cắt ngang.

- Em không ngốc. Chẳng phải anh đã biết hết quá khứ của em sao?- Cô từ từ ngược lên nhìn anh, sự ngần ngại ánh lên trong tia mắt.

- Đúng là anh đã biết tất cả nhưng việc đó đâu có gì quan trọng!... Nếu anh chấp nhận yêu một người thì anh sẽ yêu cả quá khứ lẫn tương lai của người đó. Nếu quá khứ của em đen tối thì anh nguyện làm một ngọn đèn nhỏ nhoi soi sáng cho những bước đường ở phía trước em... Vậy thì chúng ta yêu nhau từ hôm nay nhé!

Những tia sáng ban mai nhẹ nhàng phản chiếu qua cặp mắt sắc lạnh của anh khiến chúng trở nên long lanh đến hút hồn. Anh chìm đắm trong đôi mắt buồn sâu thẳm của cô và nóng lòng chờ đợi một cái gật đầu rất khẽ.

Nghe những lời chân thành của anh, tim cô bỗng loạn nhịp vì xúc động. Hồn cô bị hút sâu trong đôi mắt long lanh của anh. Nhưng mọi thứ xảy ra với cô quá nhanh và đột ngột khiến cô chưa biết phản ứng thế nào. Nhưng cô biết rõ bản thân chưa thể dễ dàng gì quên đi tình cũ và đón nhận một cuộc tình mới.

Đôi mi cô nhẹ nhàng sụp xuống, khóe miệng cất thành lời: “Thôi trễ rồi, em phải về ngay để chuẩn bị đi làm!” Rồi cứ như thế, cô lặng lẽ quay lưng và cất bước đi thật nhanh trên con đường của riêng mình.

Anh lặng lẽ nhìn theo dáng cô vội vã rồi đi như đang phải trốn tránh điều gì đó. Anh đã ấp ủ hình bóng cô hơn sáu năm trời, chẳng lẽ đến lúc này mới nói ra cũng là quá vội vàng sao? Được, anh sẽ chờ đợi cô, sẽ cho cô thêm thời gian để hiểu rõ tấm lòng của anh. Chỉ cần anh được nhìn thấy cô mỗi ngày dù chỉ là thoáng qua trong giây phút, lòng anh cũng ngập tràn vui sướng.

16. Chương 16: Tin Tức “lá Cải”

Một tuần sau, tại phòng làm việc của Giám đốc tập đoàn Khang An, Thịnh đang chăm chú đọc đi đọc lại một tin tức gì đó rất quan trọng. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bỗng bật mở, một giọng nói lạnh lốt vang lên phá tan mọi không gian yên tĩnh.

- Anh Thịnh à, cuối tuần này em có buổi thi đấu bắn súng “Xạ thủ với tiêu cự 25 mét”. Anh đi xem em thi đấu nhé!- Giọng Yến như rót mật vào tai.

- Yến, anh đã nói với em biết bao nhiêu lần rồi. Trước khi vào phòng người khác, em phải biết gõ cửa.- Thịnh nhún mày đồng thời buông lời gắt gỏng.

- Giữa chúng ta còn có chuyện “người khác” sao? Chúng ta đã đính hôn. Em cũng sắp trở thành vợ của anh rồi mà.- Yến nũng nịu.

- Anh đang rất bận. Mà em cũng thật tập trung lo vụ hồ sơ thầu Love Baby đi.

- Nhưng người ta thi đấu vào ngày nghỉ mà. Anh đi cổ vũ cho em nhé!- Yến vẫn tiếp tục kiên nhẫn.

- Để anh xem lại, đến lúc đó sẽ nói cho em biết sau.

- Vậy em xem như là anh đã đồng ý... À, còn một việc nữa, ba nói là chúng ta nên tổ chức đám cưới sớm một chút. Ba đang rất nôn nóng có cháu bông.- Yến hơn hớn nói.

- Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao? Anh đang cần thêm thời gian để tạo dựng thêm sự nghiệp riêng của mình. Về lại việc kết hôn của chúng ta cũng chẳng phải chuyện của một mình ba em có thể quyết định.- Thịnh tỏ vẻ không có hứng thú với việc kết hôn.

- Phải, phải! Em xin lỗi! Cũng vì em nôn nóng quá thôi. Em sẽ không nhắc đến vấn đề này nữa.- Yến bị làm cho cụt hứng nhưng vẫn tỏ ra nhún nhường.

...

Trở lại phòng làm việc của mình, Yến ngồi đó ù rù với nhiều lo nghĩ. Thời gian hai người chính thức quen nhau đã được sáu năm, đính hôn đã được hơn một năm. Vậy mà Thịnh bao giờ cũng đối xử với cô ta lạnh nhạt như vậy.

Nhớ lại trong buổi dạ tiệc hôm trước, Hân chỉ mới ngã có một chút mà Thịnh lại nóng ruột ra mặt làm cho người vợ sắp cưới này cảm thấy hết sức ghen tức. Chưa bao giờ Yến cảm nhận được sự quan tâm chân thành hay một tình yêu thương thật sự như vậy từ anh. Cô vẫn luôn biết rằng trong trái tim anh chưa bao giờ có hình bóng của mình, nhưng vẫn mong có một ngày anh sẽ hồi tâm chuyển ý.

Cũng vào lúc này, Hân cũng đã hòa nhịp trở lại với cuộc sống bình thường. Nhưng cô không sao tránh được cảm giác nhói đau ở trong tim khi nghĩ về Thịnh. Sự việc đó đã để lại một vết sẹo lớn trong thâm tâm nhưng cô đã học được cách chấp nhận nó.

Cô nghĩ có thể một phần vì cô đã quen dần với sự vắng mặt của anh trong suốt khoảng thời gian dài vừa qua. Một lý do quan trọng khác, cô đã suy nghĩ thông suốt và tự biết bản thân phải sống một cách đàng hoàng, từ tế vì ba, mẹ và đặc biệt là bé Gấu.

Hơn nữa, cô cũng đã chứng kiến sự đau lòng đến suy sụp của mẹ, sự thất vọng đến tột cùng của ba vì cú vấp ngã đầu đời của mình. Do đó, cô không thể một lần nữa cho phép bản thân hành động thiếu trách nhiệm với họ.

Đạo gần đây, cô thỉnh thoảng nghĩ đến Gia Thiên, đặc biệt là những lời nói của anh khiến cô cứ mãi xúc động. Lý trí của cô mách bảo rằng phải gạt phăng những gì liên quan đến anh ta ra khỏi đầu vì anh ta là

đôi tượng của Chi. Nhưng cái bản năng lì lợm trong con người cô cứ mặc sức hoành hành. Nó cứ tái hiện lại trong đầu cô ánh mắt anh, đôi môi anh và cả khuôn mặt anh.

Cô nghĩ mình không thể né tránh anh mãi như thế được. Chỉ có thể dứt khoát nói lời từ chối thì cô mới có thể ngừng tơ tưởng lung tung. Nhưng cũng từ hôm đó, anh đã đi công tác ở nước ngoài nên cô chưa có cơ hội để nói chuyện rõ ràng. Đối với cô, tuần lễ này có vẻ dài hơn bình thường thì phải!

Hôm nay lại một ngày làm việc mới. Hân đến công ty trong bộ đầm liền công sở theo phong cách “color block” đang thịnh hành. Khi vừa bước chân vào sảnh lớn, mọi ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía cô. Trước khi ra khỏi nhà, cô cũng đã kiểm tra tóc tai, trang phục rất kỹ, đâu có vấn đề gì. Có lẽ là do bộ đồ mới của cô quá hợp mắt chẳng?

Tiếp đến, cô tiếp tân xinh đẹp đột nhiên đứng dậy gập đầu chào cô một cách kính trọng, miệng thì cười tươi như hoa. Cô cảm thấy ngạc nhiên vì thái độ đó chỉ dùng chào ban quản trị hoặc những vị khách mời quan trọng của công ty.

Hôm nay, ông Phong cũng vắng mặt vì đã đi công tác chung với Gia Thiên. Phòng làm việc của cô cũng náo nhiệt hơn ngày thường. Cô mở cửa bước vào phòng đã thấy mọi người đang chụm đầu vào chỗ chị Hà, chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó trên màn hình máy tính. Họ nhìn thấy cô liền im bật, rồi lật đặt giải tán ngay. Tuy cô có nhiều điều hoài nghi về thái độ kỳ lạ của họ nhưng vẫn giữ điềm tĩnh ngồi vào bàn làm việc của mình.

- Chúc mừng em nha Hân! Sắp tới chị phải gọi em là “bà chủ” rồi!- Chị Hà vội kéo ghế lại ngồi sát Hân, lời nói úp úp mở mở.

- Trời ơi! Chị Hà, chị nói gì mà kỳ vậy? - Cô thật sự rất ngạc nhiên.

- Em cứ giả vờ hoài! Chị biết hết trơn rồi, chẳng những chị biết mà cả cái nước Việt Nam này đều biết.

- Em thật là không hiểu nổi chị đang muốn nói gì.

- Em không biết gì hết sao? Từ chiều hôm qua, trang báo mạng Tin tức Việt đã có đăng một bài viết lẫn hình ảnh của Gia Thiên và em. Mà cái trang này cũng chậm chạp thật, chuyện đã xảy ra một tuần, bây giờ mới đăng lên.- Chị vô tư kể lại sự việc.

Hân kinh hoàng vì thông tin chị Hà vừa nói. Cô lập tức vào ngay trang báo mạng đó để xem cho tường tận. Quả nhiên, cô nhìn thấy trong mục Tin tức tổng hợp, có một bài báo với tiêu đề to đùng: “Ông chủ trẻ tập đoàn Hoàng Gia rời tiệc sớm cùng với người đẹp”. Bài báo đó còn đăng cả ảnh anh diu cô và ảnh anh công cô trên lưng.

Cứ nhìn vào những bức ảnh này, nếu ai không biết rõ nội tình thì sẽ nghĩ họ giống như một cặp đang yêu nhau thắm thiết. Cô tức tối vì không biết gã phóng viên nào lại lảm chuyện đến thế. Cái tin tức “lá cải” đã tạo nên một rắc rối to đùng.

Cả nước Việt Nam có thể biết nhưng ba mẹ Hân thì chắc chắn không. Vì cô biết ông Trí và bà Vân vẫn giữ thói quen đọc báo mua ngoài sạp. Chỉ trừ một người mà cô phải lo lắng, đó là Chi.

Cô biết rõ Gia Thiên là người mà cô bạn này vẫn luôn “ngày nhớ, đêm mong”. Huống hồ gì ngay hôm đó, cô vì đi dạ tiệc với anh ta mà đã bịa đặt ra lý do để hủy lời hẹn xem phim với bạn mình.

Nếu Chi đọc được bài báo này chắc chắn sẽ rất tức giận, tình huống xấu nhất có thể dẫn đến trở mặt với nhau cũng nên. Hân khẽ thở dài một cách nặng nề, lòng dạ rối bời. Đúng ngay lúc này, tiếng “bíp...bíp...” báo hiệu có tin nhắn mới từ điện thoại vang lên.

Mặc dù chỉ là loại tin hiệu quen thuộc nhưng cũng đủ khiến cho cô giật thót tim. Cô vội mở tin nhắn ra xem và biết rằng điều cô dự đoán có lẽ đã đến rất gần.

Năm phút sau, Hân có mặt tại lối thoát hiểm theo lời hẹn trong tin nhắn đó. Chi đã đứng chờ sẵn từ bao giờ, mắt hướng ra ngoài ban công, sắc mặt tối sầm. Hân chậm rãi bước đến đứng bên cạnh bạn mình, mím chặt môi vì không biết cách mở lời.

- Trả lời mình một câu, cậu có xem mình là người bạn quan trọng nhất không? – Chi liếc mắt nhìn sang Hân, giọng nói rắn rỏi.

- Có, tất nhiên rồi.- Hân nhỏ nhẹ đáp.
 - Cậu biết rất rõ mình thích anh Gia Thiên. Vậy tại sao chuyện giữa cậu và anh ta lại đem giấu mình? – Chi lên giọng.
 - Mọi việc không như bài báo đó viết đâu. Hôm đó, chỉ là... là tai một nạn nhỏ nên...- Hân muốn giải thích rõ ràng nhưng lý lẽ lại không đủ mạnh để có thể diễn đạt rõ ràng.
 - Đủ rồi! Cậu nói đi, cậu và anh ta bắt đầu từ lúc nào?- Chi mạnh mẽ ngắt ngang.
 - Câu bình tĩnh nghe mình giải thích đã... Thật ra anh ta đã từng cứu mình một lần lúc mình mang thai bé Gấu. Sau này gặp lại, mình hoàn toàn không nhận ra. Buổi hôm trước mình hủy hẹn với cậu để đi với anh ta cũng chỉ vì muốn trả cái ơn năm xưa.
 - Vậy tại sao lúc nhớ ra, cậu lại không chịu nói cho mình biết ngay?
 - Mình xin lỗi cậu.- Hân ngập ngừng một chút rồi nói tiếp.- Chỉ vì mình sợ cậu hiểu lầm.
 - Ngày hôm nay, mình rất giận cậu. Đối với mình, cậu luôn quan trọng hơn người đàn ông mình thích. Nhưng xem ra cậu lại không thật sự xem trọng và tin tưởng người bạn như mình rồi!- Chi lắc nhẹ đầu tỏ vẻ thất vọng.
 - Chi à, một lần nữa mình xin lỗi cậu. Mình đã sai rồi! Cậu bỏ qua cho mình nhé!- Hân nắm chặt bàn tay bạn rồi nài nỉ.
 - Không thể nói bỏ qua là bỏ qua được! Mình không phải giận cậu vì anh Gia Thiên chọn cậu, mà là vì cậu quá ích kỷ với mình. Thật thất vọng về cậu lắm! – Chi hất tung tay Hân ra, giọng nói tỏ vẻ tức giận.
- Nói xong, Chi quay lưng bỏ đi khiến cho Hân vô cùng đau lòng. Cô biết có giải thích cách mấy cũng không lay chuyển được bạn mình nên đành lủi thủi quay trở về phòng làm việc. Cô nghĩ Chi mắng rất đúng. Đáng lẽ, từ khi biết Gia Thiên là ai, cô nên kể cho bạn mình nghe. Đằng này, cô lại giấu diếm đi tất cả vì sợ ảnh hưởng đến bản thân mình trước tiên. Cô tự cảm thấy mình thật ích kỷ.
- Cả buổi sáng Hân không thể nào tập trung làm việc gì được. Cơm trưa, cô cũng nuốt không trôi. Từ xưa đến giờ, cô chưa bao giờ thấy Chi giận mình đến như vậy. Cô muốn gọi điện thoại để nói lời xin lỗi lần nữa nhưng cô biết bạn mình chắc chắn sẽ không nghe máy.
- Cô suy nghĩ mãi và cuối cùng quyết định nhắn tin cho Chi: “Chi à, đừng giận mình nữa nhé! Cậu mãi mãi là người bạn tốt nhất, quan trọng nhất của mình.” Tin nhắn vừa gửi đi xong thì điện thoại di động của Hân lập tức reo vang. Cô mừng rỡ vì tưởng là Chi gọi lại nên hối hả bắt máy lên ngay.
- Chi hả? Cậu chịu gọi nói chuyện với mình rồi sao?- Giọng Hân hớn hởi.
 - Không phải Chi. Chị là Nhân nè, Thư ký của Gia Thiên.- Đầu dây bên kia đáp lại.
 - Vậy à.- Giọng cô chùng xuống vì có chút thất vọng. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại cân bằng rồi cất giọng hỏi.- Chị gọi em có việc gì không?
 - Em lên phòng Gia Thiên gấp nhé!
 - Bộ anh Gia Thiên đi công tác về rồi hả chị?
 - Giám đốc thì chưa về nhưng có một người rất quan trọng khác rất muốn gặp em.- Chị Nhân tỏ vẻ mập mờ.
 - Ai vậy chị?

...

Đây là lần thứ hai Hân đến phòng làm việc của Gia Thiên nhưng cảm giác lần này lại khác hẳn lần trước. Lòng cô bồi hồi xúc động và pha lẫn chút háo hức. Màu trắng của căn phòng lúc nào cũng đem lại cho người khác cảm giác lạnh lẽo, đơn điệu. Ở ô kính lớn, những bức rèm dày cộm được mắc gọn gàng làm cho ánh sáng tự nhiên tràn ngập khắp căn phòng. Cô thoáng nheo mắt nhưng không phải vì thứ ánh sáng đó mà là vì một người khác cũng có mặt ở nơi đây.

Đó một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt phúc hậu, mái tóc ngắn uốn xoắn quý phái đang ngồi ở ghế sofa. Bà hướng mắt về cô bằng một ánh mắt thanh tao, dịu dàng xóa tan đi sự lạnh lẽo, đơn điệu vốn có của căn phòng. Môi cô khẽ run lên vì xúc động, chân bước chậm rãi đến gần bà.

- Cháu chào cô, bác sĩ Ánh! – Cô cúi thấp đầu, lời nói tỏ rõ sự kính trọng.

- Con và gia đình vẫn khỏe chứ? Mau qua đây ngồi với cô!- Giọng nói bà ôn tồn cùng với khuôn mặt rạng rỡ.

- Dạ, mọi người đều khỏe cả!

- Tốt lắm! Cô rất vui khi nghe những lời con nói. Nhưng chắc con rất thắc mắc là tại sao cô lại muốn gặp con vào lúc này?

- Dạ, đúng là con rất ngạc nhiên nhưng con cũng rất vui mừng khi được gặp lại cô.

- Trước giờ, cô thường xuyên hỏi thăm thư ký Nhân những thông tin về Gia Thiên cũng chính là đứa con trai duy nhất của cô. Khi nghe việc con nhìn thấy bức tranh và thốt ra tên cô, cô cũng đã ngỡ ngợ. Đến khi nhìn thấy những tấm hình được đăng trên tờ báo mạng thì cô đã chắc chắn người đó chính là con.- Bà chậm rãi giải thích, đôi mắt thoáng buồn.

- Bài báo đó không phản ánh đúng sự thật. Lúc đó, con bị trật chân nên anh Gia Thiên mới giúp con như vậy.- Cô nóng lòng ngắt ngang.

- Hân à!- Đôi bàn tay bà nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay cô. Có vẻ như bà khó khăn lắm mới có thể nói tiếp được.- Con hãy hứa với cô một việc được không?

- Cô là người ơn của con. Cô nói gì con cũng xin nghe.- Cô nói một cách chắc chắn.

- Con hãy tránh xa Gia Thiên. Đừng để nó có bất cứ cơ hội nào gần gũi con nữa!- Bà siết tay cô thật chặt vì lòng se thắt lại khi buộc phải thốt ra một yêu cầu mà bà biết là vô lý.

- Cô Ánh... con...- Cô lặng người đi.

- Yêu cầu của cô là chỉ muốn tránh gây tổn thương cho cả con và Gia Thiên.- Bà nói một cách lấp lửng.

- Cô Ánh, con muốn biết có phải... có phải vì con là người đã từng lừa dối cho nên... nên...- Cô cảm thấy buồn tủi đến mức không thể diễn đạt trọn thành lời..

- Mọi việc rất phức tạp nên cô khó mà giải thích với con được. Nhưng một lần nữa, hãy tin cô, tránh xa Gia Thiên là điều tốt nhất cho con!- Ánh mắt và lời nói của bà đều tỏ rõ sự kiên định.

...

Bước ra khỏi căn phòng lạnh lẽo đó, lòng Hân nặng trĩu. Cuối cùng, cô cũng đã hứa sẽ đáp ứng những gì bà Ánh yêu cầu. Lý trí của cô lại có thêm một lý do nữa để dựng nên một cánh cổng vô hình ngăn cản Gia Thiên đang dần tiến vào trong trái tim mình.

Bất chợt cô nhớ lại lời hứa với ông Trí là chỉ làm ở Hoàng Gia đúng một năm thì sẽ xin nghỉ việc. Cô tin rằng từ đây cho đến khi rời khỏi công ty, nhất định sẽ không chế bản thân không được có chút tình cảm nào với anh ta.

17. Chương 17: Cô Bé Lạc Mẹ

Tại phòng họp VIP ở Hoàng Gia, Gia Thiên đang cùng với ông Phong và Hân duyệt qua hồ sơ thầu dự án Love Baby. Cô giữ vị trí chủ tọa và tiến hành giải thích về bản tài liệu mình đã soạn thảo kỹ lưỡng trong thời gian qua. Tất cả các cặp mắt đều đồng loạt tập trung vào hình ảnh trên chiếc bảng trắng được phát ra từ máy chiếu.

Khi ngừng thuyết trình, Hân đứng im bật. Cô nhìn qua mọi người một lượt để chờ đợi phản ứng từ họ. Gia Thiên vẫn giữ ánh nhìn hướng lên bảng, mắt nheo nheo, tay chống cằm. Còn ông Phong với tư thế nghiêm nghị hai tay khoanh chặt, trên khuôn mặt hiển hiện sắc thái khó khăn như thường lệ. Chỉ tội nghiệp

cho cô vì bản thân hồi hộp đến nỗi gần như nghẹt thở. Đã vậy, cô nhìn thấy sắc mặt của họ nên lại càng thêm thất vọng.

- Tốt lắm!- Đột nhiên Gia Thiên lên tiếng phá tan không khí yên ắng, giọng nói tràn đầy hứng khởi.- Chỉ cần chỉnh sửa lại một vài chỗ như tôi đã nêu lúc này thì xem như đã đạt yêu cầu 90%. 10% còn lại thì phải xem chúng ta có may mắn không.

- Thời gian này tôi hay bận đi công tác nhưng hồ sơ vẫn hoàn thành rất tốt và đúng hạn. Hân, tôi quả là không nhìn lầm cô.- Ông Phong thoáng mỉm cười, gật gù tỏ vẻ hài lòng.

- Cháu cảm ơn chú! Cũng nhờ chú đã gợi ý cho cháu các trọng điểm, cháu mới có thể hoàn tất nó.- Hân vui mừng khôn xiết nhưng vẫn giữ thái độ từ tốn.

- Một tuần nữa là phải gửi hồ sơ cho phía tập đoàn OP. Vì vậy, ba hôm sau, chú Phong nên duyệt lại một lần nữa trước khi chính thức gửi qua cho họ.- Gia Thiên hướng cái nhìn khẩn trương về phía ông Phong.

- OK!- Ông Phong nhanh nhẩu đáp.

- À, cũng đã đến giờ ăn trưa, nhân dịp hoàn tất hồ sơ thầu, tôi muốn mời mọi người cùng dùng cơm.- Gia Thiên đề nghị.

- Chà, không được! Hôm nay là thứ bảy, chỉ làm việc nửa ngày nên tôi đã hẹn với mấy người bạn cũ họp mặt rồi. Hân, cô đi với Gia Thiên vậy.- Ông Phong từ chối.

- Không được đâu chú!... Cháu cũng có việc bận rồi.- Hân nhớ đến lời hứa với bà Ánh nên cảnh giác ngay.

- Chắc là do tôi mời không đúng lúc. Vậy để dịp khác vậy.- Gia Thiên tiếc rẻ nói.

Tan họp, Hân lật đật về ngay để tránh đụng mặt với Gia Thiên. Thật ra trưa nay, cô cũng chẳng bận gì cả mà chỉ muốn về nhà để chơi đùa với bé Gấu.

Đúng lúc chuẩn bị lấy xe thì bà Vân gọi đến bảo cô ghé qua trường đón bé Gấu. Khi cô đến nơi thì đã 12h30 trưa. Trước cổng trường chỉ còn lại thằng bé và một bé gái nữa cùng đứng chờ với cô giáo.

- Chào chị! Em đến để đón bé Nguyễn Đức (tên thật của bé Gấu).- Hân lịch sự gật đầu chào cô giáo.

- Chào em! Em đến chị mừng quá! Sẵn tiện chị có thể nhờ em giúp một việc không?- Cô giáo mừng rỡ ra mặt.

- Việc gì vậy chị?- Hân thắc mắc.

- Nhà chị đang có việc rất quan trọng. Nhưng ở đây còn bé Hoàng Khánh Linh chưa ai đón, nên chị chưa về được. Em có thể giúp chị ở lại trông bé một lúc được không?- Giọng cô giáo khẩn trương.

- Được, dù sao em cũng không bận việc gì. Chị cứ về trước đi!- Hân vui vẻ nhận lời.

- Vậy thì chị cảm ơn em rất nhiều!

Cô giáo cảm ơn Hân rồi rít ròi đi ngay. Hân lúc này mới để ý kỹ đến Khánh Linh. Cô bé trông thật ấn tượng với đôi mắt to và sâu, gương mặt xinh xắn, hai bím tóc dài ngang vai. Họ Hoàng của cô bé làm cho Hân chút ngỡ ngàng. Nhưng cô biết Gia Thiên vốn là con một, lại chưa lập gia đình thì lấy đâu ra cháu hay con.

Hân nhớ lại từng nghe Gia Thiên nhắc đến tên người nào đó trong điện thoại. Hình như tên cũng là Khánh Linh thì phải! Thật trùng hợp là cùng tên với cô bé này...

Bất chợt, cô nhận ra bản thân chẳng những suy nghĩ lung tung mà còn nhớ rất dai những chi tiết liên quan đến người mà cô không được phép dính dáng. Cô lập tức day day trấn mình để xua tan mọi ý nghĩ trong đầu nhanh chóng tan biến đi.

Cứ thế cô và bé Gấu cùng đứng chờ với bé Khánh Linh. Chờ mãi cho đến gần 1h trưa vẫn chưa thấy phụ huynh của cô bé tới, trong khi cả ba người đều đã “đói meo râu”.

- Chị Hai ơi, chừng nào mới về? Em đói bụng quá!- Bé Gấu sốt ruột hỏi.

- Khánh Linh nè! Em có nhớ số điện thoại của ba hoặc mẹ không?- Hân quay sang hỏi cô bé.
- Em không nhớ.- Cô bé bĩu môi lắc đầu một cách đáng yêu.
- Vậy em có nhớ nhà mình ở đâu không?- Hân hỏi tiếp.
- Dạ có, nhà em cũng hơi xa một chút.- Cô bé đáp.
- Vậy chắc em cũng đói bụng lắm rồi. Để chị dẫn em và bé Đức đi ăn xong rồi mới chở em về nhà hen.- Hân hỏi ý cô bé.
- Dạ!- Cô bé gật đầu nói.
- Vậy hai đứa thích ăn gì nào?- Hân hỏi.
- Gà rán KFC!- Hai bé đồng thanh đáp.

Sau khi dùng bữa ở KFC xong, bé Gấu và Khánh Linh còn đòi nán lại chơi trò chơi thêm một lúc. Sau khi đã thấm mệt, hai bé mới chịu về. Nhà Khánh Linh nằm sâu trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh. Đó là một căn nhà phố xinh xắn màu xanh ngọc, có trồng nhiều hoa hồng vàng.

Lúc đến nơi, Hân bấm chuông mãi cũng không có ai ra mở cửa. Đợi một hồi lâu thì bỗng có một người phụ nữ xinh đẹp dừng xe máy lại trước căn nhà. Cô ta hốt hải chạy đến ôm chầm lấy bé Khánh Linh. Cô bé cũng mừng rỡ gọi người đó là mẹ.

Sau khi nghe con gái kể lại, người mẹ nhiệt tình mời Hân và bé Gấu vào nhà dùng trà bánh để tỏ lòng cảm ơn. Vào đến nơi, hai bé rủ nhau vào phòng chơi đồ chơi. Nơi phòng khách chỉ còn lại hai người phụ nữ trẻ ngồi trò chuyện với nhau.

- Chị bận việc nên đến đón Khánh Linh trễ. Đến nơi thì không thấy con gái đâu làm chị lo lắng vô cùng. Cũng may là con bé đi cùng với em. Chị cảm ơn em nhiều lắm!- Mẹ bé Khánh Linh tỏ lòng cảm kích.
- Chị đừng nói vậy. Cũng tại em dẫn bé đi ăn hơi lâu làm chị lo lắng.
- Xin lỗi em, chị hơi tò mò một chút... Em có phải là Hân, người được nhắc tới trong bài báo gần đây với Gia Thiên không?
- Phải! Nhưng chị đừng tin vào những bài báo “lá cá” đó. Mà chị cũng quen biết với anh ta sao?
- Chị là Khánh Ly, là bạn gái cũ của Gia Thiên.
- Vậy chẳng lẽ bé Khánh Linh là con gái của hai người?- Nghĩ đến họ của cô bé, Hân buột miệng hỏi.
- Em chỉ nói đúng một nửa. Vì thật ra con bé chỉ là con nuôi của Gia Thiên, chứ không phải con ruột!

Rồi Khánh Ly với ánh mắt buồn vời vời, bắt đầu trải lòng mình với Hân. Cô ta từng vừa là thư ký và vừa là tình nhân của ông Trần Trọng An, chủ tịch tập đoàn Khang An. Giai đoạn trước, tập đoàn Khang An và Hoàng Gia đang tranh giành thị phần châu Á. Ông An biết rằng mình khó thắng nổi ông Lê Nam, ba của Gia Thiên, nên muốn gỡ thủ đoạn thấp hèn. Ông ta đã dùng tình cảm lẫn tiền bạc buộc cô tiếp cận Gia Thiên để làm gián điệp kinh tế.

Theo kế hoạch được tính toán kỹ lưỡng, Gia Thiên dễ dàng rơi vào bẫy tình của Khánh Ly. Trong suốt thời gian dài ở bên anh, cô ta phát hiện ra tình yêu của cô đối với anh là thật hơn bao giờ hết. Rồi cô tuyên bố chia tay với ông An để toàn tâm, toàn ý trở thành người phụ nữ của anh.

Nhưng ông An đã không dễ dàng bỏ qua cho cô. Sau đám tang của ông Nam không lâu, chính “lão cáo già” đã giăng thêm một đòn tàn độc nhằm làm Gia Thiên hoàn toàn suy sụp tinh thần. Ông ta báo cho anh biết Khánh Ly là người tình của ông, đồng thời tuyên bố đứa bé trong bụng của cô ta cũng là con ông.

Kể đến đây, Khánh Ly nghẹn ngào dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Em biết không! Chị thật là người đàn bà hư đốn. Lúc đó, chị thật sự cũng không biết đứa con mình đang mang là của ai. Gia Thiên thì đã không nhìn mặt chị. Còn ông An tuyên bố như vậy cũng chỉ để chọc giận Gia Thiên. Sau đó, ông ta cũng bỏ rơi chị. Vì vậy chị đã phải lâm vào đường cùng, không nơi nương tựa,

bụng lại mang dạ chửa. Để kiểm cái ăn, cái mặc, chị phải vác cái bụng bầu to đùng đi phụ việc trong nhà hàng.

- Tội nghiệp chị quá!- Hân cảm thấy đồng cảm với người phụ nữ mang thai trong hoàn cảnh ** le.

- Thật ra là chị đáng phải bị như vậy. Một lần nọ, Gia Thiên bắt gặp được tình cảnh đó và đã không quay lưng lại với chị. Mặc dù anh đã từng rất căm hận chị, nhưng khi chị gặp khó khăn, lại chính là người lo cho mẹ con chị có chỗ ăn, chỗ ở đàng hoàng. Sau khi sinh xong, chị quyết định xét nghiệm AND cho con mình vì đứa bé được quyền biết ba nó là ai... Kết quả, Khánh Linh chính là con của ông An.- Giọng Khánh Ly tràn đầy uất ức.

- Rồi chị có báo cho ông ta biết không?

- Có chứ, nhưng ông ta thẳng thừng phủ nhận con bé. Còn Gia Thiên tuy không còn tình cảm gì với chị nhưng lại rất tốt với hai mẹ con chị. Anh nói rằng đứa bé không thể thiếu cha nên anh sẽ lấp vào chỗ thiếu đó. Anh đề nghị đứng tên cha trong khai sinh của bé. Từ đó, bé mới có tên đầy đủ là Hoàng Khánh Linh.- Khánh Ly xúc động kể tiếp.

- Em không ngờ anh ta lại là người tốt như vậy!- Đến lúc này thì Hân đã hiểu được Gia Thiên vốn không phải con người sắc đá như cô đã nghĩ.

- Phải! Gia Thiên là một người đàn ông chân chính. Chị không có phước được làm người phụ nữ của anh ta nhưng em thì khác. Hứa với chị, em phải ráng nắm chặt anh Gia Thiên trong tay!

- Chị hiểu lầm rồi. Em với anh ta chỉ đơn giản là quan hệ nhân viên và sếp.

- Tin chị đi! Ánh mắt, cử chỉ của Gia Thiên trong những tấm ảnh được đăng trên báo rất khác thường. Chị nghĩ em có vị trí rất quan trọng trong lòng anh ta.- Khánh Ly nói một cách nghiêm túc.

Hân chỉ mỉm cười, ánh mắt ánh lên nỗi buồn chứ không đáp lại lời nói thật tình của Khánh Ly. Sau chị Hiền Paris, cô ta là người thứ hai nói với cô như vậy. Nhưng cô biết rõ rằng quan hệ giữa mình và Gia Thiên là “không thể nào”: nghĩ đến cũng không, gần gũi cũng không và yêu nhau lại càng không.

Hân cũng không ngờ năm xưa, khi Hân gặp Gia Thiên và Khánh Ly ở bờ sông, cả hai cô gái cùng đang mang thai một lúc. Bây giờ gặp lại, trùng hợp là hai đứa bé của hai người lại chính là bạn học cùng một lớp. Có lẽ nhờ vậy mà cô mới có dịp giải tỏa một số hiểu lầm nho nhỏ về Gia Thiên.

Hơn nữa, Hân cảm thấy rất kính trọng anh. Sao anh có thể thừa nhận một đứa bé không phải con ruột của mình làm con? Trong khi đó, cô là người rút ruột sinh ra bé Gấu lại không đủ can đảm để nhìn nhận con của mình. So với tấm lòng rộng lượng của anh, cô thấy mình chỉ là một hạt cát nhỏ giữa sa mạc khô cằn.

Hân thấy mình chơi cũng đã lâu nên chào hai mẹ con chủ nhà ra về nhưng Khánh Ly cứ cố tình giữ ở lại. Một ít phút sau, chuông cửa đột ngột reng lên vài tiếng. Khánh Ly liền khẩn trương mở cửa cho vị khách bất ngờ.

Từ trong phòng khách, Hân hướng mắt ra phía cửa rào và hết sức ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Gia Thiên. Với đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt nghiêm nghị, anh chậm rãi tiến vào trong. Còn bé Khánh Linh thấy anh liền hồn hờ nhào ngay đến.

Đứng trước cô bé, khuôn mặt anh bất chợt giãn ra, tia mắt trở nên dịu dàng, đôi tay nhẹ nhàng giang rộng ra để đón cô bé vào lòng. Hình ảnh rất khác của anh khiến cho lòng Hân có một chút xaouyến khó tả.

- Ba! Sao mấy bữa nay ba không ghé qua thăm con?- Giọng Khánh Linh nũng nịu.

- Mấy hôm nay công việc của ba nhiều lắm cô bé à. Mà còn đi đâu mà để mẹ phải lo lắng vậy?- Anh nhỏ nhẹ hỏi.

- À, em quên gọi điện báo anh biết là nhờ có Hân giúp đưa con bé về rồi. - Khánh Ly ngắt ngang câu chuyện của hai cha con.

Ban đầu, Gia Thiên có chút ngỡ ngàng khi nghe nhắc đến tên Hân. Và rồi anh nhìn thấy cô tận mắt thì cảm thấy rất ngạc nhiên. Sau khi nghe rõ mọi việc, anh hướng ánh mắt dịu dàng về phía cô và nở một nụ cười ấm áp.

Hân bỗng ngẩng người nhìn Gia Thiên. Nụ cười của anh tuy rất nhẹ nhàng nhưng lại có một sức thu hút đến kỳ lạ. Cô chợt nhớ chưa từng thấy anh cười như vậy bao giờ. Thì ra khi anh cười, đôi mắt ánh lên nét vui tươi, khuôn mặt trở nên rất hiền lành và dễ mến.

Nơi phòng khách cũng mát mẻ nhưng mặt cô thoáng chốc nóng ran lên. Đã từ rất lâu rồi, cô chưa từng có cảm giác này với bất cứ người con trai nào. Có lẽ cô đã bị nụ cười của anh làm cho mất hồn rồi.

- Chị Hai ơi, sao anh này cứ nhìn chị hoài?- Bé Gấu lay tay Hân, bấu môi hỏi.

- Chào em! Anh là Gia Thiên. Còn em là em của chị Hân đúng không?- Gia Thiên nhìn bé Gấu bằng tia nhìn ấm áp. Anh cũng đã nhận ra đây chính là đứa bé cô đã đề cập đến trong cơn say.

- Dạ phải!- Bé Gấu lễ phép đáp sau đó quay sang Hân bày tỏ thắc mắc.- Chị Hai, em hồng biết xưng hô như thế nào với anh này.

- Sao vậy em?- Hân ngạc nhiên hỏi.

- Vì bạn Khánh Linh gọi anh này là ba. Nhưng anh này là bạn của chị Hai. Vậy em nên gọi bằng “anh” hay bằng “chú” mới đúng?

Câu hỏi hồn nhiên của bé Gấu làm cả ba người lớn đều phá lên cười. Bé Khánh Linh chẳng hiểu gì cũng bắt chước cười theo. Cuối cùng, để giải đáp thắc mắc của bé Gấu, Gia Thiên đề nghị bé nên gọi mình bằng anh cho trẻ.

- Sẵn bữa cơm chiều, anh mời mọi người đi ăn nhé!- Anh lại mở lời mời lần thứ hai trong ngày

- Oh yeah! Hay quá!- Hai bé đồng thanh đáp.

- Không... không được...- Hân hoảng hốt từ chối ngay.

- KFC nhé hai nhóc?- Gia Thiên vờ như không nghe thấy.

- Ba ơi, hồi trưa tụi con vừa mới ăn gà rán rồi!- Bé Khánh Linh nũng nịu đáp.

- Chị Hai, em muốn ăn thử điểm sấm. Lần trước chị Hai hứa mà vẫn chưa dẫn em đi ăn đó!- Bé Gấu nhìn Hân với đôi mắt long lanh cầu khẩn.

Hân bị đưa vào tình thế không thể từ chối được nữa. Lúc đó, Khánh Ly đột ngột nhận được điện thoại của người bạn nên không tham gia được. Vậy là, chỉ còn lại bốn người cùng đi dùng bữa. Hân chỉ còn biết tự than thân trách phận: “Đúng là có chạy trời cũng không khỏi nắng!”

18. Chương 18: Tập Hồ Sơ Quan Trọng

Tại Hoàng Gia, sắp đến giờ ăn trưa, Hân đồng loạt nhận được email của ông Phong và Gia Thiên. Hai người đã duyệt qua lần cuối và rất hài lòng bộ hồ sơ thầu Love Baby mà cô đã bỏ nhiều tâm huyết. Cô cảm thấy tâm trạng rất thoải mái.

Nán lại một chút, cô vào facebook một chút để cập nhật thông tin của bạn bè. Cô thoáng mỉm cười vì nhìn thấy tên Stranger Man hiển thị trong danh sách online. Dường như người bạn ảo này lúc nào cũng sẵn sàng chờ đợi cô.

- Lâu quá không thấy em online. Dạo này thế nào rồi?- Cô chưa kịp mở lời, anh đã chủ động hỏi han trước.

- Em vẫn khỏe. Do lúc này công việc của em hơi nhiều mà thôi.

- Gần đây, anh có thấy hình của em và bạn trai đăng trên một tờ báo mạng.

- Sao anh biết đó là hình của em? Anh biết mặt của em thế nào sao?

- Ừ, thì chẳng phải em đưa rất nhiều hình mình lên facebook sao?

- À phải! Em thật là lú lẫn. Anh đừng tin bài báo đó! Em với người trong hình không có quan hệ gì đặc biệt cả.

- Vậy còn bạn trai của em?
- Nói ra anh đừng cười em. Người ta sắp đi lấy vợ rồi.
- Em có nghĩ rằng “người ta” mà em nói có nỗi khổ tâm gì đó không?
- Đàn ông hay dùng nỗi khổ tâm để biện bạch cho những lỗi lầm của mình lắm. Nhưng bây giờ thì một chút em cũng không muốn nhắc đến người đó nữa.
- Vậy hãy để cho đầu óc thật thoải mái, em nhé!- Câu nói của anh còn kèm theo một cái biểu tượng mặt cười như chính anh muốn mỉm cười với cô.

...

Hân luôn cảm thấy rất quý mến người bạn ảo này. Lời nói của anh ta lúc nào cũng sâu sắc, mang đến cho cô nhiều động lực trong công việc và cuộc sống. Cô rất muốn trò chuyện thật lâu với anh ta, nhưng đành phải nói lời tạm biệt vì bụng đang réo liên hồi. Mấy hôm nay, Chi vẫn còn giận cô nên bữa trưa nào cô cũng phải lủi thủi đi ăn một mình.

Cùng lúc đó, ở bên Khang An, bên ngoài phòng làm việc của Thịnh, cô thư ký tỏ vẻ hoảng hốt:

- Chị thông cảm! Anh Thịnh vừa mới đi ra ngoài rồi. Anh ta cũng đã căn dặn rất kỹ không được phép cho bất cứ ai vào khi anh đi vắng.
- Chẳng lẽ em không biết chị là ai sao? Chị là con của Chủ tịch, cũng là vợ sắp cưới của anh Thịnh. Em cứ mặc kệ chị! Anh ta hỏi thì nói chị tự ý vào.- Giọng Yến tràn đầy bức tức.
- Dạ, nhưng mà... nhưng mà.

Mặc cho cô thư ký ngăn cản, Yến vẫn ngang nhiên tiến vào phòng làm việc của Thịnh. Cô muốn đến để thống nhất với Thịnh một số vướng mắc cuối cùng của hồ sơ thầu Love Baby. Mặc dù anh không có ở đây nhưng cô ta nghĩ mình có cái quyền được vào phòng đợi anh.

Yến lấy ra trong túi xách cái khung ảnh của mình, cẩn thận đặt trên bàn của Thịnh. Cô muốn tạo cho anh một chút bất ngờ, và nhất là muốn anh lúc nào cũng phải nhìn thấy hình ảnh của người vợ sắp cưới này. Sửa tời sửa lui vị trí bức ảnh một hồi, cô vô tình chạm tay vào con chuột của laptop. Màn hình máy tính đột ngột bật sáng lên.

Yến ngạc nhiên nhìn vào đó... Cái gì thế này? Chẳng phải anh nói là không thích dùng facebook sao? Lại còn đây nữa, đoạn tán gẫu vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt. Thì ra anh vẫn còn dây dưa với người yêu cũ.

Yến tự hỏi bản thân mình đâu có gì thua kém Hân. Vậy mà đã bao năm trôi qua, người anh vẫn luôn nhớ đến người con gái đó. Nghĩ đến đây, mắt cô ngấn lệ, người cũng bắt đầu run lên. Rồi cô tự thổn thức với chính mình: “Không, không thể được!... Bằng mọi thủ đoạn, nhất định em phải giữ được anh!”

Nhưng rất nhanh sau đó, Yến dứt khoát gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trong khóe mắt. Cô ta ngấm khuôn mặt trong chiếc gương trang điểm và mỉm cười một cách chua xót. Sau khi chắc chắn là sắc mặt đã trở lại như cũ, cô ta vút vội khung hình trở lại vào trong túi xách, rồi cất bước thật nhanh trở ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy cô thư ký, Yến gắng giọng từng chữ một: “Cấm tuyệt đối không được nói lại với anh Thịnh là chị vừa vào đây! Nhiều chuyện là bị đuổi ngay lập tức, hiểu không?” Nói xong, cô vội vã bước đi ngay mà không màng gì đến sắc mặt xanh như tàu lá cùng với giọng nói sợ sệt ở phía sau mình: “Dạ!...Dạ!...”

Quay trở lại Hoàng Gia, Hân chuẩn bị rời công ty thì nhận ngay điện thoại của ông Phong từ nước ngoài gọi về. Ông Phong nói hồ sơ thầu Love Baby có đi kèm với một vài hồ sơ công chứng nên phía OP không chịu nhận qua email. Họ bắt buộc mọi thủ tục phải được gửi qua đường bưu điện. Vì vậy, ông giao cho cô nhiệm vụ gấp rút gửi chuyển phát nhanh ngay. Mọi thứ cần thiết cô đã chuẩn bị xong từ lâu nên chỉ việc bỏ vô cặp táp rồi mang đi ngay.

Đột ngột điện thoại của Hân lại reo vang. Cô bắt máy thì nghe đầu dây bên kia một giọng nói lạnh lút thốt lên:

- Yến đây! Cậu dành một chút thời gian để gặp mình được không?

- Xin lỗi, mình đang rất bận. Có gì thì để bữa khác vậy!

- Mình đang ở rất gần công ty cậu. Với lại chuyện mình muốn nói có liên quan đến anh Thịnh và... và cả bé Gấu nữa.- Cô ta nhấn mạnh về bé Gấu rồi đánh giọng lại.- Muốn nghe hay không thì tùy cậu vậy! Cúp máy đây!.

- Chờ đã... 15 phút nữa gặp vậy.

Hân hoàn toàn không muốn đến cuộc hẹn này. Vì gặp Yến, cô sẽ nhớ đến nỗi đau mà Thịnh đã gây ra cho mình. Mặc khác, cô đang muốn gấp rút ra bưu điện để gửi tập hồ sơ quan trọng đi ngay. Nhưng khi Yến nhắc đến bé Gấu, cô liền có linh cảm không hay. Vì vậy, cô quyết định đến để nghe xem đích thực là điều gì.

Đó là một quán café nằm trong hẻm nhỏ gần công ty Hân. Hôm nay là ngày thường nên quán cũng khá là vắng khách. Khi cô đến nơi thì đã thấy Yến đang ngồi chờ sẵn tại một góc khuất. Cô nhận ra rõ thái độ khác lạ từ người bạn học cũ. Không như mọi lần, Yến không vồn vã cũng không mừng rỡ, mà lại thần nhiên ném cái nhìn sắc lạnh về phía cô.

Khi người phục vụ hỏi, Hân chẳng để tâm đến thực đơn mà chỉ gọi bữa một ly café sữa. Nhìn thấy vẻ mặt của Yến, linh cảm xấu trong Hân càng mạnh mẽ hơn. Chẳng lẽ cái bí mật mà cô và gia đình giữ kín trong lòng đã dễ dàng bị phát hiện?

Đối lập với không gian yên tĩnh, âm nhạc du dương, tâm trạng hai cô gái đều như dậy sóng. Không để Hân chờ lâu, Yến bắt đầu ngay câu chuyện của mình bằng một câu nói phủ đầu:

- Mình thật ra đã biết hết tất cả rồi.

- Cậu biết cái gì chứ?- Lòng Hân như thất lại nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

- Lần đầu tiên nhìn thấy bé Gấu ở nhà sách mình đã biết nó chính là con của Thịnh và cậu. Cậu cũng đừng nên chối cãi vì thằng bé rất giống anh Thịnh.- Yến khẳng định một cách chắc chắn.

- Cậu... vậy... cậu... muốn... gì?- Người Hân mềm nhũn ra, môi run run bật thành từng tiếng một. Cô biết mình không còn lý lẽ nào để che giấu sự thật được nữa.

- Thật ra từ lâu anh Thịnh cũng đã biết việc này. Anh ấy luôn cảm thấy áy náy vì đã từng quá bông bột nên muốn mình đứng ra dàn xếp để cho hai mẹ con cậu đều không bị thiệt thòi.- Yến thần nhiên nói tiếp.

- Thì ra... bấy lâu nay anh ta đã biết về bé Gấu sao?- Giọng nói của Hân như tan chảy vào không trung, vết sẹo vừa kịp lên mảy lại tiếp tục bị rỉ máu.

- Phải! Cậu có thể giao bé Gấu lại cho vợ chồng mình nuôi. Đảm bảo nó sẽ ăn ngon, mặc đẹp, tương lai sáng lạng. Mình sẽ đưa lại cậu một số tiền lớn xem như là công nuôi dưỡng. - Yến lại cố tình giáng thêm một đòn chí mạng.

- Tôi chẳng cần tiền của các người... Xin các người hãy để thằng bé được yên!- Hân nói mà như hét lên vì đã bị bức đến đường cùng.

Yến dự định đáp lại Hân bằng một lời cay độc khác nhưng đúng lúc người phục vụ bưng thức uống ra. Hân chỉ kịp nghe người phục vụ thốt lên “oái” một tiếng thì đã thấy chiếc áo sơ mi trắng của mình đã dính đầy café sữa.

Hân đang cảm thấy căng thẳng và ngột ngạt vì biết Thịnh và Yến lại đưa ra yêu sách gì để cướp bé Gấu của cô. Đây giống như một cơ hội để cho cô tránh mặt đi một lát và lấy lại trạng thái bình tĩnh. Vì vậy cô không tỏ thái độ tức giận với người phục vụ mà vội vàng đứng dậy đi theo lối vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh rất vắng người. Bên trong chiếc gương soi nơi vòi nước, Hân chưa xót khi nhận ra kẻ yếu đuối kia chính là mình. Sau những gì đã trải qua, những lời nói của Yến có đáng gì đâu nhưng vẫn khiến cho cô đau đớn vô cùng. Nó cứ như bàn tay vô hình bóp nghẹt cổ họng khiến cho cô cứ mãi thoi thóp thở. Nhưng tàn nhẫn hơn, nó lại không tước đoạt đi sinh mạng của cô một lần cho xong.

Hân cố tình hít thật sâu và thở nhẹ ra, cứ như thế vài lần để trấn tĩnh trở lại. Cô mở vòi nước ở bồn rửa, nhìn đôi tay nhỏ nhắn của mình hứng từng dòng nước chảy xuống. Cuối cùng đôi tay chỉ là hứng chịu cảm giác lạnh lẽo giống như thứ tình cảm mà Thịnh đối với cô.

Rồi Hân cúi mặt, dùng tay hắt dòng nước lạnh lên mặt để gột rửa tất cả sự nhu nhược của mình. Nhưng dường như điều đó gây nên phản ứng ngược, hai dòng nước mắt bất chợt chảy ra hòa cùng với những giọt nước khác lẫn dài trên mặt.

Bên ngoài, Yến nở nụ cười hả hê vì biết rằng tình địch của mình nhất định sẽ rất đau lòng. Thật ra cô cũng chẳng muốn nhìn gì đến bé Gấu. Mục đích nói ra như thế cũng chỉ để cho Hân cảm hận Thịnh đến tận cùng.

Bất chợt cô bắt đầu chú ý vào cặp tóc của Hân. Một ý nghĩ ám ảnh lấy cô: “Chắc hẳn hai người họ có giấu giếm mình điều gì, phải tìm cho ra!” Nhìn xung quanh thấy không ai để ý, cô bắt đầu mở cặp tóc ra.

Mắt Yến sáng rực lên, miệng mỉm cười đắc ý vì cô đã thu hoạch được nhiều hơn tưởng tượng. Cô cảm thấy mình may mắn hơn bao giờ hết. Chẳng qua là vì bên trong... bên trong chính là tập tài liệu rất quan trọng.

Mười ngày sau có kết quả thầu Love Baby. Tại phòng họp VIP của Hoàng Gia, Gia Thiên, ông Phong và Hân, về mặt của họ đều rất cân bằng. “Rầm!” Gia Thiên giận dữ đập mạnh sập văn kiện xuống bàn.

- Chú giải thích đi! Sao kết quả thầu lại có thể như thế này?- Gia Thiên tức giận.

- Chúng ta đã làm hết sức rồi. Khang An thắng thầu vì những ưu đãi họ đưa ra tốt hơn chúng ta.- Ông Phong giữ giọng điềm tĩnh.

- Jack Layton của OP vốn là chỗ thân thiết với tôi. Anh ta tiết lộ cho tôi biết một chi tiết rất lạ. Những ưu đãi của Khang An chỉ nhỉnh hơn chúng ta một chút ở mỗi phần. Theo kinh nghiệm của chú Phong, chú nghĩ sao?- Gia Thiên hỏi một câu đầy ẩn ý.

- Vậy thì thật lạ! Không thể trùng hợp như vậy được! Chỉ có một trường hợp có thể xảy ra, chúng ta có nội gián tiết lộ thông tin cho họ.- Ông Phong khẳng định.

- Chú mau đi điều tra đi! Tôi cần câu trả lời sớm nhất trong tuần này.- Gia Thiên nghiêm giọng.

- Khoan đã!... Chú Phong à!... Cháu nghĩ chính cháu là người đã làm lộ bí mật hồ sơ thầu.- Hân giật mình nhận ra một điều gì đó và lập tức lên tiếng khẳng định.

19. Chương 19: Tâm Trạng Của Những Kẻ Thắng Cuộc

Hân chạy xe máy băng băng trên đường. Trong đầu, những gì vừa trải qua được tua lại như một cuộn phim quay chậm. Hôm gặp Yến ở quán café, khi từ nhà vệ sinh đi ra, cô đã không thấy Yến đâu.

Sau đó, Hân đi đến bưu điện để gửi hồ sơ thầu Love Baby qua trụ sở OP ở Úc. Khi cô mở tài liệu ra thì thấy một số giấy tờ không giống như lúc ban đầu cô sắp xếp. Cô đã có cảm giác bất an nhưng lại không nghĩ Yến lại dám mở cặp tóc của mình. Đến khi nghe Gia Thiên và ông Phong xác định là có nội gián thì cô nghĩ ngay đến sự bất cẩn đó.

Đã làm thì phải tự chịu trách nhiệm nên Hân nhận ngay lỗi của mình để người khác khỏi mất thời gian truy cứu. Gia Thiên và ông Phong đều kinh ngạc khi nghe cô thừa nhận. Rồi cô xót xa kể lại rằng có gặp Yến ngay trước khi gửi hồ sơ thầu. Nghe xong sự tình, hai người bọn họ lo lắng nhìn nhau rồi bảo cô đi về nhà để chờ kết quả kỷ luật chính thức.

Hân không cam tâm như vậy. Cô cảm thấy chưa từng có lỗi gì với Yến. Dù là thời còn đi học, Yến có thâm cảm mến Thịnh đi chẳng nữa nhưng giờ anh đã hoàn thuộc về cô ta rồi. Vậy mà tại sao người bạn học cũ này lại còn đối xử với cô như vậy chứ?

Càng nghĩ cô càng thấy mình phải gặp Yến ngay để làm cho ra lẽ. Vì vậy, cô chạy xe thật nhanh hướng về phía trụ sở của tập đoàn Khang An.

Tại phòng họp lớn của Khang An, Giám đốc điều hành Phan Vĩnh Thịnh đang chủ trì cuộc họp quan trọng với cấp dưới. Anh với khuôn mặt nghiêm nghị, giọng nói đồng dục:

- Trưởng phòng Kinh doanh! Hãy cho tôi biết năm nay loại nước đóng chai nào của chúng ta bán chạy nhất?
- Vẫn như mọi năm. Đó là loại Trà thảo mộc cung đình Bảo An. Doanh thu của nó chiếm 40% trong toàn bộ nước giải khát chúng ta bán ra.
- Tôi muốn bên phòng Marketing phải có kế hoạch đẩy mạnh việc quảng bá thêm nữa cho loại trà này. Trưởng phòng Marketing, anh có đề xuất gì không?
- Tôi nghĩ chúng ta nên thiết kế bao bì đặc biệt hơn, bắt mắt hơn. Ngoài ra, chúng ta sẽ phát hành quảng cáo loại trà này trên một số kênh truyền hình cáp đang được giới trẻ ưa chuộng, như là Yeah1!TV, YanTV,...
- Tốt lắm! Tôi rất thích đề xuất này. Lập tức lập bản kế hoạch chi tiết rồi gửi ngay cho tôi!
- Vâng! Tôi sẽ làm ngay.
- Sẵn đây tôi có một tin vui muốn báo cho mọi người. Giám đốc đối ngoại của chúng ta, cô Yến đã rất xuất sắc trong việc giành được quyền hợp tác sản xuất và phân phối nước khoáng đóng chai Love Baby.
- Cảm ơn mọi người. Thành công này cũng có sự đóng góp không nhỏ của các phòng ban khác.- Yến đứng lên, vẻ mặt tự hào trước những tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

...

Rời phòng họp, Yến một mình mỉm cười tự đắc. Cảm giác giành chiến thắng thật là kích thích. Cuộc hẹn với Hân hôm trước, vốn cô chỉ muốn dằn mặt tình địch một cách nhẹ nhàng. Ai nào ngờ, tình địch lại hờ hênh để lộ hồ sơ thâm độc cô bắt gặp được. Đối với cô, thắng người khác mà dùng thủ đoạn thì chẳng có gì là xấu, chỉ có kẻ thua mới là kẻ đáng xấu hổ.

Yến thấy phấn khích giống như vừa bắn trúng ngay phát súng đầu tiên vào tâm ở cự ly 25 mét. Nhắc đến bắn súng, đây chính là môn thể thao mà cô rất yêu thích. Cô chỉ cảm thấy thực sự là mình khi ngắm vào hồng tâm và bóp cò. Trong phòng riêng, cô có cả một bộ sưu tập đầy những huy chương, huy hiệu môn thể thao này.

Bỗng điện thoại di động reo vang. Yến bắt máy ngay trong tâm trạng lâng lâng niềm vui. Không biết đầu dây bên kia nói gì mà cô đột ngột thay đổi sắc mặt, giọng nói cũng trở nên cứng ngắt: “Cho người đó vào phòng đợi tôi! Tôi sẽ quay về ngay!”

Trở lại phòng làm việc của mình, Yến điềm tĩnh mở cửa, chậm rãi bước vào nhưng rõ ràng trong ánh mắt ánh lên sự ghen ghét. Lúc này, hình ảnh in sâu trong mắt cô chính là Hân. Cô dư sức đoán biết tình địch đến đây để làm gì nhưng vẫn giả vờ giả lả:

- Ô! Hân, hôm nay có việc gì mà cậu lại đến tận đây tìm mình vậy?
- Yến, cậu đừng vờ vịt nữa! Có phải cậu đã lén đọc tập tài liệu trong cặp táp của mình không?- Hân tỏ vẻ tức giận.
- Mình không hiểu cậu đang nói cái gì cả. Đúng là “thắng làm vua, thua thì làm giặc” mà! Thua người khác rồi tính nằm vạ ở đây sao?- Yến sẵn giọng.
- Phải, bên mình thua. Nhưng không thể nào các số liệu của bên cậu chỉ nhỉnh hơn bên mình một chút. Chỉ có một khả năng là cậu đã đọc tập tài liệu của mình.- Hân ầm ụt nói tiếp.
- Đúng, vậy thì sao? Ai biểu mình thông minh hơn cậu cơ chứ! Nên nhớ rằng chỉ có kẻ thông minh mới đoạt được.- Yến bắt đầu lộ bộ mặt đanh đá và giả tạo.
- Cậu thật quá đáng! Cậu ...-Hân tức giận nói không nên lời.

Cuộc tranh cãi đang dâng đến cao trào thì đột ngột cửa phòng mở toang. Thịnh chậm rãi tiến vào, mặt mày hăm hực. Cửa khép không chặt nên những gì hai cô gái nói anh đã nghe hết tất cả.

- Những gì Huyền Hân nói đều là sự thật đúng không? Em dùng cách đó để thắng thầu sao Yến?- Thịnh mềm mỏng hỏi.
- Thịnh à! Em... em...- Sự xuất hiện không đúng lúc của Thịnh làm Yến thực sự lúng túng.

- Huyền Hân, em về trước đi! Anh có chuyện muốn nói riêng với Yến. – Anh quay sang Hân nói.

Đối với Hân, mọi chuyện đã được làm sáng tỏ. Thịnh cũng có ý đuổi cô thì cô cũng đâu còn lý do gì để ở lại đây nữa. Cô lập tức quay mặt bước đi mà không thèm nói một lời từ biệt.

Khi chỉ còn lại hai người, Thịnh nhẹ nhàng ngồi xuống ghế đúng vị trí Hân ngồi lúc nãy. Anh không nói một lời mà chỉ thở dài chán ngán. Anh nghĩ nếu Yến đã không thành thật thì có nói gì thêm cũng uổng công.

Còn Yến đi qua đi lại trước mặt anh, trong lòng nóng như lửa đốt. Cô vốn không sợ trời, không sợ đất, không sợ cả ba mình, mà chỉ sợ một mình Thịnh. Cô muốn trong mắt anh, cô phải là người xinh đẹp nhất, hoàn hảo nhất.

- Thịnh à, em cảm thấy mình không làm gì sai hết! Mọi việc em làm đều là vì lợi ích của công ty chúng ta.- Không khí càng lúc càng ngột ngạt, Yến đành lên tiếng nói trước.

- Thôi đủ rồi! Đây là lần đầu, cũng như lần cuối cùng anh cảnh cáo em. Em không được giở bất cứ thủ đoạn xấu xa nào nữa. Nếu xảy ra một lần nữa thì đường ai nấy đi vậy! – Anh gắng giọng nói xong rồi lạnh lùng đứng dậy, quay lưng ra hướng cửa.

- Anh Thịnh à! Anh Thịnh! – Cô cố gọi với theo anh nhưng chỉ được đáp trả lại bằng tiếng “ầm” rất lớn làm rung chuyển cả căn phòng. Dường như cánh cửa phòng vừa được đóng rất mạnh.

Yến giật thót người, hai tay ôm chặt lấy ngực mình. Cô không ngờ mọi việc lại đi quá xa như vậy. Vậy rốt cuộc Thịnh tức giận cô vì cái gì, vì thủ đoạn đen tối của cô hay là vì Hân? Nghĩ đến đây, gương mặt xinh đẹp bắt đầu tím tái khóc.

“Cộc! Cộc!” Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên. Như vớ được một cơ để trút bớt giận, Yến vừa khóc tức tưởi vừa hét thật to: “Đi! Đi hết đi!”

Mặc cho Yến gào thét, cánh cửa vẫn bật mạnh ra. Trước mặt cô là ông An đang từ từ tiếng vào. Nhìn thấy con gái đang khóc, mặt ông lập tức trở nên cau có vì xót xa cho cô con gái cưng.

- Sao con lại ngồi đó khóc vậy? Ba vừa thấy Thịnh đi ra. Mặt nó giống như đang tức giận ai. Chẳng lẽ hai đứa gây gỗ với nhau?- Ông quyết gắng hỏi cho ra lý do.

- Ba à, con dùng một chút thủ đoạn để thắng thầu thì có gì là sai chứ?- Cô tím tái hỏi.

- Đúng, con gái của ba không có làm gì sai hết. Biết dùng thủ đoạn trên thương trường mới là kẻ thông minh. Con càng ngày càng giống ba.- Ông biểu lộ niềm tự hào về con gái.

- Sao anh Thịnh lại bắt bẻ con vì điều đó chứ?

- Nó ức hiếp con thì để ba xử lý nó. Ba đưa nó lên được thì tất nhiên hạ bệ nó cũng dễ dàng.- Ông nghiêm giọng nói.

- Không, ba không được làm như vậy!- Cô vội vã phản đối ngay.

- Được! Được! Ba không làm.- Ông ra vẻ chiều lòng con.

- Con thật không vui. Con ra ngoài đây!

- Con lại đi làm xạ thủ sao? Ba đã nói con bao nhiêu lần rồi, con gái phải chơi những môn nào nữ tính một chút, ai lại chơi bắn súng.- Ông hạ giọng trách yêu.

- Ba cứ mặc kệ con! Chỉ có chơi môn thể thao này con mới thấy tâm trạng mình được thoải mái. – Cô vẫn bướng bỉnh.

- Được, tùy con vậy!- Ông đành nhún nhường trước đứa con gái cưng.

Ông An lắc đầu nhìn đứa con gái cưng rời khỏi phòng. Vợ ông vốn đã mất từ lâu nên mọi tình thương ông đều dồn cho đứa con gái duy nhất này. Ông cảm thấy hơi hối hận vì đã cưng chiều con mình thái quá.

Nhưng nghĩ lại cảnh Yến khóc lúc nãy, ông An cảm thấy vô cùng tức giận. Ông không thể nào cứ như vậy mà ngồi yên nhìn kẻ khác dám ức hiếp con của mình. Ông bắt đầu lấy di động ra gọi.

- Alô. Con là Thịnh đây chú!- Đầu dây bên kia nói.

- Tôi nói cho cậu biết. Tốt nhất nên đối xử với con gái tôi đàng hoàng một chút. Tuy người ba quá cố của cậu và tôi là chỗ thân thiết, nhưng không vì lý do này mà tôi có thể bỏ qua cho việc cậu ức hiếp con gái tôi đâu! Hiểu không? – Ông hơi to tiếng.

- Dạ, cháu hiểu rồi. – Anh vẫn giữ thái độ ôn hòa.

- Tốt!- Nói xong, ông hả hê ngắt máy.

Phòng Giám đốc điều hành Khang An, Thịnh đang ngồi ở bàn làm việc. Bàn tay phải của anh khờ nhè nhẹ vào chiếc điện thoại di động đặt trên bàn. Anh đang chau mày như đang phải quyết định điều gì đó rất quan trọng. Rồi tay anh đột ngột nắm thật chặt chiếc di động như muốn bóp nát nó. Mắt anh tập trung nhìn vào hư không và khẽ thì thầm thành tiếng: “Huyền Hân, em hãy ráng chờ anh, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi!”

20. Chương 20: Mất Tích

Sau khi rời Khang An, lòng Hân tràn ngập uất ức. Tại sao hai người bọn họ cứ thay phiên nhau làm cho cuộc sống vốn bình yên của cô bị rối tung lên? Công việc mà cô yêu thích cũng sắp sửa không còn. Cứ thế với tâm trạng bất ổn, cô chạy xe loanh quanh ngoài đường cho đến khi hết giờ làm việc rồi mới trở về nhà.

Tối nay, Hân lên giường nằm rất sớm nhưng cứ trằn trọc mãi mà không ngủ được. Không gian yên ắng đến nỗi cô có thể nghe rõ mồn một những tiếng “lách cách” phát ra từ chiếc kim giây của cái đồng hồ treo tường. Mọi chuyện không vui cứ bám riết lấy khiến cho cô hết sức mệt mỏi.

Đột ngột, tiếng chuông điện thoại di động reo vang phá tan sự yên tĩnh. Chẳng biết ai lại gọi điện quấy nhiễu cô vào giờ này cơ chứ? Nhưng cô quá buồn bực đến độ chẳng mấy may nhắc máy.

Cô né tránh thứ âm thanh ồn ào này bằng cách lấy mền trùm kín đầu cổ. Di động liên tục reo đến lần thứ hai, rồi thứ ba, cô cũng mặc kệ. Rồi cuối cùng thứ âm thanh đó cũng im bặt có lẽ do người gọi đến đã phải nản lòng.

Một vài phút sau, di động lại phát tín hiệu “bíp... bíp...” báo có tin nhắn mới. Máy của cô có chế độ báo tin nhắn chưa đọc mỗi năm phút một lần. Vì vậy, thứ âm thanh khó nghe hơn tiếng chuông điện thoại cứ vô tình được lặp đi lặp lại không ngừng. Lần này để tránh bị quấy nhiễu, cô lấy thêm cái gối vuông cổ dè lên lỗ tai mình.

Được một lúc, cô không thể chịu nổi thứ âm thanh đó nữa nên ngồi dậy mở ra xem. Cô ngạc nhiên vì tin nhắn được gửi từ Gia Thiên, rồi tò mò đọc đến nội dung: “Anh biết là em ngủ không được. Anh đang đợi em ở công viên gần nhà. Nếu anh chờ lâu quá thì sẽ đến bấm chuông cửa nhà em đó!”

Cô đọc xong dòng tin nhắn mà cảm thấy bực cả mình vì cái kiểu đe dọa người khác của anh ta. Cô tính cứ mặc kệ anh để anh ta đứng chờ một lần cho biết, nhưng nghĩ lại nếu anh đến nhà ngay vào lúc này thì sẽ rất phiền hà. Vì thế cô buộc lòng phải chấp nhận đến nơi hẹn.

Ở nơi đó, Gia Thiên đang ngồi chờ sẵn trên chiếc ghế đá ngay dưới một tán cây me to lớn. Anh hướng mắt lên bầu trời đầy sao với vẻ mặt rất thanh thản. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc thường phục áo thun và quần jeans. Anh thật khác lạ với nét trẻ trung và dễ gần, khác hẳn với vẻ nghiêm nghị hàng ngày.

Thấy thái độ thân nhiên của anh, lòng cô càng thêm hăm hực. Một người lịch sự sao có thể giở trò hăm he trong lúc người khác đang buồn bã như thế nhỉ? Rõ là anh muốn trêu chọc cô nhưng không đúng lúc thì phải. Với bộ mặt ngầu ngầu, cô dự tính cầu nhàu ngay một trận cho ra trò.

Nhưng khi anh hướng về phía cô, nét mặt cô bỗng dần ra, miệng không thể thốt nên những lời chói tai được nữa. Môi anh mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm vui vô hạn. Cô lại một lần nữa sững người vì bị thu hút bởi sự rạng rỡ toát ra từ khuôn mặt anh.

Cô khéo léo che giấu đi sự lúng túng bằng cách cúi nhẹ đầu giả vờ chào anh. Còn anh thì không nói gì mà chỉ vỗ vỗ tay vào chỗ ngồi kế bên mình để ra dấu cho cô ngồi xuống. Nếu như là lúc trước, cô sẽ rất chán ghét thái độ khinh khỉnh đó, nhưng bây giờ thì lại cảm thấy rất thoải mái và tự nhiên.

Thế là cô như một đứa trẻ ngoan ngoãn, kiêu hãnh chỉ biết đến ngồi cạnh anh, nhưng tâm trí lại là của một cô gái trưởng thành với một chút xao xuyến, một chút e thẹn.

Bỗng nhiên anh di chuyển cánh tay ra đằng sau đôi bờ vai cô. Mặc dù cơ thể chưa được cánh tay đó chạm phải nhưng cô cảm nhận được rất rõ một luồng hơi ấm áp cứ hắt hắt vào phía đằng sau cổ.

Cô bối rối không biết phải ứng xử thế nào trong tình huống như thế này. Liệu có nên giả ngu ngơ không biết gì hay dứt khoát hất cánh tay kia ra? Cô thoáng rung mình vì luồng hơi ấm đã gần như áp sát vào gáy nhưng lại nhanh chóng hụt hẫng vì cánh tay đã yên vị ngay trên thành ghế.

Anh tiếp tục lặng yên, thản nhiên hướng ánh mắt lên bầu trời đêm thơ mộng. Một cơn gió đột ngột lùa qua những tán cây làm vô số chiếc lá me úa rơi rụng hết như những hạt tuyết màu vàng bay đầy trời. Một cảnh tuyệt đẹp hết như trong tranh làm ngẩn ngơ hai con người trầm lặng.

Gió ngừng thổi, chỉ còn đọng lại vài chiếc lá trên hai mái đầu xanh. Anh xoay người rồi nhẹ nhàng phất phất những chiếc lá trên đầu cô. Trong khi cô còn đang bối rối vì sự gần gũi khác lạ này thì đã nghe tiếng anh cười khanh khách.

Cô cảm thấy có điều gì đó bất ổn liền sờ lên đầu mình thì phát hiện ra tóc tai đã rối tung lên cả. Thì ra anh vừa lợi dụng thời cơ để nghịch tóc cô chứ chẳng phải tốt lành gì.

Cô thốt lời giận dữ: “Anh khéo tay thật nhỉ! Em cũng khéo không kém đâu!” Nói rồi cô vờ tay về phía anh định trả thù một phen.

Nhưng thoáng chốc, cả vòng tay anh đã ôm chầm lấy cô, một cái ôm rất mềm mại nhưng có thể thắt chặt cả lòng dạ của kẻ khác. Cô từ kinh ngạc chuyển sang mất hết lý trí, vai anh như một khối nam châm nhẹ nhàng hút cô tựa vào.

Cô nghe rõ nhịp tim của mình lẫn nhịp tim của anh cứ “thình thịch” và “thình thịch” liên hồi. Thật kỳ lạ vì hai trái tim lại hòa cùng một nhịp, vô cùng rộn rã và phấn khích. Đây chẳng phải là lần đầu tiên cô ở trong vòng tay anh nhưng lần này cô cảm thấy rất khác với mọi khi. Hay là cô đang yêu chăng?

Hãy dựa vào bờ vai anh bất cứ khi nào cần nhé, ngực của anh!- Anh nói bằng giọng dịu dàng và trầm ấm.

- Ai ngực chứ? Anh ngực thì có!- Cô nhẹ giọng hờn dỗi.

- Phải! Anh cũng là kẻ rất ngực nên mới bị kẻ ngực như em đánh cắp mất trái tim ngay khi lần đầu gặp mặt.

- Em chẳng hiểu anh nói gì cả.- Chính là cô đang giả vờ.

- Em không cần phải hiểu mà chỉ cần cảm nhận thôi, được chứ?

Chẳng đợi cô trả lời, anh bất ngờ đặt cánh mũi của mình lên vầng trán cô, rồi hít một hơi thật nhẹ nhưng lại thật sâu cái mùi hương của người con gái mà anh yêu. Thời gian như lắng đọng ngay trong tâm khảm của anh. Có lẽ anh đã mong chờ khoảnh khắc ngọt ngào này từ rất lâu, rất lâu rồi thì phải.

Còn cô thì cũng đang ngây ngất trong vòng tay anh, trong nụ hôn của anh. Liệu đây có phải là một giấc mơ? Cô chưa từng nghĩ một người từng vấp ngã như mình lại có thể bắt đầu một mối quan hệ tốt đẹp với bất cứ người con trai nào khác. Huống hồ gì, anh là người đàn ông quá hoàn hảo. Cô mãi chìm đắm trong giấc mơ đẹp của tình yêu mà quên đi mất một lời hứa rất quan trọng.

Ba hôm sau, tại Hoàng Gia, ông Phong có mặt tại phòng làm việc của Gia Thiên. Với vẻ mặt nghiêm nghị, ông Phong cất tiếng:

- Gia Thiên à, chú muốn bàn một chút với cháu về trường hợp của Hân. Chú đã có quyết định chính thức, nhưng chú cần sự đồng tình từ phía cháu.

- Được, chú nói đi!

- Thua thầu Love Baby cũng chưa hẳn đã là không hay. Từ đầu chú đã muốn phản đối vụ này. Tại sao chúng ta lại không tiếp tục dồn sức lực để làm tiếp vụ mở rộng thị trường ở Mỹ, Canada? Tuy những thị trường này rất khắt khe, khó tiếp cận nhưng lại có tiềm năng rất lớn.- Ông Phong phân trần một cách chậm rãi.

- Ý chú là việc lần này không gây thiệt hại gì cho tập đoàn chúng ta?

- Đúng! Với lại, qua một thời gian làm việc với Hân, chú nhìn nhận cô ta có năng lực rất tốt. Chú đề xuất chỉ nên đưa ra hình thức kỷ luật phù hợp chứ không đuổi việc. Cháu thấy sao?

- Được, cứ làm theo chủ ý của chú vậy.- Gia Thiên trả lời không một chút do dự.

- Dễ dàng như vậy sao? Cháu thay đổi nhiều quá Gia Thiên à!- Ông Phong tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Cháu thay đổi à?

- Phải! Người được mệnh danh là “ác quỷ”, sẵn sàng thẳng tay đuổi việc nhân viên khi mắc lỗi, vậy mà hôm nay lại có thể trong tíc tắc đồng ý tha thứ cho người khác như vậy.

- Đơn giản thôi! Vì cháu cho là những lý do chú đưa ra đều hợp lý.- Gia Thiên nhún vai nói.

- Chú chứng kiến cháu từ lúc ẵm trên tay cho đến lúc trưởng thành. Cháu không thể gạt được chú đâu! Nhưng nếu thay đổi theo chiều hướng tích cực thì chú ủng hộ hai tay... Được rồi, vụ của Hân, những thủ tục còn lại để phòng Nhân sự giải quyết. Tạm biệt cháu!

- Chào chú!

Sau khi ông Phong rời khỏi phòng, Gia Thiên nở nụ cười đắc ý. Anh vốn không muốn Hân phải nghỉ việc ở Hoàng Gia. Nhưng anh lại không phải là người quản lý trực tiếp của cô nên không thể tùy tiện quyết định, mà chỉ có thể duyệt hay không duyệt khi ý kiến được đưa ra. Vì vậy khi ông Phong đề xuất như thế anh đã đồng ý ngay.

Còn về phần Hân, cô vẫn còn nghỉ ở nhà vì chưa nhận được thông tin chính thức từ phía công ty. Cô không muốn đi ra ngoài đường mà chỉ quanh quẩn ở trong nhà. Trong lòng cô đang có rất nhiều tâm sự nhưng không dám chia sẻ với mẹ mình vì chỉ sợ bà thêm lo lắng.

Vừa đúng lúc, bà Vân đi đón bé Gấu quay trở về. Không thấy thẳng bé đâu, cô hỏi:

- Không phải lúc này mẹ đi đón bé Gấu sao?

- Đúng là mẹ có đi đón nhưng mẹ để thẳng bé ở công viên đầu ngõ chơi với Người Bạn Lớn rồi.

- Người Bạn Lớn?- Cô cảm thấy hơi lạ vì chưa nghe nhắc đến việc này bao giờ.

- Người Bạn Lớn thật ra là một thanh niên rất tốt bụng. Hôm trước, mẹ và bé Gấu đang chơi ở công viên thì bị mất mưa. Cậu ta liền đem áo mưa của mình cho mẹ mượn. Từ lần đó, mẹ cũng hay gặp và trò chuyện với cậu ta. Bé Gấu mến cậu ta lắm và tự đặt tên cho cậu ta là Người Bạn Lớn luôn.- Bà từ từ kể lại câu chuyện.

- Thế à!- Nghe câu chuyện, cô cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ nhưng lại không rõ là ở chỗ nào.

- Thôi, chuyện bé Gấu bỏ qua một bên! Con theo mẹ vào phòng, mẹ có chuyện muốn nói với con!- Bà tỏ vẻ quan trọng.

- Dạ!

- Tối hôm qua, mẹ có lên phòng con để tìm đồ. Mẹ nghe con nói trong khi vẫn còn đang ngủ: “Đừng!... Đừng!... Trả bé Gấu lại cho tôi!” Mấy bữa nay, biểu hiện của con cũng rất lạ. Mẹ biết là đang có việc làm con phiền lòng. Đừng có cố chịu đựng một mình như vậy nữa! Con hãy kể cho mẹ nghe xem nào!- Bên trong phòng, bà Vân bắt đầu vào thẳng vấn đề.

- Mẹ à!... Thật ra... anh Thịnh, ba của bé Gấu đã quay trở về!- Giọng Hân run run, hơi thở trở nên nặng nề.

- Rồi... rồi sao? Thịnh có biết việc về bé Gấu chưa?- Giọng bà Vân trở nên căng thẳng.

- Dạ biết hết rồi! Anh Thịnh đã biết chuyện bé Gấu là con ruột của con và anh ta. Đồng thời anh ta cũng biết việc thằng bé gọi con là chị Hai, chứ không phải là mẹ.- Hân buồn bã kể lại sự việc.
- Nó có nói chuyện trực tiếp với con về thằng bé chưa?
- Anh ta không trực tiếp nói với con mà nhờ vợ sắp cưới của mình ra mặt. Họ yêu cầu nhận nuôi bé Gấu, nhưng con đã từ chối rồi.
- Phải! Con làm vậy là rất đúng. Không ai có quyền được đụng tới “núm ruột” của nhà này hết!- Bà Vân tỏ vẻ tán đồng.
- Bạch!- Bỗng một tiếng động phát ra từ phía ngoài cửa.
- Mẹ!.. Hình như con mới vừa nghe tiếng động gì đó ngoài cửa phòng.- Hân phát hiện ra tiếng động lạ.
- Để mẹ ra xem thử!

Bà Vân đứng lên nắm lấy tay nắm cửa thì phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ. Bà nghĩ chắc khi nãy Hân vào phòng quên đóng cửa hẳn lại. Nhìn ra ngoài, bà không thấy ai trước phòng mình cả. Bà không để ý rằng rất gần ở dưới chân mình có một chiếc xe hơi đồ chơi nhỏ xíu còn đang nằm lẫn lóc.

Tối hôm đó, không ai nhận ra bé Gấu trở nên trầm lặng lạ thường. Thằng bé không cười đùa như mọi hôm. Khi dùng cơm tối với cả nhà, nó cũng không nói tiếng nào. Thằng bé cố ăn cho thật nhanh rồi lủi thủi đi về phòng mình rất sớm.

Ngày hôm sau là thứ Bảy, bé Gấu học ngoại khóa ở trường. Buổi trưa, Hân đang trên đường đi đón bé thì xe bị bể bánh giữa đường. Cô đành phải ghé lại tiệm sửa xe bên đường. Tiệm này khá đông khách vì vậy mãi hơn nửa tiếng sau mới sửa xong được.

Khi Hân đến trường thì đã không còn một bóng người. Cô hoảng hốt gọi điện thoại cho cô giáo của bé Gấu hỏi. Cô giáo bảo vừa lúc tan trường thì đã không thấy thằng bé đâu nên cứ tưởng là đã có người nhà đến đón.

Hân không biết phải làm thế nào. Giữa cái nắng oi bức của Sài Gòn, cô chạy lòng vòng quanh trường cả tiếng đồng hồ đến nỗi cả người mướt mẫm mồ hôi. Hàng quán nào cô cũng ghé vào hỏi thăm nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bé Gấu đâu. Cô gọi về nhà hỏi thì bà Vân nói thằng bé vẫn chưa về tới.

Hân bắt đầu cảm thấy rất lo lắng. Có khi nào bé Gấu bị lạc đường không? Không thể, vì thằng bé từng khoe với cô rằng có thể nhớ được đường đến trường. Có lẽ bé Gấu bị bắt cóc chăng? Gần đây, báo chí cũng hay đăng những vụ bắt cóc trẻ em bán sang Trung Quốc. Nếu như vậy thì thật là thê thảm, cô sẽ không bao giờ có thể gặp lại thằng bé.

Cô càng suy nghĩ thì đầu óc càng thêm bấn loạn. Cô đứng giữa trời nắng tay run run bấm từng phím số điện thoại. Khi đầu dây bên kia bắt máy, cô vừa khóc thút thít vừa nói: “Mẹ!...Mẹ ơi!... Bé Gấu... mất tích rồi!”

21. Chương 21: Là Chị Hay Là Mẹ?

Như thường lệ chiều hôm đó, Gia Thiên lái xe về nhà. Ngay lúc đó, anh nhận được điện thoại của Khánh Ly nói bé Gấu đang ở nhà mình. Di động bất chợt hết pin làm anh vẫn chưa biết được rốt cuộc là có chuyện gì. Nghe giọng nói khẩn trương của Khánh Ly, anh đoán có chuyện không hay nên gấp rút lái xe hướng đến nhà cô ta ngay.

- Khánh Ly! Có việc gì với bé Gấu vậy?- Đến nơi, Gia Thiên vừa bước vào đã lo lắng hỏi.
- Thằng bé vẫn cứ im lặng, ngồi co ro trong phòng của bé Khánh Linh.
- Em có biết chuyện gì xảy ra với thằng bé không?
- Em thật sự không biết có chuyện gì nữa. Lúc em đến đón bé Khánh Linh thì thấy bé Gấu đi lang thang ngoài đường. Em phải hứa không đưa về nhà thì thằng bé mới chịu lên xe cho em chở. Từ lúc đến đây, em hỏi gì bé Gấu cũng không trả lời.

- Ba à, con biết bạn Đức có đang có chuyện khó hiểu làm cho nhứt đầu đó!- Bé Khánh Linh đột ngột lên tiếng.

- Con gái của ba, con biết gì thì kể cho ba nghe xem!- Gia Thiên vừa xoa xoa đầu con gái vừa nói.

- Vào giờ giải lao, con thấy mặt bạn Đức cứ giống như lúc con bệnh vậy. Con mới đến gần hỏi thăm thì bạn nói là bạn bị đau đầu. Mà bạn đau đầu vì một chuyện lạ lắm!- Giọng điệu bé Khánh Linh y hệt “bà cụ non”.

- Con kể tiếp cho ba nghe đi!

- Bạn Đức nói là... cái gì mà... mẹ không phải là mẹ mình, chị Hai cũng không phải là chị mình,... rồi thì chị Hai lại là mẹ... Đó... con nhớ là bạn nói vậy đó! Xong rồi, con mới hỏi bạn có phải là trẻ mồ côi không, thì bạn im lặng, không chịu nói chuyện với con nữa.

- Mọi chuyện đã trở nên phức tạp rồi! Vậy em đã báo cho Hân biết chưa?- Gia Thiên trầm ngâm một lúc vì đã hiểu ra mọi chuyện. Rồi anh quay sang Khánh Ly hỏi.

- Vẫn chưa! Vì em không biết số của Hân nên mới gọi cho anh trước.

- Anh sẽ vào nói chuyện với bé Gấu một chút. Còn em thì lấy di động của anh gọi cho Hân để cô ấy đỡ lo.- Gia Thiên nói xong thì gấp rút đi tìm bé Gấu ngay.

- Được rồi, việc đó cứ để em!

Ở trong phòng, bé Gấu đang ngồi bó gối ở trên chiếc giường nhỏ. Đôi bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt tượng thạch cao gia đình bốn chú gấu mà Hân và nó từng cùng tô màu. Thằng bé rất quý bức tượng này vì đó giống như một nhà bốn người vui vẻ và hạnh phúc. Mặt nó nhăn nhó, đôi mắt nó mệt mỏi như đang tìm lời giải đáp cho một bài toán khó.

Bé Gấu nhớ lại hôm trước chơi với Người Bạn Lớn ở công viên rất vui. Anh ta còn tặng cho nó một chiếc xe hơi đồ chơi nhỏ xíu. Thằng bé nhận lấy vì nghĩ rằng chỉ là món quà nhỏ nên mẹ sẽ không mắng. Chơi được một chút, anh có việc bận nên đột ngột đi về trước. Nó cảm thấy buồn nên cũng quay về nhà sau ít phút.

Về đến nhà, bé Gấu không thấy ai. Cửa phòng của bà Vân lại đóng nên thằng bé đoán mẹ mình đang ở trong đó. Nó lén lỉnh liền nghĩ ra ngay một trò trêu chọc bà. Thế là thằng bé đi rón rén, dùng bàn tay nhỏ xíu khe khẽ mở cánh cửa phòng. Đột nhiên, nó nghe được mẹ và chị đang nói chuyện gì đó. Rồi nó thẳng thốt đến nỗi đánh rơi món đồ chơi trên tay.

Tối hôm đó, bé Gấu về phòng rất sớm nhưng không thể nào ngủ ngay được. Những lời nói của bà Vân và Hân cứ văng vẳng bên tai nó. Có nghĩa là sao? Chị Hai là chị hay là mẹ? Đầu óc non nớt của thằng bé như bị làm cho rối tung lên. Nhưng trẻ con vẫn là trẻ con. Thằng bé suy nghĩ một hồi thì thấy mỏi mắt, lả người, rồi cuối cùng cũng lăn ra ngủ.

Sáng hôm nay, giờ giải lao, bé Gấu đem sự việc của mình kể lại cho bé Khánh Linh nghe. Cô bé liền phán một câu “xanh rờn” rằng nó là trẻ mồ côi. Thằng bé nghe xong mà muốn phát khóc. Mà nó đâu khác gì trẻ mồ côi vì chỉ có như vậy mới không biết rõ mẹ mình là ai.

Tan học, bé Gấu buồn bã bước đi không định hướng. Mẹ và chị Hai làm nó cảm thấy rất sợ và đau đầu nên nó cũng chẳng muốn về nhà. Cũng may, thằng bé gặp ngay hai mẹ con Khánh Linh và Khánh Ly trên đường.

- Cốc! Cốc!- Bé Gấu đang nghĩ ngợi thì tiếng gõ cửa vang lên làm thằng bé giật thót người.

- Bé Gấu có trong đó không? Anh Gia Thiên vào nhé!- Sau đó là giọng nói của Gia Thiên.

Bên trong vẫn im lặng như tờ. Gia Thiên đành phải chủ động mở cửa tiến vào phòng. Thân hình bé bỏng đang ngồi đó ủ rũ khiến anh không khỏi xót xa. Anh đến bên giường ngồi xuống cạnh thằng bé.

- Cái này đẹp quá. Một mình bé Gấu tô đúng không?- Thấy cái tượng thạch cao trên tay của bé Gấu, anh mượn cớ bắt chuyện.

- ... - Bé Gấu không trả lời mà chỉ lắc lắc đầu.

- Vậy là em và chị Hân cùng tô?

- ...- Thằng bé gật gật đầu.
 - Nếu anh đoán không lầm, hai gấu lớn là ba và mẹ em. Gấu nhỏ mặc váy là chị Hân. Còn Gấu nhỏ có nơ ở cổ chính là bé Gấu.- Gia Thiên tỏ vẻ quan tâm đến bức tượng.
 - Hu!... Hu!...- Lần này bé Gấu không gật cũng không lắc nhưng lại bắt đầu òa khóc lên. Anh vừa chạm vào nỗi đau của thằng bé.
 - Thôi, nín đi nào! Bé Gấu có phải là đàn ông không?- Anh vừa ôm thằng bé vào lòng vừa hỏi.
 - Hức!... Hức!...- Thằng bé vừa khóc vừa gật nhẹ đầu.
 - Nếu là đàn ông thì dù trời có sập cũng không được khóc! Nghe anh nói nè, em không phải trẻ mồ côi mà em là đứa trẻ may mắn nhất trên đời.
 - Tại... sao...? Hức!...Hức!...- Mặc dù mắt vẫn còn ngấn lệ nhưng thằng bé đã chịu cất tiếng.
 - Mỗi người chỉ có một người mẹ. Nhưng cả mẹ và chị Hai đều là mẹ của em thì em chẳng phải em may mắn nhất sao? Còn nữa, hai người họ đã phải lo lắng cho em đến mức khóc bù lu bù loa lên cả. Anh nghĩ một đứa trẻ biết thương yêu người khác như bé Gấu đâu muốn thấy họ phải đau lòng như vậy phải không?
 - Híc!... Híc!... Em không muốn mẹ và chị phải khóc.- Những lời nói của anh, thằng bé nghe cũng lọt tai. Thêm phần, nó rất thương mẹ và chị Hai nên không muốn họ phải đau lòng. Nhưng trong lòng nó vẫn còn một chút mâu thuẫn.- Nhưng em cũng không muốn về nhà đâu. Em không biết phải gọi chị Hai bằng gì bây giờ?
 - Vậy thì em thương ai nhiều hơn?
 - Em... em thương cả hai người luôn.- Thằng bé vừa quệt đi những giọt nước mắt của mình vừa nói.
 - Em biết không! Cách gọi cũng giống như một cái tên thôi. Chỉ cần trong lòng bé Gấu đều có mẹ và chị Hai thì gọi như thế nào không quan trọng.
 - Em hiểu rồi!- Thằng bé ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh vì cái lý lẽ “cách gọi giống như một cái tên”. Nhưng rồi nó tự đơn giản hóa vấn đề này bằng trường hợp bản thân của nó vậy. Nó ở nhà tên là Đức, còn ở trường tên là Gấu. Dẫu có gọi như thế nào thì nó vẫn là “nó” chứ không phải ai khác.
 - Vậy mới đúng là đàn ông chứ! Bây giờ, em phải ngoan ngoãn theo anh đi về nhà vì mọi người chắc đang rất lo lắng.
 - Dạ!- Thằng bé ngoan ngoãn đáp.
- Còn về phía gia đình Hân, mọi người đều lo lắng và căng thẳng. “Cậu quý tử” mất tích khiến cả nhà ba người đều như đang ngồi trên đồng lửa. Bà Vân khẩn trương cất tiếng:
- Không thể ngồi yên như vậy hoài! Hay mình đi báo Công An vậy!
 - Không được! Bé Gấu mới mất tích vài tiếng đồng hồ. Người ta sẽ không chịu lập biên bản.- Ông Trí phản bác ngay.
 - Vậy mình phải làm sao bây giờ hả ba? Con lo quá!
- Ông Trí chưa kịp đáp thì di động của Hân reo vang. Cô đột nhiên có linh cảm rằng cuộc điện thoại này liên quan đến bé Gấu liền vội vàng bắt máy. Nghe điện thoại xong, cô thở phào nhẹ nhõm, vui mừng muốn phát khóc.
- Ba mẹ ơi! Tìm được bé Gấu rồi! Thằng bé đang ở nhà của một bạn học cùng lớp.- Giọng Hân tràn ngập xúc động.
 - Thật sao!- Ông Trí và bà Vân đồng thanh nói.
 - Nhưng thằng bé hình như đã biết được sự thật về thân thế của mình.- Giọng Hân chùng xuống.
 - Đi đón bé Gấu trước đã, chuyện đó tính sau!- Ông Trí nóng ruột.
 - Dạ, ba mẹ ở nhà chờ, để con đi một mình được rồi!- Hân nói.

Quay trở lại nhà Khánh Ly, khi Hân đến nơi cũng chính là lúc Gia Thiên và bé Gấu vừa chào từ biệt ra về. Cô chưa kịp nói tiếng nào thì thằng bé đã rụt rè nép sau người Gia Thiên. Nó đã lơ mơ hiểu rằng cô không chỉ đơn giản là chị Hai của nó nên cảm thấy không còn tự nhiên, thoải mái khi đối diện với chị mình.

Gia Thiên nhìn dáng vẻ của bé Gấu thì hiểu ra trong lúc này, không thể ép buộc thằng bé chấp nhận thêm điều gì cả. Anh thấy Hân tính mở miệng gọi nó nên lập tức ra dấu ngăn lại. Rồi anh nắm bàn tay nhỏ bé của nó, kéo nó lên đứng bên cạnh mình. Đối diện với cô, thằng bé vẫn cứ cúi gầm mặt.

- Em xem kìa, chị Hai lo lắng cho em đến nỗi muốn khóc rồi! Em mau mau nhìn chị một cái để chị đừng khóc!- Anh choàng tay qua vai thằng bé rồi nhẹ giọng nói.

- Anh Gia Thiên ơi, em muốn về nhà!- Thằng bé vẫn bướng bỉnh không chịu ngước mặt lên. Nó kéo kéo tay anh rồi nói lí nhí trong miệng.

- Được, được! Chúng ta về thôi!- Anh lập tức chiều lòng thằng bé.

Nhìn thấy bé Gấu trở nên xa lạ, Hân như bị sát muối vào lòng. Cô biết việc mà mình lo sợ nhất cuối cùng cũng đã đến. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến cô vẫn chưa có chút chuẩn bị nào để đối mặt với thằng bé.

Cô biết người chịu đau khổ nhất là cô, nhưng người chịu tổn thương nhiều nhất lại chính là nó. Chỉ một sai lầm của tuổi trẻ lại dẫn đến biết bao hệ lụy. Nếu biết trước có ngày hôm nay, cô thà là chưa từng phạm sai lầm hoặc thà là chết quách đi cho xong.

Trên đường về, bé Gấu vì khóc nhiều nên đã lăn ra ngủ ở băng ghế sau xe. Hân ngồi cạnh Gia Thiên, môi luôn mím chặt không nói thành lời. Cô đau lòng đến độ tưởng đâu có thể quỵ ngã nhưng cô đã mạnh mẽ hơn vì có anh ở bên cạnh.

Không ít thì nhiều, cô cũng biết được chính anh là đã tác động tích cực đến thằng bé. Cùng với sự hiểu biết bấy lâu nay về anh, cô càng cảm thấy tôn trọng anh hơn.

- Bé Gấu đã phải chịu một áp lực rất lớn so với cái tuổi của nó. Em hãy để cho thằng bé có thêm thời gian tiếp nhận sự thật này đã!- Anh cất tiếng phá tan bầu không khí trầm lắng.

- Em biết là bé Gấu rất cần thời gian. Nhưng em chỉ lo sợ nó sẽ bị thương tổn sâu nặng.- Cô có những lo lắng của riêng mình.

- Em đừng bi quan như vậy. Tuy bé Gấu còn nhỏ nhưng lại là người hiểu lý lẽ và có tấm lòng yêu thương người khác. Anh tin là sớm muộn gì thằng bé cũng sẽ vượt qua được chướng ngại tâm lý này.

- Em cảm ơn anh!- Cô hướng mắt về phía anh bằng một tia nhìn dịu dàng và ấm áp.

- Cảm ơn vì điều gì?- Anh hỏi lại.

- Vì cái cách mà anh đã đối xử với em bấy lâu nay! Và vì nhờ anh mà bé Gấu mới chịu về nhà. Mà anh đã nói gì với thằng bé vậy?

- Đó là bí mật của đàn ông nên không nói cho em biết được!

- Không nói thì thôi, em cũng không muốn nghe nữa!- Cô tỏ vẻ giận dỗi.

Mắt vẫn hướng về phía trước, miệng anh thoáng mỉm cười vì sự giận dỗi đáng yêu của cô. Tay trái của anh vẫn còn nắm chặt bánh lái, còn tay phải thì từ từ di chuyển về phía cô một cách nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến mức không làm cho cô phải bất ngờ. Thế rồi lại rất nhẹ nhàng, bàn tay trái cô đã nắm gọn ở trong lòng bàn tay anh.

Cô đã không phản kháng lại điều đó như thể đã rất quen thuộc với hơi ấm của anh. Rồi cả hai đều rơi vào trạng thái im lặng, hơi thở cũng trở nên khẽ khàng hơn vì sợ rằng khi lên tiếng sẽ phá vỡ mất khoảnh khắc thiêng liêng này.

22. Chương 22: Chỉ Là Một Nụ Hôn

Còn ở nhà Hân, ông Trí và bà Vân vẫn đang rất sốt ruột ngóng tin tức của “cậu quý tử”. Nghe trước nhà có động tĩnh, hai ông bà liền hối hả chạy ra cửa xem là ai. Trước cửa nhà đột ngột xuất hiện một chiếc ô tô sang trọng. Ông bà càng ngạc nhiên hơn khi thấy Hân đang từ trên chiếc xe đó bước xuống.

Đến khi nhìn rõ người đàn ông đi cùng con gái mình, mặt ông Trí đột nhiên đỏ bừng như gặp phải kẻ thù. Ông vội vàng bảo bà Vân lo và Hân bế thằng bé vào nhà. Bên ngoài, chỉ còn lại hai người đàn ông, một già và một trẻ đối mặt nhau với ánh mắt không mấy thiện cảm.

- Cậu có quan hệ như thế nào với con gái của tôi?- Ông Trí lạnh lùng cất tiếng.
- Hân chính là con gái của ông sao! Hừ, trái đất này nhỏ thật!- Ánh mắt Gia Thiên hừng hực lửa, lời nói sắc tựa dao.
- Tôi cảnh cáo cậu, hãy mau tránh xa con gái tôi ra. Nếu không thì...- Ông gằn giọng đe dọa.
- Thì ông dám làm gì tôi? Ông đang sợ bị quả báo à? Ông chờ đi, nó cũng sẽ sớm đến thôi!- Anh giận dữ trừng mắt, ngang nhiên ngắt lời ông Trí.
- Cậu... cậu... thật...!- Ông cũng tức giận đến mức câu nói trở nên lắp bắp.

Không đợi ông Trí kịp nói hết câu, Gia Thiên quay lưng bỏ đi ngay. Tiếng cửa xe đóng sầm lại thật mạnh làm cho ông bị giật mình. Ông chỉ còn biết đứng bất động nhìn theo chiếc xe cho đến khi khuất dáng. Môi ông run run, lẩm bẩm một nói câu lạ lùng: “Trời ạ, cuối cùng điều mình lo sợ nhất cũng đã đến!”

Trên đường về nhà, Gia Thiên liên tục tăng tốc vì tâm trạng của anh đang rối bời. Người vừa gặp lúc này là người anh không bao giờ muốn gặp nhất trên đời. Thế mà ông ta lại chính là cha của người con gái mà anh yêu thương. Đây phải chăng là một cơn ác mộng?

Đi đến đoạn đường vắng, anh đột ngột dừng xe lại bên b lề đường. Hai tay anh ấn mạnh vào giữa bánh lái làm phát ra tiếng còi xe kéo dài inh ỏi. Anh muốn tiếng còi này giúp anh thoát khỏi một giấc mộng không mấy tốt đẹp.

Nhưng mặc cho anh có cố gắng thế nào đi nữa thì sự thật phũ phàng vẫn không thay đổi được. Anh quá tuyệt vọng nên chỉ còn biết úp mặt vào bánh lái, đôi vai chợt run lên nhè nhẹ, rồi kể đến là những tiếng nấc khe khẽ nhưng nghe chừng rất náo lòng. Kể từ khi ba anh mất, đây là lần đầu tiên nước mắt anh lại tuôn rơi.

Ba hôm sau, mọi người bàn tán xôn xao rằng Gia Thiên mất tích. Đúng là suốt ba ngày nay, Hân không hề thấy được bóng dáng của anh. Cô cảm thấy có một chút lo lắng, một chút nhớ nhung và có cả một chút hờn mát. Tuy chỉ một thứ một chút thôi cũng đủ làm con người ta đứng ngồi không yên.

Cô có nhắn cho anh vài tin nhắn hỏi thăm nhưng chờ mãi vẫn không thấy hồi âm. Cô cũng có gọi điện vài lần nhưng không lần nào anh nhắc máy. Điều đó làm cho cô cảm thấy lo lắng vô cùng. Liệu anh có đang bị bệnh nặng hay đang gặp nguy hiểm gì không?

Vì quá nóng lòng nên cô không thể cứ tiếp tục ngồi yên như vậy được. Cô quyết định gọi điện cho chị thư ký Nhân để thăm dò xem nguyên nhân tại sao anh vắng mặt. Cô nhẹ nhàng bấm từng phím số, trong lòng chỉ mong sao chị ta biết chút tin tức gì về anh.

- Alo! Nhân xin nghe!- Giọng nói quen thuộc của chị Nhân ở đầu dây bên kia.
- Alo! Em là Hân ở phòng Kinh Tế Đối Ngoại đây. Hôm trước, bên phòng em có gửi đề xuất dự án mới. Không biết là anh Gia Thiên đã duyệt chưa?- Cô mượn cớ thăm dò.
- Gia Thiên vắng mặt ở công ty vài hôm nhưng vẫn giải quyết công việc qua email và điện thoại. Nếu có việc gì gấp, em có thể chủ động liên lạc nhé!- Chị thật thà đáp.
- Vậy chị có biết anh ta không khỏe hay là bận việc gì không?
- À, việc này thì chị cũng không rõ nữa.

- Dạ, em cảm ơn chị! Chào chị!

- Ủ, chào em!

Hân buồn điện thoại với tâm trạng hết sức nặng nề. Rõ ràng là Gia Thiên vẫn giải quyết công việc qua điện thoại. Thế mà khi cô liên lạc, anh chẳng thèm hồi đáp giống như là đang cố tình né tránh cô. Người ta vốn lại một ông chủ trẻ, còn cô chỉ là một luật sư nhỏ nhoi và có một quá khứ không mấy tốt đẹp. Vậy thì cô lấy quyền gì để hờn trách người ta chứ?

Thêm một ngày nữa trôi qua cũng chính là thêm một ngày Gia Thiên vắng mặt. Tâm trạng Hân nặng trĩu nhưng không sao tìm được cách gì để trút bỏ được. Chiều hôm đó, trong phòng làm việc của Hân có một điềm không may đã xảy ra.

- Xoảng!- Tiếng vỡ lọ thủy tinh.

- Ủi da!- Giọng Hân hoảng hốt.

- Em có làm sao không?— Chị Hà khẩn trương hỏi.

- Không, em chỉ bị chảy máu chút thôi.- Cô nhả nhó đáp.

- Ái chà! Thủy tinh mà vỡ là điềm xui xẻo đó em gái à!

Sáng nay, Hân mua được một đóa hoa tulip trắng còn đang e ấp nở nên đem lọ ra cắm. Không may cô lại sảy tay làm rơi chiếc lọ xuống đất. Cô tiếc nuối nhặt những mảnh vỡ nên bị khứa đứt tay.

Cô nhìn chỗ băng cá nhân trên tay mình rồi nhìn sang nơi đã từng đặt chiếc lọ thủy tinh mà lòng vô cùng day dứt. Vết thương làm cho cô rất buốt nhưng cũng không sao rát bằng nỗi đau trong tâm. Cô đã biết rõ chiếc lọ đó đích thực là cũng Gia Thiên tặng. Người nay đã không thấy đâu, đến chiếc lọ cũng vỡ thì thật là xót xa quá!

Liệu thủy tinh vỡ có phải thật sự là điềm xui xẻo như chị Hà nhận định? Anh không nói không rằng mà mất tích mấy ngày nay có liên quan đến điềm báo này không? Phải chăng anh thực sự gặp chuyện mà giấu cô? Sự bất an trỗi dậy trong lòng khiến cho cô tự dằn vò mình bằng nhiều câu hỏi khó. Rồi bao bề bộn của công việc cũng cuốn cô tạm thời quên anh đi một lúc.

Tối đó khi trở về nhà, Hân cảm thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Cô quyết định gạt bỏ mọi tự ái để gọi cho Gia Thiên lần nữa. Chưa bao giờ việc gọi điện lại khó khăn với cô đến thế. Cô áp máy lên tai mà nghe hơi thở của mình trở nên nặng nề.

Đầu dây bên kia đổ chuông rất lâu vẫn không ai không bắt máy. Cô gọi lại lần thứ hai, bên kia vẫn chỉ là vang lên những tiếng đổ chuông lạnh lẽo. Cô phân vân không biết có nên gọi lần thứ ba không. Thôi thì gọi thêm một lần nữa, nếu anh vẫn không bắt máy thì cô sẽ không gọi nữa. Cô lại áp máy lên tai để hy vọng thêm một lần cuối cùng.

- Anh nghe đây!- Bỗng anh nhấc máy, cất giọng chậm rãi và trầm lắng như đang vương mang nhiều tâm sự.

- Anh vẫn khỏe chứ?- Nghe giọng anh, cô xúc động như muốn vỡ òa nhưng vẫn cố nén giọng che giấu đi cảm xúc thật của mình.

- Anh thật sự là không khỏe!

- Anh đang ở đâu vậy?— Cô lo lắng hỏi.

- Đang ở một nơi có bãi cỏ chỉ xanh mượt như nhung, gần đầu lên có thể thấy được bầu trời đầy sao. Em có thể ở bên cạnh anh ngay bây giờ được không?

- Em... Được!- Cô vội vã đưa ra quyết định bởi lẽ ngay lúc này cô chỉ muốn tìm gặp được anh.

Đến nơi, Hân dễ dàng tìm được anh ở nơi chỗ ngồi quen thuộc. Lúc nhìn thấy anh, bao nhiêu hờn dỗi trong cô tan biến đi đâu mất. Thay vào đó, sự hờn tủi trong cô đang trào dâng dữ dội nhưng vẫn kìm lòng không được rơi nước mắt. Cô tủi phận vì anh bỗng nhiên lẩn tránh cô mấy ngày trời. Đợi cho đến khi lòng cô tan nát thì anh mới chịu xuất hiện.

Ngồi cạnh anh, cô đau lòng hơn khi nhìn thấy anh mặt mày phờ phạc, xung quanh toàn là vỏ lon bia. Đáy mắt cô bỗng chốc trở nên nhợt nhạt vì anh. Rồi cô nhẹ nhàng buông lời trách móc: “Anh tự hành hạ bản thân mình như vậy sao? Thật ra là anh bệnh ở đâu chứ?”

Anh không vội trả lời ngay, ánh mắt hiền hòa hướng về cô, rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô đặt vào phần ngực nơi trái tim đang đau nhói mình. Rồi anh mới nhẹ nhàng cất tiếng: “Là ở đây!”

Cô thật sự không biết anh đang nói đùa hay nói thật. Nhưng cô không nỡ rút bàn tay mình lại vì dáng vẻ của anh ngay bây giờ thật sự khiến cho người khác quá đau lòng. Một người đàn ông đầy kiêu hãnh, tự tin lại có thể biến thành mặt mày xanh xao, ủ rũ như không còn chút sức sống.

Đến đây, nước mắt của cô không ngừng từng giọt... từng giọt lăn dài trên má. Cô tự dặn lòng tuyệt đối không được khóc thê mà lại không thể kìm nén được nữa.

Là ngà trong men say nhưng tâm trí anh lại tỉnh hơn bao giờ hết. Anh đau lòng biết chừng nào vì thà anh là người chịu tất cả những đau đớn chứ không muốn người mình yêu phải rơi lệ. Anh chạm tay vào những giọt nước mắt trong ngần tinh khiết, rồi cất giọng khe khẽ: “Đừng khóc! Xin em đừng khóc!”

Nhưng mặc cho anh van xin những giọt nước mắt ấy vẫn tuôn rơi lả chả. Anh quá lúng túng nên vội ôm cô vào lòng. Trong vòng tay anh, cơ thể cô đang run lên bởi nỗi hờn tủi, chua xót đã lan tỏa ra cả thân xác. Anh cảm thấy ân hận lắm nên ôm chặt lấy cô hơn.

Bị mùi hương quen thuộc cuốn hút khiến anh tìm kiếm trên vầng trán cô bằng một nụ hôn thật sâu. Rồi anh lại tham lam trượt dài nụ hôn xuống gò má cô như muốn lau đi tất cả những giọt nước mắt của người thương. Tất cả những tình cảm dành cho cô khiến anh bật thành một lời nói thiết tha từ tận đáy lòng: “Hân à, anh yêu em!”

Nước mắt cô càng chảy nhiều hơn, những tiếng nức không ngừng vang lên. Ba chữ “anh yêu em” tưởng chừng như rất đơn giản nhưng lại quý báu hơn bất cứ điều gì. Bây giờ, những giọt nước mắt của cô mang tên “hạnh phúc”.

Môi anh lại tiếp tục trượt xuống thưởng thức vị ngọt trên bờ môi cô. Môi cô ngọt ngào và mịn màng như một cánh hoa khiến những nỗi đau trong tim anh hoàn toàn được xoa dịu. Anh từng chút từng chút một nhắm nháp và nâng niu nó như một món ngon của thượng đế ban tặng.

Còn cô thì e thẹn nhắm nghiền đôi mắt lại, hai má nóng bừng. Chưa bao giờ cô cảm nhận được mùi bia lại thơm tho đến thế. Không biết vì thứ mùi vị đó hay vì nụ hôn mà cô cảm thấy mình lâng lâng giống như một người say. Cô ngừng thổn thức và dần dần nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Cứ thế, môi chạm lấy môi làm lắng đọng trên đầu môi biết bao cảm xúc êm dịu đến vô tận. Đất trời như chao đảo, thời gian như ngừng trôi, tất cả âm thanh dường như tan biến để hòa mình vào những cung bậc mới mẻ của một tình yêu sâu sắc.

Một lúc sau, ...

- Em phải vào nhà rồi, anh buông tay em ra có được không?
- À, anh quên mất! Anh những tưởng bàn tay này sẽ mãi mãi bên cạnh anh.
- Anh tham lam quá! Trễ lắm rồi, em phải về đây!
- Khoan đã! Nếu như... nếu như anh...- Giọng anh ngập ngừng, trong đáy mắt ẩn chứa nhiều tâm sự.
- Nếu như sao?- Cô cảm thấy lạ vì anh lại trở nên thiếu tự tin như vậy.
- À không, không có gì! Tạm biệt em!- Cuối cùng, anh vẫn lựa chọn là không nói ra những bí mật của lòng mình.

Sau khi Hân đã vào hẳn trong nhà, Gia Thiên gục đầu vào bánh lái, hai tay nắm thật chặt, phần vai cũng bắt đầu run lên. Rồi anh tự hỏi: “Tại sao?... Tại sao ông trời lại sắp đặt ba em lại chính là gã tình nhân kia?”

Anh biết nếu nói ra tất cả cho cô biết thì mối hận kia chẳng những không được xóa nhòa mà còn gây cho cô thêm phiền lòng. Thôi thì thà để cho một mình anh gánh chịu nỗi đau này vậy!

23. Chương 23: Âm Mưu

Khi Hân về đến nhà thì cũng đã khá khuya. Nơi phòng khách, ông Trí vẫn còn rất tỉnh táo, ngồi ở ghế sofa xem truyền hình. Tuy cô đã trưởng thành nhưng vẫn còn sợ bị ông mắng mỗi khi về nhà muộn. Để tránh bị phát hiện, cô cúi người bước rón rén về phòng theo lối đi sau lưng ông.

- Con đi đâu mà giờ này mới về vậy? Qua ngồi đây, ba có chuyện muốn nói với con.- Giọng nói nghiêm nghị của ông làm cho cô thót tim.

- Dạ, con đi thăm một người bạn đang bị bệnh.- Cô ngồi đối diện ông, không dám ngược mắt nhìn thẳng, giọng nói trở nên rụt rè.

- Người bạn mà con nói có phải là người mấy hôm trước đưa con và bé Gấu về không?- Ông hỏi tiếp.

- Dạ phải.

- Hân à! Con đã cũng đã lớn, ba không cấm con có bạn trai. Nhưng người đó thì ba không chấp nhận đâu!

- Nhưng tại sao vậy ba?- Cô nhìn thẳng ông, mắt căng tròn vì ngạc nhiên.

- Ba biết rất rõ người đàn ông đó không tốt. Từ đầu ba đã không muốn con làm ở Hoàng Gia, nhưng con đã không nghe lời ba.

- Thưa ba, chắc là có sự hiểu lầm ở đây. Anh Gia Thiên thật sự là một người tốt.- Cô cả gan thẳng thừng phản bác lại ba mình.

- Đừng có ở đó mà đòi co! Con không nhìn người hay hơn ba đâu. Tốt nhất nên tránh xa người đó ra nếu không muốn chuốt khổ vào thân!- Ông tức giận nói lớn tiếng xong thì bỏ ngay về phòng.

Một mình Hân ở lại với nhiều suy nghĩ. Tại sao ông Trí lại cấm đoán cô như vậy? Tại sao bà Ánh cũng không cho cô có bất cứ tình cảm nào với Gia Thiên? Đến nay cô vẫn chưa tìm được lời giải đáp rõ ràng. Nhưng dù có bất cứ lý do gì đi chăng nữa thì cũng đã muộn màng. Bởi lẽ chân cô đã bị lún chân vào một mối tình sâu đậm mất rồi.

Quay trở lại với Yến, buổi chiều, tại phòng làm việc có một nhân vật lạ xuất hiện. Anh ta đội mũ phớt màu đen, cặp mắt lươn không ngừng liếc ngang liếc dọc có vẻ rất gian xảo. Gặp cô, gã cười híp mắt, ngả mũ cúi chào ra vẻ kính cẩn.

- Thám tử Hải, mời anh ngồi! Không ngờ anh lại đến rất đúng hẹn! Việc tôi nhờ anh làm đến đâu rồi?- Yến vồn vã hỏi.

- Cám ơn cô! Tôi xin vào thẳng vấn đề!... Trong suốt thời gian chúng tôi theo chân đối tượng, quả thật cô gái tên Hân này không hề có bất cứ qua lại nào với anh Thịnh cả.- Vừa nói Hải vừa đặt trên bàn một sấp hình chụp gần đây liên quan đến Hân.

- Thật chứ? Một chút xíu cũng không à?- Yến tỏ vẻ nghi ngờ.

- Vâng, cô yên tâm, một chút xíu cũng không có.- Hải khẳng định một cách chắc chắn.

- OK, tôi tin tưởng anh. Còn điều tra thêm được gì nữa không?

- Có. Cô Hân này và anh chàng tên Gia Thiên, người đứng đầu tập đoàn Hoàng Gia, họ đang yêu nhau.

- Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Tôi tưởng các người sẽ nắm được điểm yếu của cô ta chứ!- Giọng Yến trở nên gắt gỏng.

- À, điểm yếu thì không có, nhưng cô ta đang gặp một rắc rối lớn. Nhưng điều này lại mắc vào nguyên tắc nghề nghiệp, tôi không thể nói được.- Hải nghịch cái mũ phớt trên đầu mình, lời nói mờ mờ ám ám.

- Hừ, dẹp cái nguyên tắc nghề nghiệp của anh đi!- Yến nhướn đôi mày giở giọng khinh miệt, rồi hất cằm buông thõng thêm một câu.- Tôi sẽ trả thêm mười triệu vậy!

- Cô thật là rộng rãi! Được, tôi nói!- Hải tỏ vẻ đắc ý rồi chậm rãi bổ sung thêm thông tin.- Đó là một vụ chúng tôi nhận làm gần tám năm về trước. Anh Gia Thiên thuê chúng tôi điều tra bà Hoàng Gia Ánh.

- Lạ thật! Thuê người điều tra mẹ mình à? Như vậy thì có liên quan gì đến việc của tôi chứ?- Yến nóng lòng xen ngang.

- Cô bình tĩnh nghe tôi kể hết đã chứ! Thật ra bà ta có tình nhân. Cô có hứng thú muốn biết gã đó là ai không?

- Ai?

- Chính là ông Nguyễn Trí, ba của cô Hân. Gần đây, Gia Thiên và ông Trí cũng đã chạm mặt nhau. Tôi nghĩ chuyện bùng nổ nhất định sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Càng lúc càng thú vị nhỉ! Được, tôi sẽ trả thêm cho anh, tổng cộng sẽ là ba mươi triệu. Đi theo sát vụ này, có gì tin tức gì phải lập tức gọi điện báo ngay cho tôi biết!- Miệng Yến nở nụ cười đắc ý, ánh mắt ánh lên tia nhìn sắc lạnh hết như mũi dao nhọn.

- Ha ha! Cô hào phóng thật!- Hải bật cười thỏa mãn vì số tiền lớn sắp được hưởng.

Nói đến đây, đột ngột bên ngoài có tiếng gõ cửa. Yến chưa kịp có phản ứng gì thì Thịnh mở cửa, chậm rãi tiến vào. Cô giật mình nên vội vã nháy mắt ra dấu cho tên thám tử nhanh chóng rút lui.

Thịnh bước vào thì chạm mặt Hải vừa đi ra. Về mặt gian xảo của gã làm anh có một thoáng rung mình. Nhưng cái làm anh bất an nhất chính là đôi mắt lơ đãng của hắn cứ cố tình liếc xoáy vào anh. Ánh mắt của gã giống cứ như là đang muốn *** hại một ai đó.

- Người vừa rồi làm ở bộ phận nào vậy?- Đợi cho gã đàn ông lạ mặt vừa đi khỏi, Thịnh cất tiếng hỏi Yến.

- À... Anh ta là... là...- Yến không ngờ đến Thịnh lại để ý đến gã thám tử nên ấp úng.

- Còn sắp hình gì trên bàn em thế kia?- Thịnh để ý đến sắp hình tên thám tử để lại khi nãy.

- Tất cả đều là hình chân dung của em đấy... Người lúc này là thợ chụp hình. Anh ta đến để giao hình cho em. Mà anh tìm em có việc gì vậy?- Yến lẹ tay gom hình lại, nhanh trí lấp liếm.

- Chẳng phải hôm qua em nằng nặc đòi đi ăn điểm sấm sao? Hôm nay, anh mới có thời gian. Cũng đến giờ về rồi, đi thôi!- Thịnh hối thúc.

- Dạ! Anh xuống trước đi. Em thu xếp một chút sẽ xuống ngay.- Yến tỏ ý muốn nán lại một chút.

- OK!- Thịnh nói.

Sau khi Thịnh bước ra, Yến vội vàng xé nhỏ những tấm hình khi nãy mà có cảm giác hẫ hẫ như xé nát chính tình địch của mình. Rồi cô mỉm cười thỏa mãn vì dường như lâu lắm rồi mới được người chồng sắp cưới lạnh lùng này chủ động quan tâm.

Nhưng đối với cô, chỉ bấy nhiêu thôi cũng không đủ. Cô vẫn là không cam tâm khi người đàn ông của mình vẫn còn vương vấn mối tình xưa. Nếu có một chút cơ hội nào để tình địch của mình phải đau lòng thì làm sao cô có thể dễ dàng bỏ qua cho được.

Tối hôm đó, Thịnh và Yến dùng bữa ở nhà hàng điểm sấm nổi tiếng nhất Sài Gòn. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ thì bất thành lình Hân xuất hiện cùng với Gia Thiên và thằng con không được thừa nhận. Cũng từ lúc đó, mắt Thịnh liên tục chú ý về phía họ mà đến mức quên cả cầm đũa. Yến sượng mặt ngay vì một buổi tối trọn vẹn lại bỗng chốc bị phá tan.

Ở phía bàn bên kia, Hân, Gia Thiên và bé Gấu đang từ từ thưởng thức những món ăn ngon. Vì nhà hàng khá đông khách, nên cô không nhận ra có người quen đang ở đây. Lâu lắm rồi, cô mới thấy bé Gấu vui như vậy. Thằng bé vừa ăn vừa cười thật tươi, còn tranh cả đồ ăn với Gia Thiên. Nhìn thằng bé cười, cô cũng nhẹ lòng mà cười theo.

Tình cảm của bé Gấu và Gia Thiên ngày càng tốt. Còn đối với cô, thằng bé ngày càng xa cách. Nó không còn nũng nịu hoặc cười đùa tự nhiên với cô như lúc trước. Cô đau lòng lắm chứ nhưng vẫn kiên trì im lặng chờ đợi đến ngày thằng bé thật sự mở lòng thừa nhận cô là chị Hai hoặc mẹ.

Khi bữa ăn kết thúc, Hân đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nam và nữ cùng chung một dãy hành lang. Đi đến nửa đoạn đường, bỗng một tiếng gọi “Huyền Hân” cất lên, da diết và quen thuộc.

Theo phản xạ tự nhiên, Hân dừng sờ một chút rồi từ từ quay người lại. Người đứng trước mặt cô không ai khác chính là Thịnh. Anh đứng cách cô khoảng chục bước chân, với ánh mắt trong suốt và nụ cười hiền lành hết như lúc xưa. Có khác chăng là ở chỗ trái tim con người anh đã thay đổi quá nhiều.

Từ sau lần gặp ở phòng làm việc của Yến cho đến tận hôm nay, Hân mới gặp lại Thịnh. Nhìn thấy anh, cô đã không còn đau lòng dữ dội như trước nữa. Nhưng cô cũng không phải là sỏi đá để có thể bình thản như không có việc gì. Cô đối diện với người xưa mà lòng chợt se thắt lại vì vẫn còn một chút quyến luyến đâu đó dành cho anh.

Mặc dù Hân đã yêu người khác nhưng vẫn không sao phủ nhận được tất cả những kỉ niệm của mối tình đầu. Cô nuốt ực thứ cảm giác đắng nghét trong cổ họng. Đáy mắt cô ánh lên tia buồn dịu dàng nhưng lại nhanh chóng tan biến ngay khi đôi môi cất nhẹ nụ cười.

- Là anh sao?- Cô khó khăn lắm mới nói được thành lời.

- Anh không ngờ lại được gặp em ở đây! Em...- Anh bước lại gần cô hơn, rất gần.

- Em xin lỗi! Vì có người đang đợi em nên em phải đi trước đây.- Cô vội vàng ngắt lời anh vì muốn né tránh sự tổn thương.

- Được, tạm biệt em!- Anh chậm rãi cất lời, đôi mắt đượm buồn.

- Tạm biệt anh!

Kết thúc câu chuyện, ở nơi hành lang le lói ánh đèn vàng, một người rẽ trái, một người rẽ phải, cũng như thứ tình cảm của họ đã sớm rẽ sang một hướng khác. Hòa mình vào dòng người qua lại, cả hai nặng nề bước từng bước ngày càng xa cách nhau. Trong lòng mỗi người đều muốn quay đầu lại để xem người kia có dành cho mình một chút tiếc nuối nào không. Nhưng dường như tất cả đã quá muộn để có thể nhìn lại nhau dù chỉ là một lần.

Ở một góc tối gần đó, có một cô gái chứng kiến toàn bộ sự việc. Cô nắm chặt bàn tay tạo thành nắm đấm cứng như thép, hàm răng nghiến chặt tạo thành âm thanh “ken két” đến rợn người. Ngọn lửa ghen tuông ở trong lòng đang bốc cháy hừng hực, lửa cháy lan ra cả đôi mắt.

Trong nhà vệ sinh nữ, Hân soi mình trong gương, hơi thở có phần nặng nề. Cô bị ám ảnh bởi ánh mắt thoáng buồn của Thịnh khi cất tiếng chào tạm biệt. Cô cảm nhận được dường như đôi mắt đó muốn nói lên một điều gì đó rất đặc biệt trong muộn màng.

Đột nhiên, “cạch” một tiếng khô khốc, cánh cửa lối vào bật ra thật mạnh. Yến chậm rãi bước vào với gương mặt sắc lạnh như băng. Không biết do không gian chật chội hay do sự hậm hực của con người mà không khí chợt trở nên ngột ngạt hẳn.

Như không nhìn thấy ai, Yến thản nhiên liếc nhìn mình trong gương. Cô bặm bặm môi mấy cái, rồi thoáng chau mày ra vẻ không hài lòng với màu son phai trên môi mình. Âm thanh “roẹt” cất lên thật dứt khoát, dây kéo của chiếc giở đã được kéo qua hoàn toàn, một thỏi son màu huyết dụ cũng được lôi ra từ đó.

Yến cong môi, nhẹ nhàng thoa đều lên đó thêm một lớp son mỏng. Làn môi vốn đã căng mọng lại thêm phần quyết rũ. Nhưng vô dụng, dù môi cô có đẹp thế nào, quyến rũ thế nào cũng không bao giờ thu hút được ánh mắt đắm đuối của một người mà cô muốn.

Lòng Yến chỉ còn dâng trào một nỗi cay đắng, ngọn lửa ghen tuông trong đôi mắt chỉ muốn đốt rụi cả căn phòng. Tay cô vẫn không ngừng thoa son, một lớp, rồi lại thêm một lớp. Màu huyết dụ chất chồng lên nhau dày cộm và lem luốc đến ghê rợn.

Khi phát hiện đã quá đà, tay Yến run lên bần bật, ghì chặt lại thỏi son trong tay. Đường như cô đã không còn tự khống chế được hành vi của bản thân. Cô thành ra như thế này, tất cả cũng tại người con gái kia. Nếu đã không còn yêu anh, tại sao cô ta cứ mãi giam giữ trái tim anh?

Yến bật thành giọng nói mềm mỏng nhưng chua chát: “Tôi cảnh cáo cô lần cuối, đừng chạm vào người đàn ông của tôi!”

Từ khi Yến xuất hiện ở không gian chật hẹp này, Hân đã sớm nhận ra. Nhưng cô vẫn còn để bụng chuyện nhiều chuyện liên quan đến cô ta, nên đến một câu chào hỏi cũng không thèm nói. Cộng thêm lời lẽ không mấy lọt tai mà cô ta vừa nói ra, cô xem như không nghe gì, không thấy gì, đôi chân chậm rãi bước ra phía cửa.

Trước thái độ phớt lờ của tình địch, Yến cảm thấy mình bị xem thường. Cô vội chộp mạnh lấy tay tình địch. Mặt đối mặt thật gần, bốn mắt cùng tức giận nhìn nhau. Cô nghiêng rằng, gắng thành từng chữ một: “Ai cho phép cậu đi chứ?”

Bị những móng tay sắc nhọn bầu vú lấy da thịt mình, Hân khẽ nhăn mặt vì đau đớn. Từ đầu, cô đã xác định rằng mình sẽ không nhẫn nhịn nữa. Cô quyết liệt giật tay mình lại, giọng nói trở nên rắn rỏi: “Cậu lại muốn gì ở mình nữa chứ? Chẳng phải cậu đã có tất cả rồi sao?”

Trước câu nói của Hân, Yến cười khẩy: “Có tất cả à? Mình còn muốn một thứ nữa, đó là cậu sẽ không bao giờ có được hạnh phúc. Ha... ha... ha...!” Tiếng cười ngật nghèo thành từng tràng, từng tràng một, kéo dài mãi không dứt.

Nhìn Yến với đôi môi lem luốc và giọng cười điên loạn, Hân sờn cả gai ốc. Không hiểu sao cô lại có chút thương cảm đối với cô ta. Người con gái này có đầy đủ sắc đẹp, địa vị và cả người đàn ông mà cô ta yêu thương. Rốt cuộc cô ta còn thiếu thứ gì mà phải so đo với cô chứ?

Hân không muốn đôi co thêm nữa nên chỉ cất tiếng thở dài rồi vội vã rời đi ngay. Đằng sau cô, tràng cười điên loạn vẫn chưa chấm dứt. Nhưng nếu ai đó lắng nghe kỹ hơn thì sẽ cảm nhận được lẫn trong đó là những tiếng nấc nghẹn ngào đang ngân lên niềm tuyệt vọng.

Vài hôm sau, tại phòng làm việc của mình, Yến ngồi thẩn thờ nhìn vào khung ảnh đặt trên bàn. Đó là tấm ảnh chụp lúc nhỏ, Thịnh choàng vai cô rất thân thiết. Khi đó, hoàn toàn không có ai xen vào giữa cô và anh.

Cũng từ nhỏ, cô đã ngưỡng mộ anh như một người con trai hoàn hảo nhất thế gian. Dần dần theo thời gian, lòng ngưỡng mộ đó lớn dần thành tình yêu đơn phương lúc nào không hay. Cô biết mình không có được tình yêu của anh nên nguyện làm cái bóng mờ nhạt mãi mãi thầm lặng ở bên cạnh anh.

Nhưng mỗi ngày qua đi, thứ tình yêu đơn phương đó càng ngày càng mãnh liệt hơn. Nó biến cô trở thành một đứa mưu toan và ích kỷ, sẵn sàng xù bộ lông sắc nhọn để làm tổn thương bất cứ người con gái nào chạm đến anh. Đến tận khi được anh mở lời chấp nhận tình yêu, cô vẫn luôn nơm nớp lo sợ sẽ mất anh.

Có những khi bị anh ghẻ lạnh, cô cứ tự lừa dối bản thân vì anh là người đàn ông bản lĩnh nên phải ra dáng như thế. Nhưng có một điều mãi không thể tự lừa dối mình, đó là cô chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu chân thật từ anh, dù chỉ là từ trong ánh mắt hay nụ cười. Rốt cuộc đến cuối cùng vẫn chỉ là yêu đơn phương, vậy mà cô ta vẫn cứ cố chấp không buông thứ tình yêu đầy độc hại này.

Đúng lúc, chuông di động của Yến reo vang. Nhìn số gọi đến, Yến bình thản nhếch mép như biết rõ sắp có tin vui.

- Alo! Yến nghe!

- Tôi là thám tử Hải đây! Có một việc rất quan trọng cần báo cáo ngay với cô.- Đầu dây bên kia, tên thám nói giọng gấp gáp.

- Việc gì vậy?

...

- Tốt lắm! Tôi sẽ chuyển khoản cho anh ba mươi triệu như đã hứa. Có chuyển biến gì mới, anh báo ngay cho tôi biết!

Cúp máy, đôi mắt Yến ánh lên sự thỏa mãn, bật cười giòn tan, rồi tự thì thầm với bản thân mình: “Trò hay diễn ra hơi sớm nhỉ!” Dứt cười, cô ta liền lấy điện thoại gọi cho ai đó. Bên kia, tiếng chuông lạnh lùng đổ liên hồi như báo hiệu sắp có một cơn giông bão của âm mưu và toan tính đang đến rất gần.

24. Chương 24: Nát Tan

Chính vào lúc cơn giông bão của âm mưu và toan tính sắp ập đến, Hàn vẫn đầu hay biết gì. Cô đang ngồi vào bàn làm việc, tập trung hoàn thành bản cáo tuần để nộp gấp lên cấp trên. Bỗng di động trên bàn rung lên liên hồi báo hiệu có cuộc gọi đến.

Mặc dù Hàn đang rất bận nhưng cũng liếc qua xem ai gọi cho mình. Số của Yến hiển hiện trên màn hình di động khiến cô có linh cảm không tốt chút nào. Cô quyết định cứ để cho điện thoại rung đến khi nào tự ngừng chứ nhất định không bắt máy.

Cuối cùng thì di động cũng ngừng rung. Ngay ngay sau đó, Yến lại gửi đến một tin nhắn: “Cậu biết không, ba cậu là một kẻ ngoại tình!”

Hàn vô cùng thẳng thốt vì không ngờ người mà Yến chuyển hướng lại chính là ông Trí. Nhưng không thể vô cớ mà cô ta tự dựng lên một chuyện vô lý đến như vậy. Cô bị tin nhắn đó làm cho phân tâm đến nỗi bồn chồn không yên, cuối cùng cũng phải gọi lại theo đúng ý đồ của Yến.

- Cậu nhắn tin như vậy là có ý gì? Mình không có thời gian đùa với cậu đâu!- Đợi đầu dây bên kia nhấc máy, Hàn lập tức vào thẳng vấn đề.

- Hừ, ai rảnh đâu mà đùa! Muốn biết là chuyện gì thì đến ngay quán café Hương Cau ở ngay trung tâm Sài Gòn, sẽ có người đưa cậu xem bằng chứng.- Yến giở giọng khiêu khích.

- Này cậu, ý cậu là gì?- Hàn sốt ruột hỏi lại.

- Tút!... Tút!... Tút!...- Nhưng Yến đã kịp cúp máy.

Hàn lập tức xin phép nghỉ sớm để đến quán Hương Cau ngay. Lúc này, quán khá đông khách, người người trò chuyện rôm rả. Cô hồi hộp lướt mắt qua xung quanh một lượt nhưng chỉ tìm thấy những gương mặt lạ lẫm. Cô đang lưỡng lự không biết nên hỏi thăm ai thì bất thành linh một người đàn ông lạ mặt xuất hiện.

Thấy Hàn, gã bước đến gần mà cặp mắt ti hí cứ lăm lét đảo qua đảo lại như sợ ai đó nhận ra mình. Hắn trợn tròn mắt lộ lộ cả mảng trắng vì biết rằng đã tìm trúng đối tượng. Còn cô nhìn hắn thì có chút e sợ, bởi dáng vẻ của gã không có chút gì là người tốt.

- Cô có phải là Hàn?- Chỉnh lại cái nón phớt trên đầu cho thẳng thớm, gã chủ động bắt chuyện bằng một giọng ồ ề.

- Phải tôi là Hàn. Còn anh là... ?

- Tôi là Hải, được cô Yến giao nhiệm vụ dẫn cô đi tìm bằng chứng.- Gã chậm rãi giới thiệu lai lịch của mình xong rồi cất lời hối thúc.- Mau đi theo tôi!

Hàn đành ngoan ngoãn đi theo chân Hải theo lối bên hông sân vườn của quán. Khi đến một dãy phòng khá yên ắng có gắn biển “Khu vực VIP” thì gã dừng lại ngay phòng đầu tiên. Qua ô kính mờ được lắp trên cánh cửa ra vào, cô nhận thấy bên trong căn phòng này đang sáng đèn, nhưng lại không có chút động tĩnh gì vì có lẽ cách âm ở đây khá tốt.

Hàn vẫn chưa hiểu rõ ngụ ý của việc này nên liếc ánh nhìn nghi ngờ sang Hải. Gã lập tức thở thễ trấn an: “Tôi đã sắp xếp xong hết mọi việc. Cô chỉ việc chờ mà xem thôi!”

Gã nói vừa dứt câu thì vẩy ra ra hiệu cho một người phục vụ gần đó. Người này lập tức tiến đến rất gần và gặt đầu rậm rạp trước chỉ thị của gã. Mặc dù cô không nghe rõ được họ đang nói gì nhưng có thể đoán ra người phục vụ đã bị gã mua chuộc từ trước.

Ra chỉ thị xong, gã quay sang nháy mắt với cô, rồi nhún nhả từng chữ một: “Màn kịch hay đã bắt đầu rồi!” Nghe hắn nói mà hơi thở cô trở nên gấp gáp, người cứng đờ lại vì lo lắng. Cô chỉ còn biết cầm lặng mà chờ xem thật ra “màn kịch” mà hắn nói rốt cuộc là cái gì.

Một ít phút sau, người phục vụ gõ vào cánh cửa tạo ra âm thanh “cộc... cộc...”. Cánh cửa nhanh chóng hé mở để người này bưng nước vào. Không lâu sau, anh ta quay trở ra và cố tình chỉ khép hờ cửa. Lúc này, Hân mới đến gần hơn và bắt đầu nghe được loáng thoáng đôi ba câu tranh cãi của vài người đàn ông trong đó.

Cô hồi hộp hé thêm cửa một chút nữa để nghe cho rõ. Một giọng la lối tràn ngập uất hận: “Phải! Ông là tình nhân của mẹ tôi. Tôi tiếp cận con gái ông chỉ để trả thù thôi! Ông hiểu không?”

Cô gần như choáng váng vì nhận ra giọng nói này quá đỗi quen thuộc. Thứ âm thanh đó tựa như nhát búa vô hình giáng thẳng vào hai màng nhĩ. “Phịch!” Cô giật mình, hoảng hốt buông rơi túi xách xuống đất.

Tên thám tử Hải biết sự việc đã đến hồi gay cấn như dự đoán của mình nên mỉm cười khoái chí. Rồi gã nhanh tay đẩy cánh cửa mở toang cho Hân thấy rõ mặt hai người bên trong. Sau đó, gã nhanh chóng rút lui vào một góc khuất gần đó để thám thính tiếp sự tình. Lòng gã ngập tràn niềm sung sướng vì sắp có vài chục triệu bỏ túi dễ dàng.

Còn Hân thì không biết rằng mình giống như một chú chuột tội nghiệp đã rơi vào cái bẫy đã được người ta sắp đặt sẵn. Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi mới dám bước vào trong căn phòng. Và chỉ trong khoảnh khắc, mắt đã chạm mắt làm hé lộ một bí mật động trời.

Tiếng động lạ làm cho hai người đàn ông đang ngồi trong căn phòng đều ngạc nhiên ngừng bật ngay câu chuyện của mình. Ánh mắt họ cùng hướng hết về phía cửa. Rồi toàn bộ cơ thể họ tựa như hóa đá vì bàng hoàng nhận ra sự xuất hiện của Hân.

Những gì Hân muốn xem cho tường tận rốt cuộc cũng đã xem được. Chân cô mềm nhũn đến mức có thể chỉ một ngón tay của ai đó đẩy nhẹ cũng đủ sức làm cho cô ngã quỵ xuống. Đôi mắt cô vô thức căng ra như thể muốn nhìn xuyên thấu lòng dạ của những người ở trước mặt mình.

Một người là ông Trí, người cha mà cô vẫn luôn kính trọng. Còn người kia là Gia Thiên, người đàn ông mà cô rất mực tôn sùng và yêu thương. Thật ra rốt cuộc giữa họ có mâu thuẫn gì đến mức anh phải thốt ra những lời cay độc đến thế?

Ánh mắt đau đớn của cô lần lượt nhìn qua từng người một. Khi bị ánh mắt đó chạm phải, họ như kẻ phạm lỗi không dám ngẩng cao đầu. Rồi cô lại đau đớn cất giọng run run hỏi cả hai: “Ba à! Anh à! Hai người đang nói chuyện gì vậy? Ba là tình nhân của ai? Còn anh muốn trả thù ai chứ?”

Lúc này, ông Trí mới nhìn thẳng con gái bằng ánh mắt cương nghị. Ông không phân trần hay biện biện mình gì cho bản thân, mà chỉ khẳng định một câu: “Hân, dù cho chuyện gì xảy ra, con cũng phải tin ba!”

Nhưng cô không làm sao tin được lời nói một phía của ba mình nên lại tiếp tục chất vấn Gia Thiên bằng cái giọng nghèn nghẹn: “Cuối cùng là chuyện gì vậy? Lời anh nói lúc này có phải là sự thật không?”

Nghe hỏi đến mình, Gia Thiên vẫn ngồi đó gục đầu im lặng vì không có đủ dũng cảm để đối diện với Hân. Cuộc hẹn hôm nay vốn là do ông Trí dàn xếp. Ông đến để thẳng thừng đề nghị anh tránh xa cô. Đáp lại, anh đã thốt ra những lời lẽ cay đắng để làm cho ông phải tức giận. Nhưng anh không thể ngờ lại để cô nghe thấy tất cả.

Trong lòng anh đang xuất hiện quá nhiều mâu thuẫn. Anh không muốn làm tổn thương cô nhưng cũng không thể bỏ qua được cho gã tình nhân của mẹ. Người cha mà anh tôn sùng nhất trên đời chẳng phải bị ông ta gián tiếp lấy đi sinh mạng sao? Vậy mà đến hôm nay, ông ta vẫn một mực phủ nhận tất cả, thái độ đứng đưng như người vô tội.

Cô thật sự xót xa khi thấy dáng vẻ né tránh của anh như vậy. Người ta chỉ thường im lặng khi thừa nhận sự thật. Điều đó chứng tỏ ba của cô chính là kẻ ngoại tình, còn người yêu của cô vốn chỉ có một mục đích duy nhất là trả thù, có phải vậy không? Cô càng lúc càng không giữ được bình tĩnh và gần như hét lên: “Anh trả lời em đi có được không?”

Cô vô tình gây thêm áp lực làm anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Lòng thù hận đã khống chế được anh và nó vỡ tung ra một cách chua xót. Anh trừng to mắt nhìn thẳng vào cô và phát âm rõ ràng từng chữ một: “Phải! Từ đầu đến cuối, anh chỉ lợi dụng em để trả thù ông ta thôi!” Từng chữ, từng chữ một cũng chính là từng nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh.

Hân gần như bị làm cho đau lòng đến chết vì sự khẳng định cay độc kia. Thì ra anh đến với cô tất cả cũng chỉ vì lòng thù hận. Cái tình yêu đẹp đẽ mà cô rất mực trân trọng lại được vun đắp trên sự giả dối. Còn ba cô, người đàn ông mẫu mực lại chỉ là kẻ ngoại tình.

Tim cô thất lại từng cơn vì nỗi thất vọng tràn trề. Cô cắn chặt môi đến bật cả máu, hai khóe mắt ươn ướt hướng về phía anh như để mong chờ một câu nói khác đi. Nhưng lại một lần nữa anh né tránh ánh nhìn của cô.

Cô vừa lắc đầu nguây nguẩy, vừa cất lên giọng nói yếu ớt: “Không, đây không phải là sự thật!” Nước mắt cũng theo từng nhịp lắc đầu mà từ tuôn rơi không ngừng. Qua đôi mắt mờ sương, cô xót xa hơn khi chứng kiến người mình yêu thương đang ông đầu gục mặt. Phải chăng anh đang tỏ lòng thương hại một kẻ ngu ngốc như cô?

Cô chỉ còn biết thôi thúc bản thân rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Cô xoay lưng, lê từng bước chân nặng nề bỏ chạy khỏi nơi đau đớn này. Những tiếng nấc nghẹn ngào cũng theo cô đi mất để lại trong căn phòng một không gian u ám, buồn tẻ.

Từ nãy giờ, Gia Thiên rất đau lòng nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng. Cho đến khi Hân bỏ chạy trong nước mắt, anh mới cảm thấy lo sợ có thể cô quá đau lòng mà làm ra chuyện dại dột. Anh bật dậy tính đuổi theo nhưng rồi lại chùn bước vì lời nói gắt gỏng của ông Trí: “Ồ yên đó! Cậu đừng làm tổn thương con gái tôi nữa, nếu không cả cuộc đời cậu sẽ phải hối hận.”

Ông Trí nói xong thì cũng bỏ đi ngay để lại Gia Thiên một mình đau đớn và trống rỗng. Anh quyết định không đuổi theo Hân nữa bởi lẽ ông Trí nói hoàn toàn đúng. Nếu không từ bỏ được lòng thù hận, anh chỉ làm cho cô đau lòng thêm mà thôi.

Lúc phát hiện ra ba của cô là ông Trí, anh đã quyết định tránh mặt cô. Tuy là không muốn gặp nhưng anh nhìn thấy bóng dáng của cô ở khắp mọi nơi. Bởi lẽ bóng dáng đó đã khắc sâu và tâm trí anh, và cũng bởi lẽ... anh đã quá yêu cô mất rồi.

Anh cảm thấy có lỗi với ba mình nên nghỉ việc vài ngày, chạy xe xuống tận Cần Thơ để thăm mộ ông. Vậy mà không biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại chạy xe đến bờ sông, nơi lần đầu tiên hai người gặp gỡ nhau. Đi đến đâu chẳng nữa, cái anh tìm kiếm vẫn chỉ là cô.

Tuy anh không nhận điện thoại của cô nhưng tim anh se sắt mỗi khi cô gọi đến. Từng tin nhắn của cô, anh đọc đi đọc lại rất kỹ nhưng lại nhất quyết không hồi âm.

Chiều buồn, anh lại lạc bước đến nơi có thảm cỏ xanh mượt như nhung để ngồi uống bia một mình. Cuối cùng, trong men say là ngã, anh đã không chịu đựng nổi mà bắt điện thoại vì quá nhớ nhưng giọng nói người thương.

Chính sự ngập ngừng khi lựa chọn giữa tình yêu và lòng thù hận đã tạo ra tình huống đáng cay này. Để rồi anh đã làm cô bị tổn thương sâu sắc và cũng làm cho chính bản thân mình tổn thương.

Cảm giác hối hận xâm chiếm tâm can khiến anh cắn chặt răng, cung tay đâm thui thui vào tường. Không biết anh đã đâm bao nhiêu cái mà cho tận đến khi vết máu loang lổ đầy trên một mảng tường, tay đã không còn cảm giác nữa, anh mới chịu dừng lại.

Ngay lúc này, một người bản lĩnh, quyết đoán như anh đã không còn làm chủ hành vi của mình được nữa. Cả người anh run lên bần bật, bắt đầu bật ra những tiếng cười chua xót. Lẫn trong những tiếng cười đó là giọng nói đau đớn từ tận sâu thẳm tâm hồn: “Xin hãy tha thứ cho anh!”

Vào lúc trái tim tan nát, Hân lạc bước đến nhà Chi lúc nào không hay. Có lẽ ngay lúc này, cô biết không còn ai khác có thể cùng mình chia sẻ tâm sự. Cô bấm chuông trong nước mắt chứa chan, lòng hy vọng có thể được cánh cửa kia rộng mở đón tiếp.

Nghe hồi chuông cửa reo lên “tính toong”, Chi nhanh nhẹn ra mở cửa ngay. Cô trợn to mắt vì quá bất ngờ trước việc Hân xuất hiện trước cửa nhà mình mà không hề báo trước. Tuy cô vẫn còn rất giận nhưng khi chứng kiến bạn mình mặt đỏ bừng, đôi mắt sưng húp thì không khỏi xót xa.

- Cậu bị làm sao mà ra nông nổi này vậy?- Chi cất tiếng thở dài rồi hỏi bằng giọng lo lắng.
 - Chẳng phải cậu ghét mình lắm hay sao?- Hân cố lau sạch nước mắt, giọng nói nghèn nghẹn.
 - Mình chỉ tính cho cậu một bài học về tội giấu diếm bạn bè thôi. Nghĩ xem, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mình làm sao mà ghét bỏ cậu được chứ!
- Chi vốn luôn như vậy, luôn thẳng tính, không để bụng việc gì lâu. Điều đó khiến Hân cảm động ôm chầm lấy bạn mình, òa khóc lên nức nở. Chi lập tức dịu Hân vào phòng mình. Ở đó, cả hai tiếp tục trò chuyện như chưa hề giận hờn gì nhau.
- Về anh Gia Thiên thì mình không rõ. Nhưng về bác Trí, mình không tin bác là người như vậy. Chẳng phải bác bảo cậu là phải tin bác sao?- Với vị thế người ngoài cuộc luôn sáng hơn người trong cuộc, Chi nhận định.
 - Mình cũng không biết nữa. Nhưng nếu là bị oan, sao ba mình không chịu giải thích rõ ràng chứ?
 - Chắc đằng sau câu chuyện này còn có uẩn khúc gì đây!
 - Phải đó! Hân à, con phải tin tưởng ba của con!- Đột ngột một giọng nói của phụ nữ vang lên từ phía cánh cửa phòng còn để mở.
 - Mẹ! Sao mẹ vào được đây?- Hân ngạc nhiên thốt lên khi nhìn thấy sự xuất hiện của bà Vân.
 - Bác Vân!- Chi cũng ngạc nhiên không kém.
 - Vừa đúng lúc gặp mẹ của Chi ở ngoài cửa nên cùng vào. Mẹ không cố tình nghe lén hai đứa nói chuyện đâu.
 - Vậy là mẹ đã biết ba và bác sĩ Ánh có quan hệ với nhau?
 - Phải! Mẹ biết hết.- Bà Vân gạt nhẹ đầu, khuôn mặt toát lên sự thanh thản đến kỳ lạ.

25. Chương 25: Chuyển Biến Lớn

Rồi bà Vân bắt đầu kể lại mọi việc mà bà biết. Ông Trí và bà Ánh vốn yêu nhau từ thời còn sinh viên. Nhưng ba của bà Ánh đánh giá ông Trí không có tư chất của một nhà kinh doanh nên quyết liệt cấm cản hai người đến với nhau. Chẳng bao lâu sau, bà Ánh bị ép kết hôn với người mà ông ta ưng ý.

Sau đám cưới của họ, ông Trí cũng vì quá thất vọng mà nghe lời của mẹ mình kết hôn với bà Vân. Hai ông bà khởi đầu đến với nhau hoàn toàn không phải vì tình yêu. Tuy vậy qua mấy chục năm sống với nhau, họ dần dần lại chung lòng, cuối cùng thì hai người cũng xây dựng nên một gia đình hạnh phúc.

Có một dạo, ông Trí đột nhiên giờ giấc đi lại khác thường. Khi không có lịch ở trường, ông không dành thời gian cho gia đình mà lại thường xuyên vắng mặt ở nhà. Cũng trong thời điểm đó, bà Vân nhận được một cuộc điện thoại của một người lạ mặt. Bà như gần như chết ngất vì người đó khẳng định là đang nắm trong tay bằng chứng ông ngoại tình.

Bà không muốn cứ mãi một mình ôm nỗi ghen tuông, nghi ngờ nên đem hết nỗi lòng mình cho ông biết. Ông chẳng giải thích dài dòng mà chỉ tha thiết van xin bà hãy tin tưởng ông. Sống với nhau mấy chục năm, bà biết quá rõ chồng mình, một khi ông đã nói một thì là một, hai là hai, không thể nào sai khác được.

Tối nay, bà bất gặp ông trở về nhà với vẻ mặt buồn bã. Bà cố gắng hỏi mới biết được toàn bộ sự việc vừa xảy ra. Thấy con gái mãi vẫn không trở về, bà đoán thế nào cô cũng qua chỗ Chi nên tức tốc đến đây ngay.

- Mẹ à, việc con khám thai ở chỗ cô Ánh, không phải là trùng hợp đúng không?- Hân nhớ lại chuyện cũ và không khỏi thắc mắc.

- Thật ra đều là từ sự vô tình đẩy đưa. Ngày đó, mẹ dọn dẹp bàn làm việc của ba con thì đọc được một bài báo mà ông ấy đang đọc dở: “Bác sĩ Hoàng Gia Ánh, lương y như từ mẫu!” Vì vậy, khi con gặp chuyện mẹ nghĩ ngay đến cô ta.

- Vậy còn việc bác sĩ Ánh đỡ đẻ cho Hân thì sao hả bác?- Chi cũng nhận thấy có điểm kỳ lạ.

- Ngày Hân sinh nở ở Cần Thơ, bác lo lắng gọi điện thoại báo cho bác trai biết tình hình. Bác trai liền liên lạc với bác sĩ Ánh để hỏi xem có quen biết ai trong ngành ở chỗ Hân nhập viện không. Trùng hợp, bác sĩ Ánh cũng về thăm mộ chồng ở Cần Thơ và nghỉ lại qua đêm. Giữa đêm đó, cô ấy lập tức đến ngay trạm xá để hỗ trợ Hân.

- Vậy là từ đầu mẹ đã biết rõ bác sĩ Ánh có quen biết với ba rồi sao?

- Không, thật ra mãi sau này mẹ mới được biết. Nhưng sau khi biết, mẹ lại càng tin vào lời nói của ba con. Một người nhân đức như bác sĩ Ánh không thể làm ra chuyện xấu xa như vậy được. Đến giờ, mẹ vẫn rất tôn trọng và biết ơn cô ấy vì tất cả.- Bà Vân xúc động nói.

Câu chuyện được khép lại với một số bí ẩn vẫn không thể nào lý giải được. Bà Vân đã thuyết phục được Hân tạm tin tưởng vào ba của mình nên chấp nhận quay về nhà. Nhưng lòng thù hận của Gia Thiên đã làm cho cô bị tổn thương sâu sắc.

Cô muốn ghét anh, hận anh nhưng không thể nữa rồi. Bởi lẽ tình yêu cô dành cho anh vững chắc như một cây cổ thụ. Nó chuyển hóa từ một mầm cây yếu ớt đâm chồi nảy lộc thành cây con. Rồi dần dần theo thời gian, nó lại nhanh chóng phát triển thành cây thân gỗ to lớn với rễ đã bén quá sâu. Thậm chí, có lúc nó đã nở những bông hoa với màu sắc rực rỡ và hương thơm ngào ngạt.

Và giờ đây, nó chỉ còn là một cây cổ thụ trụi lá. Nhưng nó vẫn thoi thóp sống, sống bằng chính máu của trái tim cô. Thậm chí khi nào trái tim ngừng đập thì lúc đó, cô mới có thể ngừng yêu thương anh. Cô biết mình là kẻ si dại và ngốc nghếch nhất trên đời nhưng vẫn không sao sửa chữa được sai lầm này.

Rồi kỳ nghỉ cuối tuần rồi cũng qua đi. Sáng sớm thứ Hai, như mọi ngày, chị Nhàn bước vào phòng Giám Đốc để kiểm tra tổng quát mọi thứ trước giờ làm việc. Căn phòng âm u vì rèm buông, đèn tắt, cộng với cái mùi mốc mốc khiến chị cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chị tiện tay bật hết tất cả các công tắc đèn để xua tan đi sự u ám. Đèn vừa vụt sáng, chị liền há hốc mồm vì một cảnh tượng khó tin.

Gia Thiên đang nằm trên ghế sofa ngủ ngon lành. Quần áo trên người anh sộc sộc, nhàu nát như của một kẻ vô công rồi nghề. Trên cái bàn nhỏ là một mớ hỗn độn nào tạp chí, nào vỏ đồ hộp.

Chị đoán hai ngày cuối tuần vừa qua anh hoàn toàn không về nhà nên mới ra nông nổi như vậy. Là thư ký của anh nhiều năm, chị chưa bao giờ trông thấy anh thảm hại và bê tha như vậy cả.

- Chị Nhàn đó à!- Nghe động tĩnh, anh giật mình bật dậy với gương mặt còn ngái ngủ.

- Sao... sao em lại ra nông nổi thế này?- Chị cố nén tiếng thở dài, lo lắng hỏi.

- Tôi không sao! Chị mau cho người đem đồ đến để tôi thay.- Anh vừa day day trán cho tỉnh người vừa nói.

- Được. Chị biết phải làm gì rồi... Bàn tay phải của em sao lại bị thương thế này? Ôi chao, từng tuổi này mà còn đi đánh nhau! Có cần băng lại không?- Nhìn đến bàn tay phải của anh thấy xước một cách nham nhở, chị hoảng hốt.

- Không cần! Ngày mai, tôi phải bay qua Singapore để ký một gấp một hợp đồng lớn với chính phủ bên đó. Phiền chị giúp tôi hủy hết những cuộc hẹn trong hai ngày tới!- Cảm thấy phiền vì sự lo lắng thái quá của chị, anh chuyển hướng sang công việc.

- OK! À, còn một việc nữa! Chiều thứ Sáu tuần trước, lúc em vắng mặt, có một người bên Khang An đến gặp em. Chị có lưu lại danh thiếp để em cân nhắc xem có nên liên lạc lại với người này không.

- Ai thế?

- Đây! - Chị Nhàn đưa cho Gia Thiên tấm danh thiếp màu trắng được thiết kế rất trang nhã.

- Chị giúp tôi hẹn gặp vào 2h trưa nay.- Nhìn vào tấm danh thiếp, anh thoáng ngạc nhiên rồi gấp gấp đưa ra quyết định.

- OK, chị sẽ gọi ngay!

Chị Nhân bước ra ngoài, trong lòng mang theo nhiều đắn đo. Mặc dù chị đưa tấm danh thiếp cho Gia Thiên nhưng đoán chắc anh sẽ từ chối tiếp người bên Khang Anh. Nhưng kỳ lạ là anh lại nhanh chóng đồng ý gặp, khác hẳn với tính cách vốn có của anh. Chỉ trong một ngày, ông chủ trẻ thật là đã thay đổi quá nhiều.

Cầm tấm danh thiếp trên tay, chị bắt đầu nhắc máy gọi. Bên đầu dây kia cất lên một giọng nói trầm nhẹ pha lẫn cứng rắn: “A lô, Thịnh nghe!”

Cũng buổi sáng hôm đó, tại phòng làm việc của ông Phong, Hân và ông ngồi đối diện nhau trong không khí nặng nề.

- Tôi đã đọc qua email xin thôi việc của cô. Lý do gia đình có vẻ không được thuyết phục lắm. Cô nên xem kỹ lại việc này!- Ông nhấn mặt, nhấn mạnh từng câu chữ.

- Dạ, thưa chú! Trong thời gian qua, chú đã dạy bảo và giúp đỡ cháu rất nhiều. Cháu cũng rất hy vọng học hỏi thêm nhiều hơn nữa ở chú. Nhưng vấn đề của cá nhân cháu quá lớn nên cháu không còn phù hợp với công việc này nữa.- Cô nói với giọng buồn buồn nhưng lời lẽ dứt khoát.

- Nếu đã như vậy, tôi cũng không biết nói gì hơn.- Ông thoáng chau mày rồi ôn tồn cất giọng.- Theo hợp đồng lao động, cô phải làm tiếp thêm mười lăm ngày sau cái ngày mà cô chính thức nộp đơn cho bên Nhân sự. Cô nên gấp rút bàn giao lại mọi công việc hiện tại cho người khác. Trong mười lăm ngày ngày này, nếu cô muốn thay đổi ý định thì vị trí Trợ Lý Pháp Luật vẫn là của cô.

- Dạ, cháu cảm ơn chú!- Cô chậm rãi cất tiếng.

Cô đã suy tính rất nhiều trước khi quyết định nghỉ việc vì vậy khó có thể lay chuyển. Chỉ nghĩ đến việc phải chạm mặt “người đó” ở công ty, cô không thể nào tập trung làm việc được. Tính chất công việc của cô lại yêu cầu độ tập trung rất cao, chỉ sai sót một chút cũng có thể gây thiệt hại nghiêm trọng tính bằng tiền tỷ. Vì vậy cô nghĩ tốt nhất mình nên chủ động xin thôi việc trước khi chưa có hậu quả đáng tiếc nào xảy ra.

Hân xúc động nhìn ông Phong. Vẻ mặt khó khăn của ông lại trở nên hiền hậu trong mắt cô lúc nào không hay. Nhớ lại ngày đầu tiên đi làm, cô bị áp đặt bởi hàng loạt quy định vô lý mà ông tự đặt ra. Nhưng cũng chính việc đó đã giúp cô trở thành một con người bản lĩnh hơn.

Khi cô mém bị đuổi việc, chính ông lại là người ra mặt bênh vực. Sau này, cô sẽ không thể làm việc cùng ông được nữa, nhưng trong lòng cô, ông mãi mãi là một người thầy đáng tôn kính.

Mười lăm ngày cũng chóng vánh trôi qua. Khoảng thời gian này là khá ngắn đối với mọi người, nhưng đối với cô lại dài đằng đẳng. Hàng ngày vẫn đi làm cùng một chỗ nhưng tâm hồn của cô và “người đó” lại cách xa nhau diệu vợi. Cô những tưởng mình hiểu rất rõ anh nhưng hóa ra bây giờ cô mới nhận ra rằng mình hoàn toàn không biết chút gì.

Trong giai đoạn gấp rút bàn giao công việc trước khi nghỉ, hôm nào cô cũng về khá trễ. Hôm nay là ngày cuối cùng cũng không ngoại lệ, gần 7h tối, cô mới rời khỏi phòng làm việc. Đứng chờ trước thang máy, cô nóng ruột muốn về ngay vì cơ thể đã uể oải, bụng thì đói meo.

Chỉ một ít phút sau, cô mừng thầm trong bụng vì thang máy đến. Khi cửa thang mở, cô bỗng đứng chết lặng bởi nhận ra bên trong có một người vừa quen mà vừa lạ. Người đó có khuôn mặt, vóc dáng rất thân thuộc nhưng ánh nhìn lại quá đĩnh đạc và xa cách.

Con tim thất lại từng cơn nhưng cô vẫn nén chút lòng tự trọng còn lại, cứ thế dùng đôi mắt trong veo mà nhìn thẳng anh. Cô chỉ muốn mọi da, sê thịt anh ra để xem cho bằng được có phải trái tim bên cơ thể kia được làm bằng xương, bằng thịt hay chỉ là loại sắt đá vô tri. Nhưng vô ích, cái cô nhìn thấy vẫn chỉ là một cái vỏ bọc lạnh lùng không chút biểu cảm.

Chẳng lẽ chỉ mới đây thôi mà anh lại thật sự thay đổi đến mức tàn nhẫn như vậy? Không đâu... cô đâu biết rằng anh đau lắm chứ, đau ở nơi trái tim vẫn luôn hòa chung nhịp đập với người mà anh yêu thương. Nỗi đau đốn đốn khiến anh không ngừng cắn chặt răng để không phải sụp đổ vào đôi vai nhỏ nhắn của cô.

Anh không muốn làm cô tổn thương thêm nữa vì cái anh lựa chọn là lòng thù hận. Chỉ có một cách duy nhất anh có thể làm là tỏ ra lạnh nhạt giúp cô dễ dàng quên anh. Đâu còn nỗi thống khổ nào hơn khi nhìn thấy người mình yêu trước mắt mà phải vờ như chưa từng quen biết.

Bỗng một giọng nói the thé cất lên phá tan sự căng thẳng: “Hân, mau vào thang máy đi em! Chị bấm nút giữ thang máy mỗi cả tay rồi nè.”

Hân giật mình sức tỉnh như người vừa thoát khỏi cơn mộng du. Thì ra này giờ trong mắt cô chỉ có một mình anh mà không chú ý đến chị Nhân. Cô lúng túng đáp lại: “Dạ... dạ... em vào ngay!”

Cửa thang máy đóng lại. Chị Nhân cảm thấy có chút tò mò vì Gia Thiên và Hân đều thờ ơ như người chưa từng quen biết. Chị nhìn đảo mắt xung quanh quan sát và cảm nhận được có gì đó bất thường. Hai người này sao lại có thái độ lạnh lạnh giống nhau quá không biết?

Họ cứ như cố tình nén hơi thở của mình nhẹ đến nỗi chị tưởng họ không còn biết đến hô hấp. Chị không hiểu có chuyện gì xảy ra với họ nhưng chị biết ở đây đang diễn ra một sự im lặng đến rất lòng.

Sáng hôm sau, theo thói quen hàng ngày, Hân thức dậy rất sớm. Cô tắt tả chuẩn bị soạn quần, soạn áo đi làm. Nhưng sau khi đánh răng xong, cô nhìn mình trong gương và chợt phì cười. Thì ra hôm nay cô đâu phải đi làm bởi lẽ hôm nay chính là ngày đầu tiên nghỉ việc ở Hoàng Gia. Mọi việc xảy ra giống như một chuyến tàu đã rời bến chỉ có thể tiếc nuối mà đi tiếp, không thể quay đầu lại được nữa.

Cả buổi sáng, cô mãi loay hoay với sự trống trải nên quyết định lấp đầy nó bằng một công việc mới. Sau khi ngồi vào laptop, cô lướt qua mấy trang web kiểm việc làm để đánh dấu lại các việc làm phù hợp với chuyên môn của mình. Xong việc đó, cô vào facebook để cập nhật thông tin bạn bè.

Tài khoản Stranger Man vẫn đang bật xanh như đang chờ đợi cô. Anh và cô tuy chỉ là bạn ảo nhưng đã trở nên thân thiết, nói chuyện cũng rất tự nhiên và cởi mở. Thậm chí cô còn hình dung ra anh là một người rất đôn hậu và tốt bụng.

- Chào anh!- Cô chủ động chào hỏi.

- Chào Hân! Sao em online sớm vậy? - Một ít phút sau, anh phản hồi lại.

- À, là do em đang thất nghiệp thôi!- Cô thật thà đáp.

- Vậy à! Chắc là em đang buồn lắm phải không?

- Phải, rất buồn!

- Thế em có muốn vừa nghe nhạc Trịnh, vừa thưởng thức những món ăn dân dã ở một nơi đẹp như trong tranh không?

- Đương nhiên là em muốn. Thật sự có một nơi như vậy sao?

- Có, ở ngay trong thành phố thôi. Vì vậy em hãy đi cùng anh nhé!

Nghe lời mời của anh, đôi bàn tay mềm mại đang lướt trên bàn phím bỗng cứng đơ lại. Tuy là cả hai đã trở nên thân thiết nhưng cô chưa từng nghĩ là sẽ gặp anh ngay giữa đời thực. Cô còn đang lưỡng lự không biết trả lời thế nào thì anh nhắn thêm một thông điệp: “Đi nhé, anh còn có việc rất quan trọng muốn nhờ em giúp!”

Cô suy đi nghĩ lại, việc gấp gờ này cũng không vượt quá tầm tay của mình. Hơn nữa, anh cũng đã giúp cô rất nhiều thì việc giúp lại anh cũng là điều nên làm. Vì vậy sau một hồi cân nhắc, cô đáp lại: “Được, em rất sẵn lòng!”

Mấy hôm nay, Hân mãi chìm đắm trong thế giới nội tâm của mình mà không biết rằng trên thương trường đang có một biến cố lớn đang xảy ra. Tất cả những tờ báo, tạp chí, báo điện tử trong nước đều đăng tải tin tức về Tập đoàn Khang An ở trang nhất. Họ đang phải đối mặt với cuộc khủng hoảng chưa từng có.

Ông Trần Trọng An, Chủ tịch Tập đoàn đang bị tạm giam vì liên quan đến tội tham nhũng và trốn thuế rất nghiêm trọng. Còn về phần ông Phan Vĩnh Thịnh, Giám đốc Điều hành, đã tuyên bố từ chức với lý do là không còn khả năng lãnh đạo các hoạt động của Tập đoàn.

Hiện nay, Khang An như rắn mất đầu, có khả năng bị Tập đoàn OP của Úc thôn tính vì không đủ chi trả các khoản phí bồi thường hợp đồng. Nước đóng chai “Trà thảo mộc cung đình Bảo An”, loại nước có doanh số bán cao nhất của họ, đã được sang tay lại cho tập đoàn Hoàng Gia. Sau khi gia nhập tập đoàn mới, loại trà này cũng đã được công bố với báo chí đổi tên chính thức thành “Trà thảo mộc cung đình Vĩnh Phúc”.

Phải chăng biến cố xảy ra báo hiệu sắp một sự chuyển biến mới cho cuộc đời cô?

26. Chương 26: Câu Chuyện Của Stranger Man

Một buổi chiều nắng chưa kịp tắt, Hân đã có mặt trước nhà hàng Có Đôi, nơi Stranger Man hẹn gặp cô. Vì tránh kẹt xe giờ cao điểm, cô đến sớm hơn giờ hẹn khoảng mười lăm phút. Lòng cô có chút hồi hộp vì đây là lần đầu tiên gặp người bạn ảo thân thiết.

- Chị có phải là Huyền Hân?- Khi cô vừa bước vào cửa, người phục vụ liền niềm nở chào hỏi.

- Phải, là chị!- Hân mỉm cười đáp lại.

- Mời chị vào trong! Em đã chuẩn bị sẵn bàn cho chị.

- Vậy người đặt bàn đó đã đến hay chưa hả em?

- Dạ, ông chủ của em đang ở trong bếp tự tay chuẩn bị vài món ăn để tiếp đãi chị.

Hân hỏi chuyện người phục vụ vài câu. Cô không ngờ rằng anh ta chính là chủ của nhà hàng này, lại còn tự tay nấu nướng nữa chứ. Càng lúc cô càng cảm thấy những gì mình đã từng tưởng tượng về anh quả không sai.

Vừa vào trong, Hân bắt đầu quan sát rõ xung quanh. Cô ngỡ người vì lối kiến trúc nơi đây rất vừa cổ kính nhưng lại vừa hiện đại, mọi thứ được bày trí tỉ mỉ đến từng chi tiết. Quả đúng là đẹp như trong một bức tranh nào đó nhưng cô lại không nhớ ra được là đã xem qua ở đâu.

Vài chiếc kính to được đặt ở những vị trí hợp lý giúp cho không gian nhỏ gọn nơi đây như được nhân lên gấp đôi. Những chiếc đèn lồng màu trắng được treo vắt vẻo trên trần tạo nên thứ ánh sáng tinh khiết và huyền ảo.

Ở đây sử dụng loại bàn ăn rất nhỏ gọn, trên đó trải loại khăn màu trắng thêu hoa tinh tế, và đặc biệt mỗi bàn chỉ có chỗ cho hai người. Có lẽ điều đó tượng trưng cho ý nghĩa của hai chữ “Có Đôi”, tên của nơi đây.

Cô chọn ngồi ở vị trí rất gần cây đàn dương cầm màu trắng bóng, trên bàn có bày trí một lọ hoa hồng nhung vừa hé nở. Cô nâng niu cánh hoa bé bỏng mà cảm thấy bồi hồi vì nhớ ra rằng mình từng rất thích loại hoa này. Nó đi cùng với những hồi ức thời học trò rất đẹp đẽ và nhiều ảo mộng, nhưng cũng có lắm nỗi đắng cay và tủi nhục.

Rồi bản nhạc “Tình nhớ” bắt đầu vang lên bằng giọng hát trong trẻo làm da diết lòng người.

Tình ngỡ đã phai pha... nhưng tình vẫn còn đây

Người ngỡ đã đi xa... nhưng người vẫn quanh đây

...

Tình ngỡ chết trong nhau... nhưng tình vẫn rộn ràng

Người ngỡ đã quên lâu... nhưng người vẫn băng khuâng

...

Người ngỡ đã xa xưa... nhưng người bỗng lại về

Tình ngỡ sóng xa đưa... nhưng còn quá bao la

...

(Trích bài hát Tình nhớ- Trịnh Công Sơn)

Khi Hân còn mãi chìm đắm trong từng ca từ dạt dào ý thơ thì một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau lưng: “Huyền Hân! Em thích bài hát này chứ?”

Cô theo phản xạ quay người lại, rồi đột nhiên cơ thể trở nên đờ đẫn như bị đóng băng. Sau một vài phút tự trấn tĩnh, cô vẫn không thốt được trọn vẹn một câu: “Sao lại là anh? Chẳng phải... là... ?”

Thịnh xuất hiện với gương mặt điềm tĩnh, trên tay là khay thức ăn còn đang bốc khói. Anh chậm rãi tiến đến bàn cô ngồi, nhẹ nhàng đặt tất cả thức ăn lên bàn như một người phục vụ chuyên nghiệp. Khi đã yên vị trên ghế đối diện cô, anh mỉm cười niềm nở và nói với giọng hào hứng: “Đây toàn là những món em thích. Hãy thử xem anh làm có ngon không!”

Cô không để tâm đến những hành động hay lời nói của anh. Cái cô nôn nóng muốn biết nhất thật ra ai là người bạn ảo Stranger Man nên vẫn kiên trì hỏi lại cho rõ: “Anh nói đi, rốt cuộc anh có liên quan gì đến Stranger Man?”

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt căng thẳng của cô bằng đôi mắt thắm đượm sự nồng nàn. Anh không giấu diếm đôi bàn tay đang quỳn lại thật chặt mà đặt hẳn chúng trên bàn, bởi lẽ đây chính là giây phút sự thật được phơi bày. Anh khẽ chớp đôi hàng mi, rồi từ tốn nhả từng chữ một: “Phải! Thịnh là Stranger Man. Stranger Man cũng chính là Thịnh”

Cô hệt hăng buông thông cả hai tay. Thì ra là vậy, mọi chuyện giống như một vở kịch, còn cô chỉ là một con rối khờ khạo từ đầu đến cuối bị những người đàn ông xung quanh giật dây điều khiển. Họ cố tạo ra những vở bọc quá hoàn hảo. Để rồi đến khi buông vở bọc đó xuống thì họ chỉ còn là những kẻ dối trá đến trơ trẽn.

Cô nuốt nước bọt để giảm bớt cảm giác khô khốc ở miệng. Rồi cô đứng phắt dậy, đôi mắt hừng hực tức giận, giọng nói cứng lại: “Anh Thịnh, anh đang đem em ra làm trò đùa à?”

Anh vẫn giữ bộ mặt bình thản và giọng nói điềm tĩnh: “Bình tĩnh đã! Em có muốn biết tại sao trong thời gian qua, anh lại không nhìn nhận em và bé Gấu, và tại sao anh hôm nay anh lại ngồi trước mặt em không?”

Nghe vậy, cô đành miễn cưỡng ngồi xuống. Ánh mắt cô tập trung nhìn về phía anh, nóng lòng chờ đợi được giải tỏa hết những khúc mắc trong lòng. Cô cảm nhận được đáy mắt anh trở nên sâu hun hút khi bắt đầu mở lời kể câu chuyện cũ.

Sau khi anh đi du học không lâu, sóng gió đã ào ào ập đến. Gia đình anh vốn sở hữu cơ sở Vĩnh Phúc chuyên sản xuất nước đóng chai “Trà thảo mộc cung đình Vĩnh Phúc” rất nổi tiếng. Loại trà này giúp người uống giải nhiệt, ăn ngon, ngủ ngon.

Ông An, Chủ tịch Tập đoàn Khang An ngỡ ý muốn mua lại công thức loại nước này. Tuy hai bên là chỗ thân tình lâu năm, nhưng ông Phúc, ba của Thịnh, cương quyết từ chối vì đây là công thức gia truyền của tổ tiên nhiều đời truyền lại.

Tuy nhiên loại trà này lại tồn tại một nhược điểm rất lớn. Trong vòng một tuần, nếu không sử dụng, trà sẽ đổi màu, thay vị và mất hết tác dụng vốn có của nó. Nếu không cải tiến được, cơ sở của gia đình anh sẽ không bao giờ phát triển được.

Biết được khó khăn này, ông An bề ngoài ra tay giúp đỡ nhưng thật ra trong tâm đã định sẵn kế hoạch xấu xa. Ông ta bảo rằng phòng nghiên cứu của Khang An đã tìm ra một chất bảo quản nước đóng chai phù hợp với trà thảo mộc. Chất này không gây độc hại mà có thể giữ cho nước không thay đổi tính chất trong thời gian 6 tháng. Ông ta tặng không cho ông Phúc chất bảo quản này.

Còn Ông Phúc thì hoàn toàn tin tưởng vào bạn mình và áp dụng ngay vào đợt sản xuất lô trà mới. Ai ngờ đâu, tuy chất này là vô hại nhưng khi kết hợp với một số thảo dược trong trà lại tạo ra chất độc. Hàng loạt người uống vào đều bị ngộ độc nghiêm trọng, có người còn mất cả mạng.

Vậy là ông Phúc dồn hết tiền của vào việc bồi thường đến nỗi tán gia bại sản. Vẫn không đủ, ông đành dứt ruột bán luôn công thức trà gia truyền của mình cho ông An. Đến lúc tiền của không còn, công thức trà cũng mất, ông Phúc vì quá tuyệt vọng nên đã uống thuốc độc kết liễu đời mình. Còn vợ ông vì quá đau buồn nên sinh bệnh, mất theo chồng sau đó không lâu.

Hân nghe ra cũng thấu hiểu được phần nào với hoàn cảnh bi đát của Thịnh. Nhưng cô phát hiện ra điều bất ổn: “Vậy tại sao anh lại còn trở thành con rể tương lai của người đã hại cha mình?”

Anh cố nén một tiếng thở dài rồi nói: “Tất cả chỉ vì trả thù. Anh đã thu thập chứng cứ phạm tội của ông ta đưa ra trước pháp luật. Nhờ có sự giúp đỡ của Gia Thiên, anh mới có thể thành công. Để trả ơn anh ta, anh đã tìm cách nhượng lại công thức trà gia truyền của mình cho Hoàng Gia một cách hợp pháp, cũng chính là trà Bảo An, với điều kiện anh ta phải đổi tên trà lại thành trà Vĩnh Phúc như cũ.”

Nghe đến đây, đầu óc cô mụ mị vì không còn nhận ra đâu là anh học trò hiền lành, điềm đạm khi xưa. Mỗi một lời nói, mỗi một lý do anh đưa ra đều liên quan đến việc trả thù. Giá mà anh thật sự phản bội cô theo người con gái khác, cô sẽ đỡ đau đớn và day dứt hơn bây giờ.

Hai khóe mắt trở nên ẩm nóng, mùi vị cay nồng trào lên tận sống mũi, cô cố nén nước mắt mà cất lên giọng nghèn nghẹn pha lẫn chua chát: “Lại là trả thù! Anh bỏ mặc em và bé Gấu trong hoàn cảnh mẹ không dám nhận con, còn con thì không rõ ai là mẹ. Còn Yến là người vô tội, sao anh lại lôi cả cô ấy vào cái kế hoạch tàn nhẫn này? Anh có cảm thấy mình quá ích kỷ không?”

Vì lời oán trách của cô mà anh sa sầm nét mặt. Từ chỗ ngồi đối diện, anh chồm người lên phía trước để nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô. Đôi bàn tay vẫn mềm mại, ấm áp như xưa nhưng nó đang run lên vì sợ hãi. Anh đã chờ đợi rất lâu để có ngày được tay trong tay với cô như thế này. Nhưng khi nguyện vọng đã đạt được, lòng anh lại không có lấy một chút vui sướng nào.

Anh siết chặt tay cô hơn và xúc động nói: “Anh biết dù có nói gì đi chăng nữa cũng không bù đắp được cho em. Còn đối với Yến, anh đã có cách bù đắp riêng của mình. Mọi chuyện đã thực sự kết thúc rồi, vì bé Gấu, vì em hay vì chính anh cũng được, chúng ta hãy quay lại bên nhau, em nhé!”

Cô cười khẩy vì tình yêu của cô dành cho anh như một chiếc cốc đã vỡ, sẽ không có bất cứ lý do nào có thể hàn gắn lại nguyên vẹn như cũ. Rồi cô lạnh lùng rút đôi bàn tay mình lại, nói bằng giọng rần rở: “Đã muộn rồi! Trái tim của em đã thuộc về người khác.”

Nghe cô nói xong, anh không tỏ vẻ thất vọng mà còn điềm tĩnh hỏi lại: “Người em nói đến là Gia Thiên phải không? Lần gặp nhau trước, anh ta đã khuyên anh phải chăm sóc em thật tốt. Anh ta nói rằng tình cảm giữa em và anh ta chỉ là một cơn say nắng thoáng qua, không bao giờ có được kết quả.”

Thật nực cười, cái gì mà một cơn say nắng thoáng qua? Đầu óc cô choáng váng vì một câu nói quá phũ phàng của Gia Thiên. Cô cảm thấy mình không còn đủ sức để tiếp tục câu chuyện nên quyết định từ biệt Thịnh ra về.

Khi cô ra đến cửa thì bị giọng nói thiết tha làm cho dừng bước: “Em không cảm thấy khung cảnh nơi đây quen thuộc à? Chẳng phải em từng hy vọng sẽ được cùng anh thưởng thức những món ăn này tại một nơi như thế này sao? Nếu em vẫn muốn, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một mái ấm thật hạnh phúc.”

Phải, cô đã bắt đầu nhớ ra thời học trò, cô đã từng phác họa trên giấy một nơi như vậy. Thì ra anh vẫn luôn nhớ còn cô thì đã quên mất rồi. Loài hoa hồng nhung hay những món ăn mà anh nấu, từ lâu cô đã không còn ưa thích.

Theo thời gian, mọi việc đã thay đổi quá nhiều. Tình yêu cô dành cho anh là đầu đời và non nớt nên sẽ mau chóng phai tàn nếu không cố công vun đắp. Còn tình yêu cô dành cho Gia Thiên lại là thứ tình cảm chừng chặc, bền vững và được nuôi dưỡng bằng máu của trái tim cô.

Mối tình đầu giờ chỉ còn là hoài niệm nên cô đã không quay đầu lại mà lại tiếp tục cất bước đi về phía trước, bỏ lại sau lưng một ánh mắt ăn năn và bất lực. Dõi theo bóng cô, anh giật mình tự hỏi liệu có đáng không khi vì lòng thù hận mà con người ta đánh mất cả bản thân và tình yêu của mình.

Khi trời sụp tối, Thịnh cũng quay về nhà mang theo nét mặt thâm trầm. Nhà của Thịnh là một ngôi biệt thự màu trắng, có trồng nhiều hoa hồng nhung đỏ, vì vậy mà có tên là biệt thự Hồng Nhung. Khi lái xe gần đến cổng nhà, anh nhìn thấy có hai người phụ nữ giống như đang cãi vã.

- Cháu thông cảm, cậu chủ đã dặn dò cô không cho phép người ngoài tự tiện vào nhà.- Người phụ nữ lớn tuổi nói bằng giọng chân chất.

- Cô Hai đang nói ai là người ngoài vậy? Tôi là vợ sắp cưới của anh ấy, tôi có quyền vào! Còn cô, cô chỉ là “người ăn, kẻ ở” trong nhà. Đến chừng nào mới đến phiên cô lên tiếng chứ?- Yến dùng dưng nổi giận.

- Cháu làm khó cho cô quá, cô... À, xe của cậu chủ đã về tới rồi kia kìa! - Cô Hai mừng quýnh thốt lên.

- Cô Hai mời “khách” vào trong nhà giúp tôi!- Từ trong xe ô tô, Thịnh cất giọng nhã nhặn.

- Này, anh nói ai là “khách” chứ?- Yến tức giận hét to mặc cho Thịnh vẫn đứng đưng lăm bánh chạy vào trong.

Vừa vào phòng khách, Thịnh ngồi phịch ngay xuống ghế sofa. Sau khi trò chuyện với Hân, tâm trạng của anh đã quá chán chường và mệt mỏi. Còn Yến theo vào sau, cùng ngồi xuống ở vị trí bên cạnh anh, trên khuôn mặt vẫn mang vẻ mặt hậm hực vì bị xem là “khách”.

- Em đến đây làm gì? Chẳng phải em đã biết rõ anh tiếp cận em chẳng qua vì muốn trả thù ba em sao?- Không thèm liếc nhìn Yến lấy một cái, Thịnh lạnh lùng hỏi.

- Em biết! Em cũng hiểu đó hoàn toàn là lỗi của ba nên em sẽ không trách anh. Chúng ta bỏ qua hết mọi chuyện và mau chóng kết hôn nhe anh! Em sẽ là một người vợ tốt và...- Sau ngần ấy chuyện xảy ra, Yến vẫn tỏ ra một lòng một dạ với Thịnh.

- Thôi đủ rồi! Anh đã lột mặt nạ giả tạo của mình xuống thì nhất định sẽ không đeo lại.- Anh trừng mắt nhìn cô, to tiếng ngắt ngang.

- Nhưng em biết anh vẫn còn tình cảm với em mà, đúng không anh?- Cô thất vọng nhưng vẫn cố bám víu vào một thứ gì đó rất mong manh.

- Phải, có tình cảm! Nhưng hãy nghe cho kỹ đây, thật ra anh chỉ xem em như một đứa em gái. Anh đang sắp xếp cho em qua Mỹ để học lên cao học. Tháng sau là em lên đường được rồi đó.- Bỗng giọng anh trở nên mềm mỏng, có một tia nhìn thương cảm vừa xẹt qua mắt anh.

- Em không cần!- Giọng cô lạc đi, khuôn mặt tỏ rõ thẳng thốt như vừa nghe thấy một điều gì đó rất kinh khủng.

Thật ra tất cả đã sớm sụp đổ dưới chân Yến từ cái ngày mà ông An bị bắt. Ngày đó, chính Thịnh cùng cảnh sát kinh tế đã lật mặt ông ngay tại trụ sở Khang An. Chứng kiến tận mắt, nhưng dù cho người mà anh tổn thương đến có là ba cô đi chăng nữa thì cô vẫn luôn tự biện bạch cho mọi hành động của anh là đúng.

Vì anh mà cô đã mất hết tất cả. Đã vậy hôm nay, cô còn vứt bỏ lòng tự trọng lẫn sự liêm sỉ chạy đến đây đòi hỏi anh một cuộc hôn nhân. Hai khóe mắt của cô đã sớm đọng đầy nước mắt, rồi nức nở buông xuống thành từng dòng trong suốt và bất tận.

Đôi bàn tay cô đang cung chặt lại như đang cố chịu nỗi đau giằng xé con tim. Rồi cô nén nước mà nói: “Em đã làm bao nhiêu việc chỉ để có được tình yêu của anh... Anh biết là em rất nhát gan, rất sợ máu. Vì anh, em đã phẫu thuật toàn bộ khuôn mặt của mình để trở thành người xinh đẹp nhất... Vì anh, em đã phẫu thuật kéo dài chân để trở nên cao ráo hơn, xứng với anh hơn.”

Nói đến đây, cô cúi đầu ngậm ngùi nhìn xuống chân mình. Những giọt lệ đau xót cũng theo đó mà lan tỏa vào những vết sẹo tròn trịa và đều nhau như được rập khuôn, cũng chính là nơi từng bị những con ốc vít khoan vào tận thấu xương. Con nhức nhối khủng khiếp từ cuộc phẫu thuật thẩm mỹ mà cô đã phải ám ảnh bao năm qua như lại một lần nữa bộc phát trong giây phút này.

- Vô ích thôi! Dù em có làm bao nhiêu chuyện, anh vẫn không thể yêu em được. Anh đã quyết định rồi, em hãy sớm chuẩn bị hành lý để lên đường.- Anh vẫn tỏ ra cương quyết.

Anh nói dứt câu thì dứt phắt dậy bỏ đi. Cô nhìn theo dáng anh mà vỡ òa trong vô vọng. Cô đã làm đủ mọi thứ, không từ bất cứ thủ đoạn nào nhưng vì sao đến cuối cùng, ông trời vẫn cho cô trắng tay? Nhưng lòng cô đã quyết nên cho dù có đau đớn đến thế nào đi nữa, vì anh mà cô sẵn sàng cam chịu tất cả.

Đến giữa đêm, phòng Thịnh vẫn sáng đèn. Đêm nay, đột nhiên anh sợ phải ở một mình trong bóng tối. Anh cũng không thể nào chợp mắt được vì cứ hễ nhắm mắt lại là tiếng khóc than của Yến cứ văng vẳng bên tai.

“Yến, em trở thành bạn gái của anh nhé!” Năm đó, khi anh ngỏ lời, cô đã luống cuống đổ cả ly rượu vang vào chiếc đầm dạ hội màu trắng tinh khiết của mình. Rồi cô nhìn anh bằng đôi mắt trong suốt, vô tội và không ngừng tuôn ra những giọt lệ lấp lánh hạnh phúc. Đó cũng chính là lúc kế hoạch trả thù của anh chính thức bắt đầu.

Đến bây giờ, anh nhận thấy rõ ánh mắt của cô đã trở nên sắc bén và giả tạo. Cô như một chiếc áo trắng bị anh làm cho vấy bẩn đến nỗi khó lòng mà giặt rửa lại như lúc ban đầu. Càng chứng kiến cô tự dày vò bản thân, anh càng thêm đau lòng và ân hận vì sự ích kỷ của mình.

Anh sẵn sàng bù đắp cho cô mọi thứ, kể cả mạng sống của mình. Nhưng nực cười, cái cô mong muốn duy nhất lại chính là thứ mà anh không bao giờ cho được, đó là tình yêu.

Anh biết mọi việc mình làm đều sai cả rồi. Nếu như anh không nuôi dưỡng lòng thù hận thì có lẽ bây giờ, cuộc đời của anh, cô và cả người con gái mà anh yêu đều sẽ được bình yên và hạnh phúc.

27. Chương 27: Một Vụ Tai Nạn

Đã qua hơn một tuần kể từ khi nghỉ việc, Hân vẫn chưa tìm được việc làm phù hợp. Những việc vừa trải qua khiến cho cô nghĩ rằng tình yêu là một thứ rất xa xỉ mà cô không bao giờ có được trọn vẹn. Bởi lẽ lòng thù hận là thứ luôn nhấn chìm phá tan giấc mộng đẹp của tình yêu.

Chiều nay, ngôi nhà thật sự vắng vẻ. Ba mẹ đi ăn tiệc, bé Gấu thì đã ra công viên chơi từ sớm. Đạo gần đây, thằng bé luôn tỏ thái độ xa lánh cô. Lúc này, nó xin phép cô ra ngoài công viên chơi thì cô đã biết nó không muốn ở nhà một mình đối mặt với cô.

Còn cô thì mãi vui đầu vào trong chăn, vui đầu trong bóng tối để trốn tránh thực tại. Nhưng sau chùng ấy cố gắng, tâm trạng của cô vẫn không khá hơn được. Vì rằng cô chỉ có thể che đi đôi mắt để không thể nhìn thấy những thứ không muốn, chứ không thể che được lòng mình khỏi những nỗi buồn vô tận.

Trời oi bức nên Hân quyết định bước ra ngoài đường cho khuây khỏa. Khu phố nơi cô ở cũng khá yên ắng vì dường như ai ai cũng đều có kế hoạch của riêng mình. Cô dừng bước trên đoạn lề đường có hàng cây me cao lớn nơi đã từng ngồi cùng với Gia Thiên, mắt quyen luyến nhìn những chiếc lá me bay bay đầy trời sau một cơn gió thoảng qua.

Giọng nói quen thuộc như còn âm vang lên bên tai: “Hãy dựa vào bờ vai anh bất cứ khi nào cần nhé, ngực của anh!” Lời nói đó giờ cũng giống như cơn gió kia, vô tình thổi qua chấp cánh cho những chiếc lá thỏa sức tung mình trong không trung rộng lớn. Rồi bỗng cơn gió lại vô tình vụt đi mất, chỉ còn để lại những chiếc lá tan tác đáng thương, không còn gì để tựa mình mà xoay chuyển nữa.

Hân cố nén tiếng thở dài và tiếp tục cất những bước chân nặng nề. Đoạn lề đường phía trước mặt đã bị rào lại vì đang được thi công đang dở, cô đành bước xuống lòng đường mà đi. Lúc này, tâm trí cô trở nên trống rỗng, cơ thể cứ như một cỗ máy chỉ biết hướng về phía trước mang theo các tri giác đã quá mỗi mết.

Đột nhiên, đâu đó tiếng hét thất thanh: “Tránh ra! Xe mất phanh! Mau tránh ra!” Cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị một lực rất mạnh mẽ từ phía sau lưng đẩy ngã nằm sổng xoài trên lề. Trong cơn hoảng loạn, cô nghe rõ “ầm” một tiếng rất lớn.

Cô nhanh chóng nhận thức được rằng có một tai nạn xe cộ vừa mới xảy ra. Tuy bản thân cô không hề hấn gì nhưng ruột gan bỗng dưng nóng như lửa đốt, giống như đang đối mặt với một điều gì đó rất tồi tệ. Cô liền lồm cồm ngồi dậy để quan sát xem chuyện gì vừa xảy ra. Không xa nơi cô bị ngã có một đám đông đang bàn tán xôn xao.

- Thằng cha này lái xe ẩu ghê, đụng người ta máu me không! Ai đó gọi xe cấp cứu đi!- Một người phụ nữ nói giọng khẩn trương.

- Máu chảy lênh láng thế này làm sao mà cứu kịp!- Một người đàn ông vừa lắc đầu vừa nói.

- Không phải máu đâu! Đó chỉ là... là... - Người đàn ông vốc dáng lam lũ, mặt mày tái mét đang cất giọng run rẩy.

- Im đi! Đã gây tai nạn còn cố cãi hả? Giữ thằng cha này lại, để tôi gọi điện cho công an xuống giải quyết!- Một người phụ nữ khác tức giận cắt ngang lời.

- Người tốt mà chết thì thật là oan ức. Anh này đã cố đẩy một cô gái ra, còn phần mình thì tránh chiếc xe không kịp.- Một người đàn ông khác vừa nói vừa chỉ tay về hướng cô.

Dường như có ai đó vì cứu cô mà gặp phải tai nạn thương tâm. Cô lật đật tiến gần đến đám đông, cố chen chân vào để xem tình hình của người đó thế nào. Trước mắt là một cảnh tượng thật kinh hoàng khiến cho cô say sẩm mặt mày, chân không còn đứng vững được nữa.

Có một chàng trai trẻ nằm trên vũng máu đỏ tươi, máu phủ kín hơn nửa khuôn mặt anh. Nhưng phần khuôn mặt còn lại vẫn đủ để cô nhận ra người đó chính là Thịnh. Ngay lập tức, cô lao vội đến anh, run rẩy ngồi bẹp xuống bên cạnh một cơ thể bê bết máu. Chỉ mấy hôm trước đây thôi, anh còn đang rất khỏe mạnh đứng trước mặt cô. Bây giờ, anh lại đang nằm đó bất động, sống chết chưa rõ.

Cô vừa lay nhẹ thân người anh vừa nhe răng gọi: “Anh Thịnh à, anh mau tỉnh lại đi!” Rồi bàn tay cô nắm chặt lấy bàn tay anh, bàn tay vẫn còn rất ấm áp như thể dòng máu tươi trong cơ thể vẫn không ngừng lưu thông.

Nhưng sau một lúc, cơ thể đó vẫn nằm đó bất động. Cô lo sợ đến nỗi nơi trái tim như đang bị ai đó bóp nghẹn. Cảm giác hụt hẫng và mất mát bắt đầu xâm chiếm lấy cơ thể cô. Không một tiếng khóc than nhưng đôi dòng lệ từ trong mắt cô cứ thế mà tứa ra không ngừng.

Cô cố gắng lay mạnh người anh hơn, xúc động đến nỗi giọng nói cũng trở nên đứt quãng: “Anh Thịnh à, chẳng... chẳng phải anh nói là muốn cùng em xây dựng một gia đình hạnh phúc sao?... Còn bé Gấu nữa,... thằng bé vẫn chưa thấy mặt anh mà... Anh tỉnh dậy đi... tỉnh dậy đi!”

Bỗng đám đông đồng loạt hào hứng ồ lên: “Tỉnh rồi kìa. Tỉnh lại rồi!” Cô cũng vừa kịp nhận ra những ngón tay anh đã bắt đầu có chút cử động. Rồi đôi mắt anh dần dần hé mở báo hiệu cho sự sống đã hoàn toàn quay trở lại.

- Anh thấy trong người sao rồi?- Cô vội vàng đỡ anh dậy, giọng nói vẫn tràn ngập lo lắng.

- Anh không sao đâu!... Hình như anh vừa bị ngất đi một chút thì phải!- Anh thì thào như người đang trong cơn bạo bệnh.

- Tôi đã nói là không sao mà! Bình thường cả chưa tôi chở bị bể nên văng đầy ra đấy thôi chứ đâu phải máu me gì.- Người gây tai nạn lên tiếng đòi co.

- Còn dám nhiều lời à? Đợi công an đến rồi giải quyết!- Một người đàn ông lên tiếng quát nạt.

- Cám ơn mọi người đã quan tâm đến tôi! Hiện tôi đã không sao rồi. Thôi, mọi người cứ để cho anh ta đi đi!- Anh hướng về đám đông nói một cách yếu ớt.

Một lúc sau, đám đông đã dần dần cũng giải tán hết. Thịnh vẫn còn bị choáng sau cú va chạm nên Hân phải dìu anh lên bãi cỏ ngồi nghỉ. Rồi cô dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau đi những vết bẩn trên khuôn mặt anh. Bao nhiêu nỗi oán trách, cô dường như đã quên đi mất. Cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng và cất nhẹ giọng nói: “Anh có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

Còn anh thì nhìn người con gái mình yêu không chớp mắt. Đã lâu lắm rồi, anh mới nhận được sự quan tâm, chăm sóc từ cô. Nghe cô hỏi một câu lo lắng, anh khẩn trương đáp lại cũng bằng một câu hỏi: “Còn em không có bị đau chỗ nào chứ?”

Anh không lo cho bản thân mình mà chỉ lo nghĩ cho cô. Vì rằng anh đã mắc nợ cô quá nhiều... Vì rằng cô không đáng phải bị tổn thương thêm một chút nào nữa... Vì rằng cô là người con gái duy nhất mà anh yêu suốt cuộc đời này.

Rồi anh nghe rõ giọng cô nhe răng nhe: “Anh bị như thế còn quan tâm đến em à? Sao anh lại làm một chuyện dại dột như vậy chứ?”

Nhìn đầy mắt của cô long lanh như sắp khóc, anh xúc động ghì chặt cô vào lòng. Mặc dù cô không có một chút kháng cự nhưng anh luôn có cảm giác như cô đang cố gồng chặt người vì không thoải mái. Anh bỗng

nhận ra một sự thật phũ phàng là cô thực sự không còn là Huyền Hân lúc xưa của anh nữa rồi.

Anh nhẹ nhàng buông vòng tay ra vì không muốn cô cảm thấy bị gượng ép. Ngồi thêm một hồi lâu, vẫn không ai nói được lời nào. Anh lặng lẽ nhìn cô trong đau xót. Còn cô hướng ánh mắt đau đáu về một phía xa xăm nào đó.

Bất chợt, cả cô và anh đều giật mình vì một giọng nói trẻ con: “Anh chưa về nhà à?” Trước mặt họ, bé Gấu cũng tỏ thái độ kinh ngạc không kém.

Mặt cô tái nhợt, người run lên bần bật. Cô vẫn luôn lo sợ trái tim non nớt của thằng bé lại một lần nữa bị tổn thương nên chưa lần nào đề cập đến việc anh là ba ruột của nó. Cô liếc nhìn sang anh, nét mặt anh vẫn bình tĩnh, thậm chí còn cười rất vui vẻ.

Bé Gấu cũng nhìn anh cười rất tươi, vô tư gọi anh bằng ba chữ: “Người Bạn Lớn”. Cô không ngờ rằng Người Bạn Lớn mà bà Vân và bé Gấu hay nhắc đến lại chính là anh. Thì ra từ lâu, anh vẫn luôn cố tình tiếp cận và làm thân với thằng bé.

Cô chứng kiến cảnh hai cha đối diện nhau cười đùa vui vẻ mà tâm trạng cô rất hồi hộp. Lòng cô day dứt với một câu hỏi: Nếu cô và anh quay trở lại với nhau thì liệu bé thằng bé có được hạnh phúc không?

Được một lúc, anh đột ngột sa sầm nét mặt, tay chân quờ quạng một cách khó hiểu. Rồi anh hỏi bằng giọng lo lắng: “Huyền Hân à, sao đột nhiên trời lại sụp tối nhanh như vậy nhỉ?”

Cô vẫn chưa kịp trả lời thì anh đã nóng lòng nói tiếp: “Trời tối quá! Tối đến rồi anh không thể thấy em và bé Gấu.”

Cô bàng hoàng nhận ra có một điều gì đó bất ổn đang xảy đến. Cô dùng bàn tay mình không ngừng quờ qua quờ lại trước đôi mắt anh. Nhưng đôi mắt đó cứ trờ ra như không hề nhìn thấy bàn tay cô. Rồi cô hoảng hốt thốt lên: “Mất anh... mất của anh... bị làm sao vậy?”

Tối hôm đó, Hân có mặt trong phòng khám khoa Ngoại Thần Kinh tại bệnh viện. Ngồi đối diện với vị bác sĩ chuyên khoa già dặn, lòng cô ngập tràn lo lắng. Thỉnh thoảng, cô cảm thấy nhức mắt vì thứ ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn neon.

Bác sĩ vừa chỉ vào các hình chụp y khoa trên bàn vừa từ tốn giải thích: “Qua việc khám lâm sàng, cộng với hình ảnh chụp X-quang và CT cho thấy hộp sọ của bệnh nhân Thịnh không bị chấn thương. Nhưng việc va đập mạnh làm cho các dây thần kinh thị giác bị tổn thương nên bệnh nhân không thể nhìn thấy được.”

Rồi giọng ông chùng xuống: “Tôi cũng xin nói trước để cô chuẩn bị tinh thần. Trên thực tế, có người chỉ một vài tuần là khỏi. Còn có người mãi mãi sẽ không tìm lại được ánh sáng.”

Cô bước ra ngoài với vẻ mặt thẫn thờ, tiếng thở dài buông lỏng cả không gian. Lời nói lúc nãy của bác sĩ vẫn cứ quanh quẩn trong đầu cô. Nếu để anh mãi mãi không tìm lại được ánh sáng chẳng khác nào giết chết đi một người đàn ông đầy hoài bão và nghị lực.

Nếu được chọn, cô thà nhận lấy cảnh mù lòa chứ không để cho ai phải chịu thay mình. Mặc dù anh đã từng có lỗi với cô nhưng ngay thời khắc chứng kiến cảnh anh nằm bất động trên vũng máu, cô đã tha thứ cho anh tất cả.

Cô quay về phòng bệnh anh nằm mang theo cả khối đá tảng đè nặng trong lòng. Đến trước cửa, cô cứ lưỡng lự không dám bước vào vì không biết phải nói gì về bệnh tình của anh. Bên trong vắng vắng tiếng nói chuyện giữa anh và bé Gấu.

- Anh và chị Hai em quen biết nhau hả?
- Ừm, rất thân với nhau nữa là đằng khác!
- Có thân hơn với anh Gia Thiên không?
- Vây giữa anh và anh Gia Thiên, em thích chơi với ai hơn?
- Khó nghĩ quá!... Nhưng dạo này anh Gia Thiên ít chơi với em nên em thích anh Thịnh hơn.
- Hà hà! Đúng là trẻ con!- Anh bật cười nắc nẻ.

Cô ngạc nhiên vì anh vẫn có thể lạc quan cười đùa trong tình cảnh như vậy. Cô dự định động viên anh nhưng cô lại nhận ra rằng người cần động viên lại chính là bản thân mình. Như thế thì không được! Nếu cô là kẻ yếu đuối thì không thể sát cánh cùng anh vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Cô hít thở thật sâu rồi điềm tĩnh đẩy cửa bước vào. Mọi thao tác, bước chân, cô đều cố gắng làm rất khẽ khàng để tránh làm ngắt quãng cuộc nói chuyện. Thế mà anh vẫn mau chóng phát hiện ra: “Huyền Hân đó à?” Còn đôi mắt anh thì liên tục chao đảo như đang cố tìm hình ảnh cô trong bóng tối.

Cô vẫn chưa kịp trả lời thì anh đã nóng lòng hỏi tiếp: “Bác sĩ nói sao về tình trạng bệnh của anh vậy?”

Điều gì đến rồi cuộc cũng phải đến, cuối cùng cô cũng phải đối mặt và trả lời cho anh biết sự thật. Cô lại hít thở thật sâu, lần này nơi đáy lòng chợt nhói đau, rồi giọng nói điềm tĩnh lần ắt đi tia nhìn u uất trong đôi mắt: “Bác sĩ nói anh cần phải được phẫu thuật.”

Cô vừa dứt lời, anh mỉm cười và cất giọng lạc quan: “Anh biết thế nào cũng có cách mà.” Rồi anh sức nhớ ra một việc: “Giờ chắc cũng trễ rồi, hai chị em về đi kẻo ba mẹ lo lắng! Ở đây có bác sĩ và y tá lo cho anh được rồi.”

Nãy giờ, cô dường như đã quên mất cả thời gian. Nhưng nói thế nào đi nữa thì để anh một mình trong bệnh viện cô lại không an tâm. Vậy là cô nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường: “Được, em đưa bé Gấu về rồi sẽ quay lại ngay. Anh cứ nghỉ ngơi đi!”

Nhưng anh lại không muốn làm vướng bận cô nên thẳng thừng từ chối ngay: “Không cần đâu! Anh...”

Cô lập tức ngắt lời anh bằng một giọng điệu rắn chắc: “Em không thể nào an tâm để anh một mình như thế. Anh có hiểu không?”

Biết mình không tiếp tục từ chối nữa, nên anh đành thuận theo ý cô: “Được rồi, tùy em vậy!” Lòng anh chợt dâng trào một niềm hạnh phúc đẩy lùi tất cả lo lắng và bệnh tật.

28. Chương 28: Tấm Thiệp Hồng

Khi Hân quay trở lại phòng bệnh, thời gian cũng đã quá khuya. Căn phòng vẫn sáng bừng và được bao trùm bởi tiếng thở đều đều trong cơn ngủ say của Thịnh. Cô định với tay tắt đèn nhưng nhớ ra dù tối hay sáng đâu còn quan trọng với một người không thể nhìn thấy ánh sáng, nên lại thôi.

Cô đến ngồi bên cạnh giường, lặng lẽ ngắm nhìn anh. Khuôn mặt anh vẫn toát lên vẻ điềm đạm, hiền lành làm cho cô nhớ da diết những kỷ niệm ngày xưa thuở học trò.

Đột nhiên, tiếng thở im bặt để lại bầu không gian hết sức thanh tĩnh, hình ảnh anh nằm bất động trên giường lại hiển hiện ra trước mắt. Cô hoảng sợ đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt anh để chắc chắn rằng nơi đó vẫn còn hơi ấm và sự sống.

- Em đã quay lại rồi à?- Bất chợt, anh mở mắt, cất giọng còn ngáy ngủ.

- Chắc là em đã làm cho anh thức giấc rồi.- Cô á náy đáp lại.

Trong bóng tối của riêng mình, anh chỉ có thể biết được vị trí của cô dựa vào cảm nhận. Anh chậm rãi ngồi dậy, tự mình mò mẫm ngồi dựa lưng vào thành giường. Chỉ vón vẹn nửa ngày, anh đã có thể thích nghi với bệnh tật của mình cũng bởi vì cô chính là nguồn động lực.

Với ánh mắt vô hồn, anh đưa đôi tay mình ra, cất giọng nói mềm mại: “Hãy đưa bàn tay em cho anh! Anh có chuyện quan trọng muốn nói.”

Trong phút chốc, bàn tay cô đã đặt gọn vào lòng bàn tay anh. Lần này, anh cảm nhận rõ đã không còn chút phản kháng hay gượng ép nào từ cô.

Anh chậm rãi nói tiếp: “Anh biết mình là kẻ mặt dày, mày dạn. Nhưng anh vẫn muốn hỏi em lần nữa: Nếu anh khỏi bệnh, em có đồng ý cùng anh và bé Gấu xây dựng một gia đình hạnh phúc không?”

Nghe câu hỏi bất giờ, lòng cô không khỏi rối bời. Nhưng hiện nay, không gì quan trọng bằng việc anh có thể tìm lại được ánh sáng. Cô cảm thấy chấp nhận kết hôn với một người có thể hy sinh cả mạng sống vì mình thì đâu có gì đáng bàn cãi. Huống chi, anh lại chính là ba ruột của bé Gấu.

Dù cho trong tim cô vẫn còn hình bóng của người đàn ông khác thì sao chứ? Ba mẹ cô đến với nhau đâu có tình yêu mà vẫn sống hạnh phúc cả đời. Bởi thế cô nghĩ cũng sẽ làm được điều đó nên đáp lại anh bằng giọng nói kiên định: “Dù anh có khỏi bệnh hay không, em vẫn đồng ý.”

Cô đồng ý làm anh vui mừng tột độ. Anh hớn hở ra mặt, xúc động chỉ còn biết cười mãi và thốt lên hai chữ: “Thật chứ!”

Anh không cảm thấy lo sợ hay cô đơn trong bóng tối. Vì cô giống như một thứ ánh sáng rực rỡ đang soi sáng trong lòng anh. Anh siết chặt bàn tay cô như sợ lại mất cô một lần nữa. Đôi mắt mù lòa của anh đang ánh lên một niềm hạnh phúc khôn xiết.

Một tuần sau, cuộc phẫu thuật của Thịnh diễn ra rất thành công. Cuối cùng, đôi mắt anh đã thấy lại được ánh sáng. Trong suốt thời gian này, Hân ngày đêm chăm sóc anh. Điều đó càng làm cho anh có thêm nghị lực và sự lạc quan vượt qua một giai đoạn hết sức khó khăn.

Sau khi khỏe hẳn, Thịnh mạnh dạn ngỏ lời với ông Trí và bà Vân xin được kết hôn với Hân. Ông không đòi hỏi gì nhiều mà vui vẻ gật đầu đồng ý ngay. Vì ba mẹ của Thịnh đã mất từ lâu nên ông tự quyết định luôn ngày kết hôn: đó chính là một ngày Chủ Nhật vào đúng ba tuần sau. Chuỗi thời gian ngắn ngủi còn lại chỉ là còn là những con số đếm ngược.

Mười hai ngày trước hôn lễ!

Có một rắc rối lớn xảy ra. Bà nội đáng kính của Hân đột ngột xuất hiện ngăn cản việc kết hôn vì thầy Tích phán số mạng của hai người rất khắc nhau. Nếu vẫn ngoan cố kết hôn, tính mạng của một trong hai người sẽ gặp nguy hiểm. Ông Trí dùng dằng nổi giận vì người mẹ quá mê tín của mình. Để dàn xếp mọi việc, bà Vân phải dùng một số tiền không nhỏ để bịt miệng ông thầy này.

Chẳng hiểu sao ông thầy Tích nhận được rất nhiều tiền mà còn than ngắn, thở dài. Ông tặng bà Vân một câu: “Nếu đã vậy thì phải đi cho đến tận cùng, nếu quay đầu lại thì e là sẽ không tránh được kiếp số đâu!” Bà vốn chẳng tin vào mấy chuyện mê tín nên không hỏi gì thêm, cứ ậm ừ cho qua chuyện.

Mười ngày trước hôn lễ!

Thiệp hồng cũng đã được in xong. Bà con họ hàng, bạn bè thân thiết cũng đã được lên danh sách đầy đủ. Hân nhìn tấm thiệp trên tay mà thấy ngậm ngùi. Mọi việc đã đi quá xa, đến mức khó có thể quay trở về điểm xuất phát của nó. Cô chỉ mong thời gian có thể chứng minh được điều cô lựa chọn là đúng.

Cô lưỡng lự không biết có nên mời Gia Thiên không. Chắc khi nhận được thiệp, anh ta sẽ nhín một chút thời gian bận rộn của để lướt mắt xem qua. Hoặc có thể anh sẽ nhòe miệng cười rồi nhanh chóng cho nó vào thùng rác, vì anh đâu cần gì phải để tâm đến đứa con gái của kẻ mà anh hận nhất.

Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng muốn anh biết rằng cô đã tìm được một bờ vai khác để nương tựa. Thế là cô cẩn thận viết lên bì tấm thiệp ba chữ “Hoàng Gia Thiên” bằng thứ mực nhũ vàng óng ánh. Buông viết, miệng cô tràn ngập cả một vị đắng.

Chín ngày trước hôn lễ!

Buổi sáng, tại Hoàng Gia, một ngày làm việc mới bắt đầu. Gia Thiên đứng trước phòng Kinh tế Đối ngoại nhưng không vào. Qua lớp cửa kính, ánh mắt anh đắm đắm hướng đến vị trí Hân từng ngồi. Căn phòng này vẫn vậy, chỗ ngồi đó vẫn như thế, nhưng người thì đã đổi khác rồi.

Anh từng nghĩ vì cha mình, anh có thể dễ dàng vứt bỏ hết tình yêu dành cho cô... Nhưng dường như mọi thứ lại không dễ dàng như thế. Đàn ông cứng rắn hơn phụ nữ ở chỗ có thể dễ dàng kềm nén cảm xúc của mình, không làm cho bản thân rơi nước mắt. Nhưng trong tình yêu, đàn ông hay phụ nữ cũng đều mềm yếu như nhau, cũng đều phải nếm trải qua đau đớn hay bị lụy trong trắc trở.

Trở về phòng làm việc, anh đứng cạnh bức tường bằng kính, đôi mắt mỗi một xoáy vào bầu trời bao la xanh biếc. Xa xa có đôi chim trắng muốt mãi miết bay lượn không mỏi mệt. Anh từng nghe nói rất nhiều về loài

chim trời kia. Chúng không biết toan tính, không vương mang ưu phiền, chỉ biết cùng người bạn đời của mình đi đến cùng trời, cuối đất. Rõ là chúng còn hạnh phúc hơn anh.

Anh nhớ lại hôm Thịnh đến nhờ mình giúp đỡ về việc hạ bệ Trần Trọng An của Khang An. Đáng lẽ, anh không có hứng thú lắm vì còn muốn cùng ông ta tiếp tục độ thực lực trên thương trường. Nhưng cuối cùng anh lại đồng ý có lẽ là vì... cô. Anh biết khi Thịnh trả được thù cũng chính là lúc anh ta quay trở về với cô. Và chính anh ta sẽ là người thích hợp hơn anh mang đến cho cô niềm vui và hạnh phúc.

Còn với anh, cái chết của ông Nam là một vết thương lòng mãi mãi không bao giờ lành. Do đó, tình yêu anh dành cho cô chỉ là một hố sâu thăm tối, không nhìn thấy được tương lai phía trước. Cho đến tận lúc này, cả ba cô và mẹ anh chưa từng một lần thú nhận tội lỗi mà mình đã gây ra. Vậy thì làm sao anh có thể tha thứ cho họ dù chỉ là một chút thôi?

Rồi anh cất bước đến trước bức vẽ gia đình mình, vươn cánh tay nhẹ nhàng chạm vào đó. Anh nén một tiếng thở dài như đang cố che giấu đi cảm giác luyến tiếc cho một gia đình từng rất ấm êm.

Anh nhận ra những ngón tay vừa chạm vào bức vẽ đã bị bao phủ một lớp bụi mỏng. Vốn việc lau chùi vật quý báu này, anh chỉ tin cậy giao cho một mình chị Hà làm. Nhưng mấy bữa nay, dường như chị bận rộn soạn thảo mấy hợp đồng quan trọng nên đã quên mất.

Anh liền tự tay lấy giấy mềm lau nhẹ nhàng trên mặt kiếng. Được một lúc, bức vẽ bị lay động, rồi đột ngột “soạt” một tiếng, có vật gì đó nhẹ nhàng rơi xuống đất. Anh tò mò nhặt ngay nó lên để xem cho rõ là thứ gì.

Đó là một chiếc phong bì rất cũ kỹ, đầy những vết ố vàng nham nhở. Ngay bên ngoài, anh nhận ra ngay là bút tích của ông Nam, được viết bằng loại bút mực màu xanh mà ông vẫn thường dùng khi còn sống. Tuy nét chữ bị lấm lem nhưng cỡ chữ to nên anh vẫn đọc được rõ ràng: “Gửi con trai Gia Thiên, niềm tự hào của ba.”

Nơi đây đã từng là phòng làm việc của ông Nam. Sau khi ông mất, anh vẫn chọn phòng này làm phòng làm việc của mình cũng chỉ vì muốn được có cảm giác ở cạnh ông mỗi ngày. Suốt gần đó năm, anh không hề hay biết thì ra ông có để lại cho anh một bức di thư.

Anh hồi hộp mở chiếc phong bì một cách cẩn thận. Có lẽ lá thư đã từng bị ướt nên bên trong, các lớp giấy dính chặt lại. Anh khó khăn lắm mới có thể lấy bức thư ra được một cách nguyên vẹn. Nhưng nội dung thì quả thật rất khó đọc vì các nét chữ đã bị nhòe đi rất nhiều. Bức thư dài tận hai mặt giấy nhưng anh chỉ đọc được một vài dòng đầu và một vài dòng cuối:

“Gửi con trai,

Ba nghĩ rồi sẽ có một ngày sự hiểu biết và sự độ lượng của con vượt qua tất cả mọi người. Lúc đó cũng chính là lúc con đọc được lá thư này. Con trai, ba muốn nói cho con biết một bí mật mà cả đời ba cất giấu trong lòng. Chỉ khi ba chết đi thì ba mới có thể nói thật cho con biết.

(Đoạn giữa không đọc được)

Mong ước duy nhất của cuộc đời ba chính là có thể yêu mẹ con và được mẹ con yêu. Ba là một người cha nhưng không đáng được làm cha, một người chồng nhưng không đáng được làm chồng. Ba ngàn lần xin lỗi con và mẹ của con.

Lê Nam”

Anh cố đọc đi đọc lại để hiểu thêm về bức thư. Anh đoán ông viết những dòng này trước khi ông gặp tai nạn không lâu vì đầu thư có nhắc đến cái chết. Cuối thư, ông còn khẳng định tình yêu với mẹ anh vẫn là mong ước duy nhất của cuộc đời.

Nhưng dựa trên những tình tiết mà anh biết, bức thư lại chứa đựng một điều hết sức vô lý. Mọi tội lỗi đều do mẹ anh và người đàn ông kia gây ra, thế mà ba anh lại tỏ vẻ ăn năn, nhận mình là người có lỗi trong mọi chuyện. Liệu là do ông quá rộng lượng, cao cả hoặc bên trong còn có nội tình gì mà anh chưa được biết?

Anh cung chặt hai tay, lòng dạ sôi sục vì không thể nào đọc được đoạn quan trọng nhất trong bức di thư. Bí mật được chôn giấu của một đời người cuối cùng chỉ là những dòng chữ không rõ nét.

“Cộc! Cộc!” Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Anh dừng mạch suy nghĩ lại, vội vàng nhét bức di thư vào dưới chồng hồ sơ trên bàn làm việc.

Cánh cửa hé mở, chị Nhân bước vào, khuôn mặt tươi như hoa, hớn hỏ thông báo: “Hân, nhân viên cũ của phòng Kinh tế Đối ngoại vừa ghé qua để phát thiệp cưới. Tiếc quá, còn trẻ vậy mà đã đi lấy chồng rồi!”

Anh trừng mắt nhìn thẳng vào chị bằng ánh nhìn giận dữ và đáng sợ. Không biết chị ta vừa lải nhải điều gì? Chắc là anh nhớ nhung cô nhiều quá nên đã nghe nhầm tên chẳng? Anh nóng ruột muốn xác nhận lại một lần nữa sự việc nên buông lời gắt gỏng: “Chị vừa cái vừa nói gì? Ai lấy chồng?”

Trước thái độ thất thường của ông chủ trẻ, chị Nhân có chút lúng túng: “Thì... thì là Hân chứ ai!” Rồi chị chìa ra một tấm thiệp màu hồng phấn với chữ “Vu Quy” màu đỏ thắm đặt trên bàn, vô tư nói tiếp: “Phần của em nè. Hân nhắc lại rằng hy vọng em nhún chút thời gian bận rộn để tham gia lễ cưới của cô ấy.”

Chị vừa dứt lời, anh ghiền chặt răng, cất giọng bực dọc: “Chị có thể ra ngoài được rồi đó!”

Sau khi chị khuất dáng, mắt anh bồn thần nhìn vào tấm thiệp. Trên bì có ghi ba chữ “Hoàng Gia Thiên” bằng một nét chữ mềm mại như của con gái. Có phải chính tay cô viết lên tấm thiệp vô tri này để cố tình “sát muối vào lòng” anh không?

Anh tức giận chộp ngay lấy tấm thiệp. Chữ “Vu Quy” đã nhuộm thắm đôi mắt anh, làm hằn lên những tia máu đỏ sậm màu. Bàn tay anh run lên và gồng chặt lại như muốn vò nát nó, xé nó làm trăm mảnh, nhưng cuối cùng lại làm không được. Bởi lẽ tấm thiệp báo tin vui này vốn đâu có lỗi gì, chính anh mới là kẻ tự tay đẩy người yêu mình đến với vòng tay người khác.

Có thể câu chuyện tình yêu giữa anh và cô đã thực sự đi đến hồi kết thúc. Tim anh đau... đau lắm nhưng chỉ còn biết thầm cầu chúc cho người ta mãi mãi hạnh phúc.

29. Chương 29: Bí Mật Bức Di Thư

Cũng buổi trưa hôm đó, chị thư ký Nhân quay lại phòng làm việc Giám đốc để nhận lại những hồ sơ đã trình ký. Gia Thiên không có trong phòng nên chị ta liền thở phào nhẹ nhõm một cái. Bộ mặt tức giận của anh lúc sáng vẫn còn làm cho chị có cảm giác e ngại.

Ngay lúc định lấy chồng hồ sơ đã trình ký, chị nhìn thấy trên bàn khá bẽ bộn, liền thuận tay sắp xếp lại bàn làm việc. Chị nhấc cả chồng hồ sơ dày nhất ra để phân loại lại. Bỗng “soạt” một tiếng, có một chiếc phong bì cũ rớt ra từ mớ hồ sơ đó.

Chị tò mò cầm lên xem thử. Cảm giác vừa quen vừa lạ xen lẫn nhau làm cho chị sửng người. Suy nghĩ thêm một chút, mắt chị chợt sáng bừng lên. Chị há hốc mồm, trong suy nghĩ vang lên một câu nói: “Chẳng phải... đây... đây... chính là...!”

- Két!- Đột ngột có tiếng mở cửa.

- Chị đang lục lọi gì trên bàn làm việc của tôi đấy!- Gia Thiên đứng cạnh cánh cửa mở toang, toát lên giọng khô khốc.

- À, chị... chị.- Chị ta đứng chết trân nhìn anh, sống lưng lạnh toát, miệng lẩm bẩm tính nói điều gì đó.

Anh thấy rõ bộ mặt chị trắng bệch, bộ dạng thất thần, trên tay lại đang run run cầm bức di thư của ba mình nên không tránh khỏi ngỡ vực. Nhưng anh vẫn khoan thai tiến đến ngồi vào bàn làm việc, rồi nghiêm mặt nhìn chị như đang chờ đợi một câu giải thích rõ ràng.

- Ô... chị xin lỗi! Chị thấy bẽ bộn quá nên chị mới... mới... À, chị cảm thấy không được khỏe nên chị xin phép ra ngoài nhé!- Phải một phút sau, chị ta mới mở miệng nói được, nhưng thái độ lại vô cùng lúng túng.

- Khoan đã! Chị biết gì về phong thư này?- Thấy chị mãi vòng vo, anh đành vào thẳng vấn đề.

- Gia Thiên à, chị có lỗi với em nhưng thật sự là không phải cố ý đâu.- Với ánh mắt sợ sệt, chị bắt đầu nói ra sự thật.- Cách đây rất lâu, có một lần khi chị đang lau bức vẽ thì bỗng từ đằng sau, một bức thư cũ rơi

vào chậu nước. Chị đoán được nó là thứ quan trọng nên đã cố hết sức để cứu vãn. Nhưng cuối cùng nó vẫn thành ra lem luốc như vậy.

- Vậy chị nói thật đi, có từng đọc qua nó không?- Có thêm chút manh mối về bức di thư, anh như mở cờ trong bụng nhưng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng.

- Chị... à... chị...- Chị cup mắt xuống không dám nhìn thẳng vào anh, một lớp mồ hôi mỏng đã sớm toát từ trán chị.

- Mau nói đi! Nếu gian dối nửa lời, tôi sẽ sa thải chị ngay lập tức.- Anh nghiêm giọng cứng rắn.

- Xin lỗi em!- Giọng chị lạc đi, hai mắt cũng rưng rưng- Trong lúc làm khô nó, chị đã tò mò đọc qua. Thật sự là trong đó chứa đựng một bí mật rất lớn. Chị không dám nói ra vì sợ em sẽ vượt qua không nổi sự đả kích.

- Từng tuổi này rồi có gì mà tôi chưa gặp qua. Thôi, chị cứ nói thật hết đi!- Thấy chị muốn khóc, giọng anh hơi dịu lại.

- Được, chị nghĩ ở trên thiên đàng, ông Nam cũng muốn em đọc được nó. Nhưng trước khi kể, chị khuyên em phải nên hết sức giữ bình tĩnh.- Chị lau vội nước mắt chưa kịp chảy ra xuống hai gò má, rồi bình tĩnh nói.

Bí mật của một con người đầy kiêu hãnh, tự tin cuối cùng cũng được hé lộ ra. Đó là một sự thật hết sức phủ phàng. Trong phút chốc, hình ảnh một người cha đáng kính, mẫu mực đã hoàn toàn sụp đổ. Tay anh ôm lấy ngực mình như thể trái tim sắp vỡ tan ra thành trăm mảnh.

- Em vẫn ổn chứ?- Thấy anh lộ rõ suy sụp, chị ta lo lắng hỏi.

- Tôi không sao.- Anh cất giọng thều thào xen lẫn hơi thở nặng nề.- Chị lập tức liên lạc với hai người đó. Nói với họ dù có việc gì quan trọng cũng phải bỏ hết và có mặt ở đây ngay!

- Chị sẽ làm liền nhưng em phải thật bình tĩnh đó!

Chị Nhân đã ra ngoài mang theo hơi ấm con người duy nhất trong căn phòng này. Anh cảm nhận rõ nơi đây chỉ còn lại sự lạnh lẽo, cô độc và một màu trắng toát buồn bã.

Anh bóp chặt trán mình bởi những tế bào thần kinh không ngừng rên xiết. Một nỗi đau quá lớn đang bóp nghẹt trái tim anh cũng vì rằng: Người cha đáng kính của anh lại chết thêm một lần nữa, nhưng lần này là chết trong tâm khảm!

- Cốc! Cốc!- Bất chợt, tiếng gõ cửa vang lên, phá tan sự tĩnh lặng.

- Mời vào!- Anh thôi bóp trán mình, điềm tĩnh cất tiếng.

- Có chuyện gì thì cháu nói mau lên, chú thật đang rất bận.- Ông Phong xuất hiện với vẻ mặt nghiêm khắc như mọi ngày.

- Mời chú ngồi! Chẳng có việc gì quan trọng hơn việc cháu sắp nói ra đây!- Tia nhìn u uất thoáng qua trong đôi mắt anh nhưng giọng nói lại chất chứa đầy sự kiên định.

- Cốc! Cốc!- Tiếng gõ cửa lần thứ hai lại vang lên.

- Mời vào!- Anh lại cất tiếng mời.

- Chị Ánh! Sao chị lại đến đây?- Ông lộ rõ sự kinh ngạc vì sự xuất hiện của người thứ hai.

- Mẹ!- Trong tiếng gọi mẹ nhẹ nhàng, anh mừng rỡ đứng phắt dậy, xúc động tỏ rõ thái độ kính trọng.- Mời mẹ ngồi!

- Con... con chịu gọi mẹ là mẹ rồi sao?- Bà cũng xúc động không kém. Sau khi chồng mất, đứa con trai này luôn tránh mặt bà, cũng đã lâu rồi chưa gọi bà một tiếng “mẹ”.

Gia Thiên ngồi ở vị trí bàn làm việc của mình đối diện với bà Ánh và ông Phong. Anh ho khan một tiếng, sự u uất dâng trào mãnh liệt trong đôi mắt, hai bàn tay đan lại thật chặt, rồi giọng nói ôn tồn cất lên:

- Mọi người đã có mặt đầy đủ. Vậy hãy trả lời con đi, ba con và chú Phong đích thực là có quan hệ thế nào?
- Gia Thiên à! Con... con nói lung tung gì thế?- Bà đang tái mặt vì run sợ.
- Con đã biết tất cả sự thật rồi nên các người không cần phải giấu nữa!- Anh gằng giọng ngắt lời.

Trước sự kiên định của Gia Thiên, Ông Phong và bà Ánh đều sa sầm nét mặt. Không hẹn mà gặp, họ cùng lúc lăm lết nhìn nhau không nói nên lời. Căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt hẳn. Tiếng thở nặng nề của ba con người xen lẫn vào nhau tạo thành một bầu không khí thê lương.

- Phải! Tôi và anh Nam...- Ông Phong cố nén tiếng thở dài, trầm giọng nói.
- Đừng! Tôi xin anh... xin anh đừng nói ra!- Bà Ánh cầu khẩn, trên khuôn mặt hiện rõ sự hoảng loạn.
- Chị Ánh à! Bao nhiêu năm, chị gánh tội ngoại tình trong mắt con trai. Tôi nghĩ đã đến lúc minh oan cho chị. Sự thật phải được phơi bày như đúng ý anh Nam.
- Không, mọi tội lỗi là ở tôi mà! Xin anh đừng nói thêm gì nữa!- Mặc cho ông ta nói gì, bà vẫn tiếp tục van xin.
- Không đúng, chị không có lỗi gì cả!- Nói xong, ông cúi gầm mặt, cất tiếng nói dè dặt.- Quan hệ giữa tôi và ba cậu không chỉ đơn giản là bạn bè, mà phải gọi là “tình nhân”. Hai người chúng tôi chính là có mối quan hệ “đồng tính”.

Nói đến hai chữ “đồng tính”, ông khựng lại một chút, giọng nói hóa thành nghèn nghẹn:

- Cha mẹ sinh ra chú ra là một thằng đàn ông nhưng lại là thằng đàn ông không trọn vẹn. Chú đã gặp và yêu một người có cùng hoàn cảnh giống mình, chính là anh Nam, ba con. Lúc bấy giờ, hai người đàn ông đều có sự nghiệp vững vàng. Chú là một luật sư có tiếng tăm. Còn anh ấy là trợ thủ đắc lực của ông Hoàng Gia, ông nội con.

Rồi đáy mắt ông trở nên sâu hun hút và bị bao phủ hoàn toàn bởi một màu đen vô vọng. Ông tiếp tục cất giọng tràn đầy cảm xúc:

- Cái xã hội này đầy rẫy tội ác làm hại trực tiếp đến tài sản và tính mạng của con người như: cướp của, hiếp dâm, giết người,... Vậy mà, tình yêu của những người đồng tính như chúng tôi không gây hại đến ai cũng bị gán là “tội lỗi”. Chúng tôi đã không đủ sức mạnh vượt qua những định kiến cổ hủ của xã hội để hưởng trọn vẹn hạnh phúc của riêng mình. Vì vậy, cuối cùng chúng tôi đã quyết định kết thúc mối quan hệ này trong sự day dứt và tiếc nuối không nguôi.

Ông ngắt quãng câu chuyện một chút như để tự mình xoa dịu nỗi đau đớn từ lâu đã chôn chặt trong lòng. Rồi giọng ông trở nên khản đặc:

- “Riêng về phần ba con, dưới áp lực của cha mẹ, anh ấy đành phải tìm một người vợ hiền, dâu thảo. Ngay trong lúc đó, ông nội con cũng đang có ý gả con gái của mình cho người trợ thủ mà ông đánh giá cao. Ba con đã suy nghĩ đơn giản rằng sau khi cưới một người vợ tốt ông sẽ có thể sống trọn vẹn như một người đàn ông thực thụ. Vì thế mà anh đã đồng ý kết hôn với mẹ con.

Nhưng sau đó, chính anh lại không ngờ rằng càng cố gượng ép bản thân thì lại càng cảm thấy tù túng và đau khổ. Một gia đình với vẻ ngoài hạnh phúc chỉ giống như một chiếc lồng chim bằng thứ vàng ròng quý giá đang giam lỏng anh ấy.

Rồi cũng đến một ngày, chiếc lồng đó cũng không còn đủ sức trói buộc anh nữa. Khi đó cũng chính là lúc hai người đàn ông chúng tôi tiếp tục lén lút qua lại trong mặc cảm tội lỗi. Chúng tôi vẫn biết là sai nhưng vẫn tự nguyện dấn xác vào cái địa ngục trần gian u tối.”

Nói đến đây, giọng ông Phong nghẹn đặc nên không thể nói tiếp thành lời, hai tay ôm chặt lấy đầu mình, hai mí mắt mỗi một cụp xuống. Còn bà Ánh cũng xúc động không kém, cổ lau đi dòng nước mắt đang lặng lẽ rơi. Bà bắt đầu cất lời kể xen lẫn những tiếng sụt sịt phát ra từ cánh mũi:

- “Bằng linh cảm của phụ nữ, mẹ cũng phát hiện ra được bí mật đáng sợ của ba con. Dù mẹ là một bác sĩ nhưng vẫn không tránh khỏi thái độ kỳ thị, khinh bỉ đối với ông ấy. Lúc ấy, cơ thể mẹ cứ như chìm ngập trong vũng bùn tối tăm đầy nhục nhã, ê chề và không lối thoát.

Mẹ đã đánh ****, thậm chí xỉ vả thậm tệ cha con nhưng ông ấy vẫn điềm nhiên cúi đầu chịu đựng tất cả. Rồi khi ông ấy đòi ly dị để giải thoát cho mẹ và chính bản thân ông thì mẹ như giọt nước tràn ly. Mẹ âm thầm kết liễu đời mình bằng những liều thuốc ngủ nhưng ông ấy đã kịp thời ngăn cản.

Trong lúc suy sụp tinh thần, mẹ cần một người bạn để chia sẻ tâm tình. Người bạn mà mẹ nghĩ đến không ai ngoài bác Trí, ba của Hân cũng đồng thời là người rất hiểu mẹ. Chính mẹ đã buộc bác ấy phải hứa rằng dù có chuyện gì xảy ra cũng không cho ai biết việc này, nhất là con trai của mẹ.

Về phần ba con, vì không còn mặt mũi đối diện với vợ con nên sinh ra trầm cảm, bệnh tình cũng mỗi lúc một nặng hơn. Mẹ nghĩ ông ấy chọn cái chết để giải thoát cho mẹ, chú Phong và cả bản thân ông. Là một bác sĩ, đáng lẽ từ đầu, mẹ nên có thái độ tích cực đối với ba con. Nhưng mẹ đã không đủ sáng suốt để làm được việc đó. Chính mẹ đã đẩy ông ấy đến với cái chết.

Khi chồng mất, lại bị con hiểu lầm, tinh thần mẹ đã bị suy sụp rất nặng. Nhưng vì ước nguyện của ba và ông ngoại con, mẹ vẫn phải đứng thật vững để dõi mắt theo đứa con trai duy nhất của dòng họ.

Trong suốt thời gian qua, ngoài giờ làm việc ở bệnh viện, mẹ đã tham gia vào đội ngũ tư vấn cho những người đồng tính, cũng là một cách để làm vơi đi nỗi ân hận trong lòng mẹ. Bây giờ, mẹ như một người đã được gột rửa não, không còn cảm thấy kỳ thị những người có hoàn cảnh đặc biệt như ba con nữa.”

Bà Ánh vừa dứt câu thì nước mắt đã rơi lả chả. Ông Phong đã vừa kịp trấn tĩnh nên thay bà nói tiếp:

“Chúng tôi vẫn mơ ước có thể biến đổi cảm xúc của mình để đường hoàng yêu một người phụ nữ, có quyền thoải mái cùng những thằng đàn ông khác bàn về nét đẹp của người phụ nữ... Nhưng chính tạo hóa đã cướp mất của chúng tôi những điều đó.

Y học cũng đã khẳng định đồng tính không phải là bệnh. Mà nó là xu hướng tình dục, không phải là vấn đề đạo đức, cũng giống như việc ai đó có mắt màu xanh hay nâu, dáng vóc thấp hay lùn. Đây là điều không thể thay đổi được vì nó đã mang tính bền vững.

Chúng tôi cũng có người biết sống có ích và hết lòng cống hiến cho xã hội như những người bình thường khác. Ấy vậy mà, cái xã hội ***** này luôn đánh đồng chúng tôi với những kẻ tội phạm, xem chúng tôi là đồ biến thái và suy đồi đạo đức.

Cách phản ứng của chị đối với anh Nam cũng không có gì là lạ. Mọi người phụ nữ trên đời này đều sẽ có phản ứng tương tự như chị thôi. Chính những định kiến cổ hủ của xã hội đã đẩy tôi và anh Nam đi hết từ sai lầm này đến sai lầm khác. Chị và chúng tôi chỉ là những nạn nhân trong một tấn bi kịch mà những kẻ thủ ác chính là xã hội.”

Ông Phong dứt lời, bầu không khí trở nên lắng dịu, nhưng trong lòng ai nấy đều như bị tảng đá nặng đè chặt. Từ nãy giờ, Gia Thiên vẫn im lặng tập trung nghe hết câu chuyện. Mỗi người một lời đã làm rõ câu chuyện đầy bi kịch của gia đình anh.

Bao năm qua, anh cứ mang trong người một mối hận thấu xương, có những lúc tưởng chừng chỉ khi chết đi mới có thể quẳng xuống được. Nhưng đến ngày sự thật sáng tỏ, anh như người vừa vứt đi một gánh nặng quần vai này thì lại gánh ngay lên người một gánh nặng quần vai khác.

- Nhưng con vẫn có chỗ không hiểu. Lỗi không phải do mẹ mà sao mẹ cứ phải gánh hết tội về mình chứ? - Anh nuốt ực đi thứ cảm giác mặn đắng trong miệng, rồi hỏi.

- Làm sao mẹ có thể nói ra được? Liệu rằng tội ngoại tình của mẹ hay sự thật về ba con, cái nào sẽ gây tổn thương đến con nhiều hơn? Mẹ biết với tính cách bùng nổ của tuổi trẻ, con sẽ bị suy sụp tinh thần, hoặc con sẽ suy nghĩ nông cạn mà đi làm chuyện dại dột, hay cũng có thể con sẽ không thể ngẩng cao đầu làm người. - Bà như bị dả kích, hô hấp trở nên dồn dập.

- Con xin lỗi mẹ! Suốt những năm qua, con đã hiểu lầm mẹ và cả bác Trí. - Anh nắm lấy tay mẹ mình, cảm giác hối hận dâng trào.

- Mọi chuyện cũng đã sáng tỏ. Mẹ biết vì lòng thù hận mà con đã từ bỏ Hân. Đã đến lúc con phải biết trân trọng tình yêu của mình. - Bà nhìn con trai mình, ánh mắt tràn trề yêu thương.

- Con biết mình phải làm gì rồi! Mẹ và chú Phong về đi! Con muốn được yên tĩnh.- Nhắc đến cô, tâm trạng của anh càng trở nên phức tạp hơn.

- Được, chú tin là con sẽ có đủ nghị lực để vượt qua mọi trở ngại.- Ông vỗ vỗ vai anh và nói.

- Gia Thiên! Mẹ biết lúc này con rất đau lòng nhưng hãy dũng cảm mà đối mặt với sự thật con à! Và một điều nữa, ba và mẹ đến với nhau là sai lầm, nhưng sinh ra con là điều đúng đắn nhất trong cả cuộc đời của mẹ.- Nói xong, bà ôm chặt lấy con trai của mình như muốn tiếp thêm cho anh sức mạnh.

Sau khi họ đi, căn phòng lại trở nên vắng lặng như cũ. Anh như một kẻ yếu đuối bị sự lạnh lẽo, cô độc và sợ hãi bao phủ toàn thân. Ngay lúc này, anh cần ai đó ở bên cạnh xoa dịu trái tim yếu đuối của mình. Nhưng ai đó thì chỉ có thể là một người duy nhất mà anh đã cố tình ruồng bỏ.

Anh cũng giống như mẹ mình, vừa bị nhấn chìm trong vũng bùn tăm tối. Nhưng anh khác bà vì trong tức thời, bằng sự hiểu biết và cái nhìn mới của tuổi trẻ, anh có thể dễ dàng tìm ra lối thoát cho riêng mình. Đó là anh sẽ học cách chấp nhận và thông cảm cho con người thật sự của ba mình.

Cũng vì rằng ông Nam nói đúng, những người đồng tính vốn đâu có tội tình gì. Chính cái nhìn kỳ thị của người đời mới chính là kẻ thủ ác đẩy họ đi sai đường. Anh mong rồi một ngày gần đây, xã hội sẽ bớt đi những định kiến tiêu cực, người đồng tính có thể tự hào sống thật với bản thân mình. Họ sẽ không phải đội lốt một người hoàn chỉnh để gieo rắc thêm bất cứ một tấn bi kịch nào nữa.

Rũ bỏ lòng thù hận, còn lại trong anh chỉ là một khoảng không trống rỗng. Mẹ anh cố tình che giấu sự thật để giữ vững hình tượng một người chồng, người cha mẫu mực. Nhưng chính điều đó lại xé toạc đi tình yêu của anh.

Anh đưa tay lấy tấm thiệp hồng từ trong ngăn tủ kéo. Nhìn lại tên mình được ghi bằng thứ mực nhũ vàng óng ánh, tia mắt anh trở nên u ám, còn lòng dạ tê buốt lại. Giá như... giá như anh biết hết lòng gìn giữ và trân trọng người mình yêu thì đâu phải tiếc nuối và dằn vặt như bây giờ.

30. Chương 30: Món Quà Cưới

Bảy ngày trước hôn lễ!

Tối hôm đó, biệt thự Hồng Nhung, sảnh phòng khách trở thành một mảnh hoang toàn và u tối. Dưới đất ngổn ngang những mảnh vỡ thủy tinh, sành sứ. Còn trên tường nham nhở những vụn giấy màu đỏ thắm, chỉ có thể đọc được ba chữ “Lễ Tân Hôn” từ mảng tường bị bong tróc.

Bao trùm cả không gian là tiếng khóc đau đớn và thảm thiết. Ở giữa sảnh, dáng một người con gái ngồi bệt xuống đất trong tư thế bó gối. Hai đầu gối của cô đều đã bị thấm đẫm bởi nước mắt.

Bất chợt “cạch” một tiếng, chùm đèn pha lê sang trọng được bật lên, cả gian phòng khách bỗng chốc trở nên rực rỡ. Cô ngước mắt nhìn theo hướng phát ra tiếng động. Ánh sáng soi rõ trên khuôn mặt cô, hai dòng nước mắt đang tan chảy, tựa như hai hạt pha lê đang buông xuống đất rồi vỡ tan tành theo hư vô. Rất nhanh, một tia nhìn thương cảm bám chặt lấy cơ thể cô rồi lại vụt đi mất.

- Em lại bày ra trò quỷ quái gì nữa vậy?- Thịnh đứng đối diện với Yến, cố nén cơn đau đến tận đáy lòng mà buông lời sắt đá.

- Người bày ra trò chính là anh chứ không phải em. Tự dưng, anh mất tích cả mấy tuần lễ. Có biết em lo lắng thế nào không? Vậy mà, khi vừa trở về, anh lại thông báo kết hôn với người phụ nữ khác. Anh có thể “cạn tàu ráo máng” với em như vậy sao?- Cô gắng nói thành lời trong nước mắt.

- Đến nước này, nếu em vẫn cố tình không hiểu ra vấn đề thì mặc em. Ngày mai, em hãy chuẩn bị, sẽ có người giúp em dọn hành lý đến nơi ở mới. – Anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng.

- Thôi đủ rồi!- Sau giọng hét lớn là tiếng cười khẩy chua xót.- Anh tàn nhẫn lắm! Con nhỏ Hàn kia có gì hơn em chứ? Nó sinh con cho anh được, thì em cũng làm được. Nó có thể yêu người khác nhưng em thì không bao giờ. Cho đến chết, trong trái tim em vẫn chỉ có một mình anh thôi!- Rồi giọng cô lạc đi. Từ trong đôi mắt xinh đẹp, những hạt pha lê lũ lượt buông xuống tạo nên thứ âm thanh “tí tách” náo lòng.

Lòng dạ đã sớm mềm nhũn từ đầu nhưng anh vẫn gồng gượng giữ thái độ lạnh nhạt. Bởi lẽ tình yêu là thứ xa xỉ chỉ có thể dâng trọn cho người mình thật sự yêu. Anh thà đeo chiếc mặt nạ tàn nhẫn để dập tắt tuyệt đối những hy vọng ảo tưởng của cô, người mà anh đã lỡ làm tổn thương sâu nặng.

Thời khắc quyết liệt đã đến. Anh vờ nổi nóng, bóp chặt lấy hai bắp vai cô mà lắc mạnh, gồng giọng từng chữ một:

- Anh không nói nhiều với em nữa. Em không dọn đi thì sẽ có người giúp em làm việc đó. Hiểu không?

Cô không có phải ứng gì, chỉ còn biết trăn mắt nhìn anh, nước đọng đầy cả hai tròng mắt, ánh nhìn tha thiết chỉ như muốn van xin. Nhìn đôi mắt đó, tim anh se lại đau buốt nên đành phải buông tay mà tránh đi ngay. Anh sợ chỉ ở lại thêm một chút nữa thôi anh sẽ mềm lòng.

Anh đi rồi, cô ở lại bơ vơ với đồng hồ vỡ do chính tay mình tạo ra. Một chút khả năng níu kéo anh, cô cũng không còn. Đầu óc cô trở nên tê dại như đang bị hàng triệu triệu con kiến gặm nhấm từng chút, từng chút một. Đau lắm! Đau đến độ cô chỉ muốn kết thúc ngay cuộc sống này.

Tay run run, cô cầm ngay lên một mảnh vỡ thủy tinh. Cô sợ máu nên nhắm mắt, khứa nhẹ vào cổ tay mình. Vật sắc bén lạnh lẽo xuyên qua lớp da mỏng manh nhưng lại hoàn toàn không để lại đau đớn như cô nghĩ. Cô mở mắt, chứng kiến cổ tay mình rỉ ra một vài giọt máu tươi. Màu đỏ của máu đẹp quá, đỏ thắm như màu giấy của ba chữ “Lễ Tân Hôn”!

“Ha ha ha”, cô cười ngặt nghẽo thành tiếng mang theo nỗi chua xót. Đã đến lúc cô phải vứt bỏ thứ tình yêu đầy dục đã ám ảnh cả đời mình. Cô vùng vẫy mãnh liệt để cắt thêm một nhát nữa... lần này nhất định phải cắt thật mạnh, thật sâu... một lần sẽ kết thúc cho tất cả.

Nhưng “xoảng” một tiếng, mảnh vỡ thủy tinh từ tay cô đã nằm lẫn lóc trên sàn. Trong tức tắc sống còn, cô chợt đắn đo: “Tại sao phải mình chết một cách ngu ngốc như vậy chứ? Người đáng chết không phải mình, mà phải là một kẻ khác.” Ngay lúc đó, ánh mắt cô đã trở nên sắc bén đến đáng sợ.

Cô lập tức quay trở lại phòng mình, rồi lục tung mọi thứ trong thùng đồ chứa những kỉ niệm chương môn thể thao bắn súng. Một hồi sau, ngắm nghía thứ trong tay mình, đôi mắt cô ánh lên tia nhìn lạnh lùng như thú dữ. Đó là một vật đen và lạnh,... khẩu súng ngắn, món quà đặc biệt mà ba cô cất công tìm mua tận biên giới để làm quà sinh nhật cho cô.

Năm ngày trước hôn lễ!

Chiều hôm đó, Chi đến nhà tìm Hân. Người bạn thân với nụ cười gương gạo, tay đưa cho cô một hộp quà to được gói rất đẹp mắt.

- Cậu thật tốt nha! Chưa đến ngày cưới mà đã tặng quà cho mình rồi.- Hân hớn hờ nói.

- Không, không phải của mình đâu!- Chi lắc đầu nguây nguây, ánh mắt tràn đầy ẩn ý.- Có người nhờ mình chuyển nó cho cậu.

- Vậy món quà này... là của...- Hân ngờ ngợ ra điều gì đó.

- Ừm, chính là của anh ấy!- Chi liền gật đầu khẳng định.

Ôm chặt món quà trong tay, lòng Hân rộn ràng khó tả, còn người thì thờ ra như bị nó hút mất hồn. Vậy là anh đã đọc tấm thiệp cô gửi. Anh có chút có cảm xúc nào dành riêng cho cô không? Hình ảnh anh với vô vàn cảm xúc bất chợt hiện ra khiến cho cô vui buồn lẫn lộn.

- Này, quà chứ đâu phải là người, làm gì mà cậu nhìn nó đắm đuối vậy? Cậu mau mở ra xem bên trong là thứ gì!- Chi lên tiếng nhắc nhở.

- Ừ, để mình mở liền!

Nói là làm ngay, Hân mở hộp quà ra, thao tác không quá vội vàng cũng không quá chậm rãi. Hai cặp mắt tò mò không hện mà gập cùng nhìn xoáy vào bên trong hộp. Lúc chiếc hộp mở toang cũng chính là lúc một bó hoa cầm tay cô dâu hiện ra.

Đó là một bó hoa tulip trắng. Trên phần thân được quấn bằng lớp vải voan màu trắng tinh khôi và được đính rải rác những hạt trai trắng ngà. Trông bó hoa có vẻ đơn giản nhưng lại rất tinh tế và sang trọng.

Nếu không nhìn thấy tờ giấy hướng dẫn bảo quản, không ai phát hiện ra bó hoa không phải là hoa tươi. Nó được ướp sấy khô theo công nghệ làm hoa khô hiện đại của thành phố Đà Lạt. Vì vậy, nó vẫn giữ được độ tươi tắn và mềm mại như hoa tươi nhưng lại giữ được độ bền rất lâu.

Bên trong chiếc hộp, còn có một phong thư. Vừa mở phong thư ra, một mùi mực thơm ngào ngạt lan tỏa khắp căn phòng. Trên trang giấy màu trắng ngà, từng nét chữ rõ ràng và mạnh mẽ. Đó chính là nét chữ của anh, Hoàng Gia Thiên.

Vì quá hồi hộp nên trước mắt cô, những dòng chữ không ngừng nhảy múa loạn xạ. Cô phải hít thật sâu để lấy lại cân bằng, rồi mới bắt đầu thăm đọc từng chữ một.

“Anh không biết em có thích hoa tulip trắng hay không nhưng anh vẫn tặng nó cho em. Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã liên tưởng đến loại hoa này. Theo thời gian, dù em có thay đổi như thế nào đi nữa thì trong lòng anh, em mãi mãi là người con gái trong sáng và cao quý.

Chỉ mới đây thôi, anh đã phát hiện được một bí mật lớn về ba mình. Nhờ đó, anh đã biết được quan hệ giữa ba em và mẹ anh là hoàng toàn trong sạch. Thế mà anh đã từng quá ích kỷ với em quá phải không? Khi hiểu lầm ba em là kẻ xấu, anh đã dùng những lời lẽ tồi tệ nhất để ruồng bỏ em. Là anh có lỗi, vì lòng thù hận mà anh đã nhẫn tâm chà đạp lên tình cảm của hai chúng ta.

Em hãy tin rằng việc anh yêu em chính là thật lòng. Nhưng tình yêu trong anh chưa đủ lớn nên anh mới không có đủ dũng khí để vượt qua mọi trở ngại. Điều đó cho thấy anh không phải người đàn ông xứng đáng với em! Vì vậy, anh không muốn dựa vào bất cứ lý do nào để yêu cầu em quay trở lại bên anh.

Nhưng với Thịnh thì khác! Anh đã từng hỏi anh ta một câu như thế này: “Giả sử Hân là con gái của Trần Trọng An thay vì Yến, anh vẫn sẽ trả thù ông ta chứ?” Anh ta đã không một chút đắn đo mà trả lời rằng: “Không! Nếu là Hân, tôi sẽ chọn cách đưa cô ấy đến một nơi thật xa để cắt đứt hết mọi liên hệ với ông ta.” Thịnh có thể vì em mà sẵn sàng tha thứ cho kẻ thù. Để một người như anh ta chăm sóc em, anh rất an tâm.

Anh từng nghe một người bạn nói rằng: “Yêu một người là mong người mình yêu được hạnh phúc”. Nhưng anh lại không làm được điều đó em à! Thật sự anh rất đau lòng khi nghĩ đến việc em sẽ sống trọn đời với một người không phải là anh. Có lẽ cách nghĩ tốt nhất anh có thể làm được là học cách để quên đi người mình yêu ngay sau khi viết bức thư này. Vậy em hãy sống thật hạnh phúc và cũng quên đi những ký ức đau buồn về anh nhé!”

Từng giọt nước mắt trong suốt nhẹ nhàng thấm ướt cả trang thư. Giá như cô chưa từng đọc được lá thư này thì có lẽ cô sẽ không phải đau đớn đến như vậy. Lòng cô tựa như mặt hồ đã tạm trở nên phẳng lặng sau một cơn mưa giông dữ dội. Ấy thế mà, anh lại nữ ném thêm vào đó một viên đá để nó lại tiếp tục dậy sóng.

Học cách để quên ư? Muốn quên một người dễ dàng lắm sao? Cô đã thử rất nhiều cách để quên anh nhưng đều thất bại. Thứ tình yêu được nuôi dưỡng bằng máu của trái tim thì khó mà lay chuyển được. Cái cô làm được chỉ có thể là nén chặt mối tình này đến tận đáy lòng mình. Để rồi chỉ khi hít thở thật sâu thì cảm giác nhói lòng mới có thể chiếm giữ được linh hồn cô.

- Mọi chuyện cuối cùng cũng đã rõ. Cậu vẫn ổn chứ?- Chi lo lắng hỏi.
- Mình không sao!- Hân quệt vội hai dòng nước mắt, nghẹn ngào đáp.
- Tại sao yêu mà phải mệt mỏi như vậy chứ? Cậu yêu ai thì cứ chọn ngay người đó làm chồng thì chẳng phải tốt hơn sao?- Những câu hỏi của Chi tuông ra trong tiếng thở dài.
- Không thể nói như cậu được! Mình không thể ích kỷ đến nỗi chỉ nghĩ cho bản thân. Ba mẹ mình và anh Thịnh đang rất háo hức mong chờ ngày kết hôn này.
- Nghe thì có vẻ gay go, nhưng nếu việc hủy hôn đem lại cho cậu hạnh phúc thì sau này, người ta chỉ nhắc đến nó như một kỷ niệm vui.
- Không được! Mọi việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu!

- Cậu hãy sống cho bản thân chỉ một lần trong đời có được không? Lúc nào cậu cũng nghĩ cho người khác cả. Vì ai mà một người con gái chưa chồng phải trốn đi biệt xứ sinh con? Vì ai mà con trai phải gọi mẹ ruột của mình bằng chị? Cậu cứ suy nghĩ cho kỹ đi, hạnh phúc chính là do cậu lựa chọn!- Trong lúc xúc động, Chi tỏ rõ thái độ thẳng thừng.

Cô không đáp lại câu nói của người bạn thân, mà chỉ âm thầm chua xót. Cô còn có quyền lựa chọn sao? Không phải là cô yếu đuối không muốn lựa chọn, mà là vì đến nước này rồi, cô không muốn vuột mất cơ hội tạo nên một gia đình hoàn hảo cho bé Gấu. Cô đã dự tính rất kỹ càng, sau khi kết hôn, sẽ giải thích từ từ cho thằng bé hiểu cô và Thịnh mới chính là cha mẹ ruột. Cô chỉ có một mong muốn duy nhất là thằng bé sẽ lại gần gũi với mình như xưa.

Bốn ngày trước hôn lễ!

Buổi tối, Thịnh và Hân cùng nhau dùng bữa tối ở nhà hàng Có Đôi quen thuộc. Bữa ăn này rất đặc biệt vì chỉ có hai người và những ngọn nến lung linh, ấm áp. Dùng bữa xong, cô ngồi lặng lẽ, vừa nhấp nhấp ly rượu vang, vừa thả hồn mình vào điệu nhạc hòa tấu du dương mang âm vực trầm lắng.

Còn anh thì không thể chú tâm vào bất cứ điều gì khác ngoài cô. Hôm nay, cô rất xinh đẹp, tươi tắn trong chiếc đầm màu xanh da trời mà anh tặng. Nhưng trong ánh mắt, nụ cười lại phảng phất chút rủ rùi. Anh cảm thấy lo lắng nhưng rồi lại nhanh chóng phớt lờ đi. Có thể phái nữ thường mang tâm trạng bối rối trước ngày kết hôn cũng nên.

Đã đến lúc anh phải làm một việc hết sức quan trọng trong cuộc đời mình. Thao tác rất nhẹ nhàng, anh thò tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp đã được chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Chiếc hộp được mở bung ra, bên trong là chiếc nhẫn bằng vàng trắng gắn viên đá ruby màu đỏ. Dưới ánh nến, nó hệt như một bông hoa hồng nhung đang phát sáng.

Rồi anh mang chiếc nhẫn đến quỳ gối bên cạnh cô với ánh mắt long lanh chân thành, giọng nói run run vì hội hộp:

- Hân à, em gả cho anh nhé!

- Anh Thịnh, anh mau đứng dậy đi! Sao phải nhắc lại việc này chứ?- Cô tròn xoe mắt nhìn anh vì việc này làm cho cô quá bất ngờ.

- Anh chỉ đứng dậy khi em nói đồng ý làm vợ anh thôi.

- Được! Được! Em chịu thua anh rồi. Em đồng ý!

- Cảm ơn em!

Anh nói xong thì hớn hờ đeo ngay chiếc nhẫn quý giá vào ngón áp út của cô. Nó thật vừa vặn với ngón tay cô làm cho anh cảm thấy rất hài lòng. Thế mà khi ngược nhìn lên, anh tình ý bất gặp ánh mắt đượm buồn của cô đặt trên chiếc nhẫn. Nhưng cô đã khéo léo che giấu đi bằng một nụ cười mỉm duyên dáng.

Trên đường về, hai người trở nên khá lặng lẽ, không ai mở miệng nói với ai một tiếng nào. Thịnh thoảng anh quan tâm liếc mắt nhìn về phía cô. Anh không còn nhận ra cô mà chỉ thấy được một thể xác mệt mỏi, vô hồn ngồi đó, bàn tay đan chặt lấy bàn tay.

Nỗi ray rứt trong lòng anh mỗi lúc một dâng cao. Chẳng lẽ cô đến với cuộc hôn nhân này mãi chỉ là gượng ép? Chẳng lẽ người cô mong muốn sống trọn đời đã không phải là anh?

Lúc trước, vài lần bất gặp cô và Gia Thiên đi cùng nhau, anh vốn đã nhận ra cô đối với người đó rất đặc biệt. Nhưng anh vẫn tự tin cho rằng tình yêu của anh và cô sẽ mãi luôn bền vững, không gì chia cắt được. Anh đã sai lầm mất rồi, sai lầm ngay từ lúc quyết định nuôi dưỡng mầm móng thù hận, để nó vươn nhánh mạnh mẽ giết chết đi tình yêu của chính mình.

Nhà cô đã ở ngay trước mặt, anh chào tạm biệt cô xong rồi vào ngay trong xe, đóng sầm cửa lại. Ngay khi lúc khởi động máy xe thì tay anh run run dừng lại. Cái anh đang lưỡng lự thực chất là anh không muốn gượng ép cô, nhưng cũng không muốn cô từ bỏ cuộc hôn nhân này.

Rồi anh bước ngay ra khỏi xe, vội vã lao đến ôm chặt cô vào lòng. Giọng anh ấm áp xua tan đi lạnh buốt của đêm khuya:

- Hân, nán lại đây một chút với anh nhé!

- Có chuyện gì vậy anh?

- À, anh chỉ định nói rằng, em ngủ ngon nhé! Anh về đây!

Nói xong, anh bịn rịn buông vòng tay mình, quay trở vào xe. Anh tính hỏi cô thật ra có còn yêu anh không, nhưng lại thôi. Có lẽ anh đã có câu trả lời cho lòng mình rồi thì phải!

Cô ngẩn người nhìn theo xe anh đến khi khuất dáng. Anh có vẻ gì đó là lạ thì phải. Cô nhìn chiếc nhẫn quý giá trên tay mình mà lòng càng thêm rối rắm. Chỉ vài hôm ngắn ngủi nữa thôi, cô đã thật sự làm vợ của anh rồi, vậy mà trong tim vẫn đau đáu nhớ về hình bóng của một người khác. Dù cho có cố nén chặt vào lòng sâu đến thế nào, cô vẫn cảm thấy nhói đau trong từng nhịp thở.

Cô cất bước đi về hướng công viên cho khuây khỏa đầu óc. Hơn 11h đêm, xung quanh cũng khá vắng người. Chiếc ghế đá dưới tán me già cỗi lại một lần nữa rung rinh trước gió mang theo những chiếc lá mỏng manh xoay xoay không ngừng. Tất cả chúng đều như muốn mời mọc cô ngồi lại đây để cùng ôn lại một đoạn ký ức tốt đẹp.

Cô ngồi đó ngẩng mặt ngăm nhìn bầu trời đêm xa xăm. Những vì sao trên bầu trời xúm xít với nhau thành từng cụm. Chỉ duy nhất một ngôi sao ở phía mờ mịt kia đang lẻ loi một mình, sao mà giống cô quá không biết!

Lúc này, người ta đang làm gì nhỉ? Có đang ngẩng lên ngăm cùng một vùng trời này mà tơ tưởng không?... Và có cảm thấy cô đơn như cô không?

Bỗng chốc, cô nhắm nghiền mắt, đôi bàn tay chấp lại, miệng thì thào: “Em sẽ dùng ngày trọng đại để mãi mãi vui lấp mối tình của chúng ta. Hy vọng anh sẽ mãi sống thật bình yên và hạnh phúc nhé!”

Một cơn gió mạnh thổi qua khiến cho cô bất chợt rung mình. Cô cứ mãi sống trong thế giới nội tâm mà không biết rằng nguy hiểm rất cận kề. Gần đó, một bóng đen cố tình rình rập cô như đang rắp tâm chờ đợi cơ hội thực hiện một âm mưu lớn. Đêm nay là một đêm của tội ác!

31. Chương 31: Một Vì Sao... Rơi!

Thịnh chỉ mới đi được một đoạn thì cho xe dừng lại sát bên vệ đường. Hình ảnh một Huyền Hân môi cười nhưng ánh mắt rù rượi cứ bám riết lấy anh khiến anh không thể nào đi thẳng một mạch về nhà được.

Anh khê thở dài, đôi mắt xoáy vào màn đêm tĩnh mịch. Con đường công viên thật vắng vẻ, chỉ có lưa thưa vài ngọn đèn đường vàng vọt soi rọi. Tiếng côn trùng gọi nhau rả rích cả một góc trời. Cảnh đêm thật giống với tâm trạng anh bây giờ, chỉ là một khoảng không mờ mịt, không tìm được lối đi.

Chỉ vài hôm nữa là đến ngày cưới rồi. Vậy mà bây giờ, anh mới nhận ra người cô yêu đã không thể là anh. Nhưng cô luôn vì mọi người, trong đó có cả anh mà vẫn quyết định chọn cuộc hôn nhân này. Anh đã nợ cô cả một đời người con gái, thì làm sao có thể tiếp tục nhẫn tâm vui dập mối tình đẹp đẽ của cô.

Thôi thì thà là anh từ bỏ vậy! Từ bỏ để thấy được trên môi cười nở nụ cười mãn nguyện và ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Chỉ có như thế anh mới có thể nhẹ lòng được.

Thịnh quyết định sẽ nói ngay quyết định của mình cho Hân biết. Nhìn số cô trong danh bạ mà lòng anh như thất lại từng cơn. Ngón tay đã định vị trên phím “Call” nhưng lại lưỡng lự không bấm được. Thật quá là không dễ dàng để nói ra quyết định hủy hôn với người mà mình yêu thương.

Nhưng sự việc trì hoãn thêm một ngày, cô sẽ đau đớn thêm một ngày, và anh cũng sẽ bị dằn vặt thêm một ngày. Vì vậy, anh dứt khoát gọi ngay một lần cho xong. “Reng... reng... reng...”, từng hồi chuông ngân dài nặng nề giăng chặt lấy lòng anh.

Mãi đến hồi chuông thứ năm, giọng nói đáng yêu của cô mới cất lên: “A lô, tôi là Hân đây. Nhưng hiện nay tôi đang bận, bạn vui để lại lời nhắn nhé!” Không nói trực tiếp cũng hay, anh sẽ không phải ngập ngừng, cũng sẽ không e ngại. Sau một tiếng “bíp” chói tai, anh bắt đầu nói lên những lời nói từ tận đáy lòng mình...

Tin nhắn thoại vừa gửi đi, Thịnh lại đưa ánh mắt hướng vào cảnh đêm cô quạnh. Xa xa, một bóng dáng quen thuộc đang thẫn thờ lê bước về phía công viên. Rồi bóng dáng đó lặng lẽ ngồi ở chiếc ghế đá dưới tán me già cỗi. Không thể lẫn vào đâu được, anh nhận ra dáng người đó chính là Hân. Anh vừa đưa cô về nhà tức thì, sao cô lại có thể xuất hiện ở đây được?

Đột nhiên gió thổi rất mạnh mang theo luồng khí mát lạnh của hơi nước, vài tia sáng chớp nhoáng sẫm dọc bầu trời đêm. Có lẽ sẽ có một cơn mưa lớn ập đến! Đường khuya lại vắng vẻ, một mình cô ngồi đó tro tro liệu có ổn không?

Anh không chút do dự bước xuống xe rồi đi về phía cô. Gió thổi phù phù ngược hướng làm cho chân anh nặng bước. Cát bụi trên đường bay mù mịt khiến hai mắt anh cay xè. Mọi thứ xung quanh đều như muốn níu bước chân anh tiến về phía trước.

Nhưng anh vẫn gặt phẳng mọi thứ, một mực đi tiếp. Gần đến nơi, anh phát hiện ra một bóng đen đang lấp ló ở trong bụi trúc dày đặc. Những cành trúc gầy gò không ngừng xào xạc theo nhịp gió để lộ một một vật thể lạ màu đen nhăm nhắng vào cô. Vật thể đó không ngừng run rẩy, cũng không ngừng toát lên tia sắc lạnh ghê người.

Thoáng trong đầu, anh nhớ đến cô Hai người làm nhà anh có kể lại rằng thấy Yến cầm một khẩu súng. Đầu óc anh linh hoạt chớp nhoáng đưa ra mối liên hệ giữa hai thứ với nhau. Một linh tính rất xấu xuất hiện trong đầu anh: Chẳng lẽ Yến đang định...?

Rất nhanh, anh lao người đến ôm chầm lấy Hân. Cũng giống như lần đẩy cô khỏi chiếc xe máy mất thăng, anh chỉ có một mong muốn có thể dùng tấm thân mình che chắn, bảo vệ cô trước mọi hiểm nguy. Bỗng “ầm”, tiếng sấm chớp vừa nổ vang trời mang theo thứ ánh sáng chói lòa hung tợn.

Mọi thứ diễn ra chỉ trong tích tắc. Hân kịp nhận ra mình trong vòng tay Thịnh, cả hai cùng ngã nhào xuống đất. Cô hét sức kinh ngạc, lom côm ngồi ngay dậy, giọng chứa đầy thẳng thốt: “Có chuyện gì vậy anh?... Trời sắp mưa rồi. Anh cũng mau đứng dậy đi!”

“Tách”, chỉ một vài giọt nước lưa thưa đầu tiên của cơn mưa đã hắt xuống mặt anh, vậy mà cảm giác lạnh lẽo đã nhanh chóng lan tỏa đến tận sống lưng.

Cơ thể anh vẫn không chịu cử động, chỉ có đôi môi trắng bệch mỉm cười, đôi mắt ám áp nhìn cô. Hơi thở nặng nề cùng hòa quyện vào giọng nói nhẹ tênh của anh: “Không có gì đâu... Huyền Hân của anh! Nhưng... anh... mệt lắm, không... không thể ngồi dậy nữa rồi.”

Lòng cô chợt nóng như lửa đốt. Cô vội vã nói: “Vậy để em đỡ anh!” Nói xong, cô choàng tay qua người anh, nâng anh dậy. Cơ thể anh thật nặng giống như tất cả đều đang buông xuôi theo cô. Hì hục một lúc, cô cũng nâng được anh ngồi tựa vào gốc cây.

Ướt đẫm! Mưa vẫn chưa nặng hạt đến nỗi có thể làm ướt tóc cô. Vậy mà mọi thứ xung quanh cô đều ướt đẫm, cả bàn tay cô và lưng áo anh. Cô nhìn lại thì ôi thôi, mọi thứ đều được nhuộm đỏ một màu. Cả cụm cỏ tươi nơi anh ngồi cũng đã được phủ đầy bởi một lớp chất lỏng màu đỏ.

Hân thót tim, hoảng hồn hét lên: “Máu! Chuyện gì thế này! Anh ráng chịu đựng một chút để em gọi xe cấp cứu!”

“Lách tách... lách tách...”, mưa bắt đầu trút xuống, mỏng manh và dai dẳng.

Tiếng bước chân đang đến rất gần... rất gần... Một khẩu súng ngắn có gắn nòng giảm thanh nặng nề rơi phịch xuống đất. Yến bước đi siêu vẹo dưới mưa, mái tóc dài dính chặt vào khuôn mặt. Cô quỵ ngay bên cạnh anh, nắm chặt tay anh, người run lên bần bật, cất lên giọng nói sù sùi: “Anh Thịnh, em xin lỗi!... Em xin lỗi!”

Anh khẽ lay động đôi mi một cách khó nhọc, hướng ánh mắt trong suốt về phía Yến. Trái tim anh như đang bị ai đó bóp nghẹt, đôi môi mấp máy cất thành giọng yếu ớt: “Không, người nói câu xin lỗi phải là

anh. Nếu có kiếp sau thì nhất định... nhất định anh sẽ dành trọn nó để yêu em.”

Yến nghe xong thì khóc nức nở, thốt ra lời nghẹn ngào: “Em không muốn... không muốn.” Cô chưa nói được trọn ý thì giọng nói đã bị tắt đi. Thật đúng là ông trời khéo trêu ngươi, cô dành trọn cuộc đời này để yêu anh. Nhưng anh lại lạnh lùng chối bỏ và cho cô một cái hẹn ở cuộc đời của kiếp sau.

Yến vẫn là không cam tâm, chỉ muốn đời này kiếp này có được tình yêu của anh. Chính sự cố chấp đã dẫn cô đi từ sai lầm này đến sai lầm khác. Sai lầm cuối cùng này quả thật quá đớn đau.

Anh không nói gì thêm, mà chỉ nắm chặt bàn tay cả hai người con gái quan trọng trong cuộc đời mình. Cảm giác đuối sức và buồn ngủ đã kịp xâm chiếm cả cơ thể anh. Nhưng anh không muốn nhắm mắt lại vì vẫn muốn nán lại để dỗ dành họ.

Anh cố căng đôi mắt để thoát cơn buồn ngủ. Trong giây phút đó, anh nhìn thấy cha mẹ quá cố của mình đang bay lơ lửng trong không trung. Họ mỉm cười nhìn anh và bảo rằng: “Con hãy nhẹ nhàng nhắm mắt lại để cùng ba mẹ mơ một giấc mộng dài.”

Lâu lắm rồi, anh mới được nhìn thấy họ nên cảm thấy rất vui. Anh thanh thản nhắm nghiền đôi mắt trong khi miệng vẫn cười. Cuối cùng, một hơi thở cũng đã được trút đi... nhẹ tênh.

- Anh Thịnh! Anh Thịnh!- Yến gào thét tên anh.

- Anh đừng ngủ! Bác sĩ sắp đến rồi, anh đừng ngủ mà!- Hân cố nén nước mắt mà nói.

- Không thể như vậy được! Chính cô đã hại chết anh Thịnh... Anh ấy là của tôi... dù có chết, anh ấy vẫn là của tôi!- Yến vừa ra sức giằng Thịnh về phía mình vừa la hét như điên, như dại.

Hân bắt lực nhìn thể xác của anh rời khỏi vòng tay cô. Cái còn đọng lại trên đôi tay cô chỉ còn là máu và... máu. Nhìn sắc đỏ trên tay mình, đầu óc cô choáng váng, hai dòng nước mắt cũng đã cạn khô.

Yến ghì chặt lấy thân thể Thịnh, lúc thì khóc nức nở, lúc thì cười vang trời. Khi mọi người đến nơi, cô vẫn ôm chặt lấy anh, gào thét không thôi: “Anh Thịnh là của tôi... Ai đụng đến tôi sẽ giết người đó!... Các người có nghe không?”

Bầu trời vẫn không ngớt mưa. Tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương đồng loạt hú vang làm thức tỉnh cả khu phố. Đêm nay, người ta chứng kiến ở một góc của công viên ồn ào lạ thường. Và lẫn sâu trong đám mây đen mù mịt có một vì sao... rơi.

Ba ngày trước hôn lễ!

Hân vừa mở mắt đã thấy mình ở trong căn phòng toàn một màu trắng lạnh lẽo. Quần áo cô đang mặc cũng là màu trắng. Bị mùi thuốc khử trùng nồng nặc sộc vào mũi, cô mới biết mình đang ở bệnh viện.

Dường như đêm qua đã xảy ra một chuyện rất đau lòng thì phải!

Đầu đang trong cơn đau như búa bổ, Hân bắt đầu từ từ nhớ lại mọi chuyện. Khi xe cấp cứu đến, cô nghĩ rằng Thịnh vẫn còn cơ hội sống sót. Nhưng sau khi kiểm tra cẩn thận, một bác sĩ tuyên bố rằng anh đã mất. Anh bị vỡ động mạch phổi và mất rất nhiều máu nên việc cứu chữa đã quá trễ.

Khi chứng kiến cảnh họ phủ lên toàn thân anh bằng một tấm vải trắng, cô đột ngột ngất lịm đi. Sau đó, cô đã không còn hay biết đến chuyện gì nữa.

- Tỉnh lại rồi! Con làm mẹ lo lắng quá!- Vừa đúng lúc bà Vân mở cửa bước vào, mừng rỡ ôm lấy con gái.

- Mẹ! Anh Thịnh thế nào rồi hả mẹ?- Cô lo lắng hỏi han về Thịnh vì cô nghĩ mình chỉ vừa trải qua một cơn ác mộng.

- À... Thịnh hả?... Thịnh đã... đã mất rồi!- Bà khó khăn lắm mới nói xong một câu.

- Không!... Không thể nào!... Mẹ đang gạt con phải không?- Cô lắc đầu nguây nguẩy, hai mắt trừng to nhìn bà.

- Con đừng nên như thế! Người đã chết rồi không thể nào sống lại được! Ở một nơi nào đó, cậu ta nhìn thấy con như vậy cũng sẽ rất đau lòng.- Bà dịu dàng khuyên nhủ.

- Không!... Không thể như vậy!... Anh Thịnh vẫn còn sống mà.- Đôi môi trắng bệch của cô tự mình lẩm bẩm những điều vô nghĩa.

- Đúng rồi, Thịnh gửi có gửi cho con một tin nhắn thoại ngay trước khi xảy ra tai nạn. Di động của con nè, con thử đọc xem cậu ấy có nhắn nhủ gì không!- Bà bắt chợt nhớ ra.

Nghe bà Vân nói về tin nhắn của Thịnh, Hân rất ngỡ ngàng. Tối hôm đó, sau khi anh vừa đi khỏi, cô đi thẳng ra công viên. Lúc đó, di động được bỏ trong túi xách, lại bật chế độ rung nên cô không hay biết. Rốt cuộc là anh muốn nói điều gì với cô?

Cô nhấn nút mở tin, áp máy lên tai mình mà tim như thắt lại từng cơn. Đúng là giọng nói của anh rồi, giọng nói rất ấm áp, quen thuộc nhưng lại hòa lẫn trong đó là cả một nỗi buồn bất tận.

“Huyền Hân khờ khạo của anh à!

Việc hôn nhân chỉ đơn giản là sợi chỉ đỏ vô hình trói buộc hai người lại với nhau. Nếu người nam hoặc người nữ không có tình yêu với đối phương thì sợi chỉ đỏ vô tình trở thành xiềng xích để giam cầm cả một đời người. Tất nhiên, người bị xiềng xích sẽ không bao giờ cảm thấy được hạnh phúc.

Hôm nay, khi gặp em, anh mới ngỡ ngàng nhận ra em đã thay đổi rất nhiều. Thay đổi lớn nhất chính là em đã không còn thuộc về anh nữa rồi. Nếu chúng ta đã không cùng nhìn về một hướng thì việc kết hôn sẽ trở nên vô nghĩa. Anh không muốn em phải chịu thiệt thòi, không muốn nụ cười trên môi em chỉ là gượng gạo.

Vậy thì em hãy đi tìm người em yêu thực sự vì hơn ai hết, em xứng đáng được hưởng trọn vẹn niềm hạnh phúc. Anh sẽ mãi cười nếu nhìn thấy trên môi em nở nụ cười. Và anh sẽ rất đau lòng nếu bắt gặp đôi mắt em ngấn lệ.”

Ông trời ơi, cô đã làm gì thế này? Yếu đuối vật vô tri bắn thủng người anh. Nhưng độc ác hơn gấp bội, cô đã tạo nên một mũi tên vô hình đâm tan nát trái tim anh.

Cô gái kia nói đúng, chính cô mới là kẻ hại chết anh. Vì giây phút lưỡng lự và yếu đuối trong tình yêu, cô đã đưa anh đến với cái chết oan nghiệt. Đáng lẽ cô mới chính là kẻ phải nhận phát súng tàn nhẫn đó.

Nỗi đau chồng chất nỗi đau, chúng thay phiên nhau giằng xé lấy cơ thể cô một cách không thương tiếc. Còn bên trong đầu cô như có hàng ngàn con ong đang kêu vo ve không ngừng. Cô chỉ muốn gào khóc lên thật to nhưng đã không còn đủ sức nữa rồi.

Hình ảnh anh trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay cô như đang ở trước mắt. Rồi anh tan biến chỉ để lại trên đôi bàn tay cô toàn một màu đỏ thẫm. Cô cố chùi chùi hai bàn tay vào áo, nhưng chùi mãi, chùi mãi vẫn không thấy sạch.

- Máu! Máu! Sao nhiều máu quá!- Cô nói trong hoảng loạn.

- Tay con vẫn sạch sẽ mà, đâu có dính máu đâu.- Trông bộ dạng của con gái chẳng khác gì một người điên, bà vội vã vừa ôm cô vào lòng vừa nói.

Nhưng Hân lại nhanh như một chú sóc, thoát nhảy ra khỏi vòng tay của bà, rồi lao đến cạnh chiếc bàn nhỏ. “Rầm” một tiếng, cô hất tung đĩa quýt trên bàn khiến chúng lăn lóc trên nền đất lạnh cứng.

Bỗng mắt cô sáng quắc bởi một tia kim loại. Cô chớp vội lấy lưỡi dao gọt trái cây trên mặt bàn, thản nhiên kề sát vào cổ mình như không còn thiết sống. Cảm giác lạnh lạnh của kim loại nhanh chóng lan tỏa đến tận sống lưng, thật thoải mái.

Cảm giác đó giống như một liều thuốc khiến cho cô giảm bớt đau đớn từ tận trong tâm can. Nếu đã như vậy thì cô sẽ dùng nó để kết thúc nỗi đau này ngay bây giờ. Đôi mắt u uất của cô hướng về phía mẹ mình, hai hàng lệ tuôn trào không ngừng. Bàn tay cầm lưỡi dao bỗng chặt hơn để chuẩn bị cắt ngay một phát chí mạng.

Chứng kiến con gái mình kề dao sát cổ, bà Vân hoảng sợ, hét lên thất thanh: “Hân ơi, dừng con! Bớ người ta, cứu!” Nhưng cô vẫn ngoan cố giữ chặt lưỡi dao, thậm chí ấn lưỡi dao vào sâu hơn một chút. Bà đứng chết trân nhìn giọt máu đỏ tươi của con gái rỉ ra mà đứt từng đoạn ruột.

Đúng ngay lúc đó, “két”, cánh cửa phòng mở toang. Rất đông người mặt đỏ trắng cùng ủa vào phòng. Tất cả bọn họ cũng chỉ bất lực đứng nhìn, không dám đến gần vì sợ cô bị kích động thêm.

Rồi thêm hai dáng người nữa cùng dắt tay nhau bước vào, chính là ông Trí và bé Gấu. Ông đau xót nhìn cô, cất giọng trầm âm: “Hân, con nghe lời ba, mau bỏ dao xuống!” Còn thằng bé thì đang lấp ló sau lưng ông, nhìn chị Hai nó bằng đôi mắt ử rử và sợ sệt.

Cô cảm nhận ánh được ánh mắt thằng bé nhìn cô rất khác lạ, giống như nó đã không còn nhận ra cô là ai nữa rồi. Ánh mắt đó làm cho cô rất lo sợ, lo sợ rằng thằng bé sẽ căm ghét cô, không còn dành một chút tình thương nào dành cho cô nữa.

Cô bắt đầu khóc nức lên, toàn thân đều run rẩy. Lưỡi dao trên tay cũng vì vậy mà rơi xoảng xuống đất. Thấy vậy, mọi người trong phòng đều mừng đến thót tim, tận dụng ngay cơ hội tốt để lao đến khống chế lấy cô. Rồi họ tiêm ngay một mũi thuốc vào mạch máu ở cánh tay cô.

Cô hoảng sợ vùng thoát khỏi những người đang kềm chặt lấy mình, nhưng đều vô ích. Ở phía cửa lại xuất hiện thêm một người nữa. Qua làn tóc rũ rượi, cô thoáng nhìn thấy một vóc dáng cao to bước vào, sự vội vã của người đó toát ra thành hơi thở hồng hộc.

Khi cô chưa kịp nhìn rõ là ai thì người đã lả đi bởi lẽ mũi thuốc an thần vừa kịp ngấm sâu vào máu. Một mảng đen tối ngay trước mắt. Cô cảm nhận rõ cơ thể mình được bay bổng lên trong một vòng tay rất ấm áp và quen thuộc.

32. Chương 32: Chôn Cất

- Bệnh nhân đã bị chịu ảnh hưởng rất lớn khi chứng kiến người quan trọng mất đi. Việc đó đã gây ra một vết thương nặng nề về mặt tâm lý. Tình trạng này được gọi là “sang chấn tâm lý”.- Bác sĩ nghiêm túc giải thích về bệnh tình của Hân.

- Vậy phải làm thế nào để chữa lành cho cô ấy?- Gia Thiên đứng đối diện với bác sĩ, khuôn mặt lộ rõ sự khẩn trương.

- Với bệnh này, thuốc men chỉ có khả năng ức chế tạm thời. Bệnh nhân có thoát khỏi “sang chấn tâm lý” hoàn toàn hay không là phải tùy thuộc vào những người thân xung quanh. Thời gian này, người nhà nên lưu ý tránh khơi gợi về những điều không vui. Và người nhà cũng hãy thường động viên và chia sẻ với cô ấy nhé!

- Chúng tôi đã rõ cả rồi. Cám ơn bác sĩ!- Ông Trí cũng đứng cạnh, chậm rãi cất tiếng.

Sau khi bác sĩ rời đi, hai người đàn ông ngồi lặng lẽ ở một góc vắng nơi hành lang bệnh viện. Ánh nắng sáng nhẹ nhàng xuyên qua lớp cửa kính màu trà. Bị bóng nắng soi thẳng vào khuôn mặt, họ cũng chẳng màng để tâm tới, cứ im lặng mà trầm mặc.

Ông Trí gục mặt, thoáng thở dài. Sự việc chỉ mới xảy mới hôm qua thôi mà ông như già đi thêm mấy tuổi. Ông quá hiểu rõ đứa con gái của mình, bề ngoài mạnh mẽ nhưng trong lòng lại rất yếu đuối. Cú sốc này quả thật là nỗi đau quá sâu sắc đối với cô.

Gia Thiên ngồi cạnh ông, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thẫm sâu thấy rõ. Tối hôm qua, khi anh đang ở lại công ty giải quyết gấp một số hợp đồng quan trọng thì di động reo vang. Anh bắt máy và nghe ở bên kia đầu dây, Chi báo tin dữ bằng một giọng nghèn nghẹn.

Anh đã rất thẳng thốt và tưởng chừng mình đã nghe nhầm. Sau vài phút tự trấn tĩnh, anh bỏ dở công việc và lái xe ngay đến bệnh viện. Vừa đến nơi, anh nghe tiếng cô la hét thất thanh nên hốt hải chạy vào.

Nhìn thấy cô với thân thể bất lực, bị bao nhiêu người vây lấy, tay chân đều bị kềm chặt, mà lòng anh nóng như lửa đốt. Anh liền gạt ngay đám người kia ra, vội vàng ôm lấy cô. Vừa lúc đó, cô cũng đã gục ngã ngay trong vòng tay anh.

Cả đêm qua, anh không tài nào chợp mắt được, cứ mãi quanh quẩn trước phòng bệnh cô nằm. Anh mong muốn được thăm cô một chút, an ủi cô đôi điều. Nhưng liều thuốc an thần khá mạnh nên đến giờ cô vẫn chưa tỉnh dậy.

- Gia Thiên! Vì Hân, oán hận giữa bác và cháu tạm thời bỏ qua một bên vậy. Bác có một việc này muốn nhờ cháu!- Bất chợt, ông Trí lên tiếng.

- Vâng, bác cứ nói đi ạ! Nếu làm được thì cháu nhất định sẽ làm.

- Bác rất cảm ơn cháu đã lo lắng cho Hân. Nhưng bác nghĩ khi nó tỉnh dậy, cháu nên tránh mặt đi thì hơn. Để một thời gian sau, tâm lý của con bé ổn định trở lại thì cháu hãy gặp nó. Bác sĩ cũng đã nói chúng ta nên tránh khơi gợi lại những việc không vui.

- Cháu hiểu ý bác. Sẵn cháu cũng muốn xin lỗi về việc cháu đã hiểu lầm bác trong suốt thời gian qua.- Anh nhận lỗi một cách chân thành.

- Thì ra cháu đã biết hết sự thật rồi sao?- Ông tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Vâng, cháu đã biết hết. Cháu cũng hiểu rõ Hân ra nông nổi này có phần lỗi của cháu rất lớn. Nếu cháu không vì hiểu lầm bác mà ruồng bỏ Hân thì chắc chắn sẽ không có việc kết hôn xảy ra. Và Yến cũng sẽ không ra tay độc ác như thế.- Nói đến đây, hai bàn tay anh bóp chặt lại, thật chặt. Cảm giác ân hận và hối tiếc đang đè nặng tâm can anh.

- Cháu đừng nói như vậy! Khi nhận lời mẹ cháu giữ kín việc đó, bác đã tự nhủ với lòng dù có bất cứ hậu quả nào xảy ra cũng sẽ sẵn sàng gánh lấy một mình, không oán trách ai. Chỉ không ngờ rằng, hậu quả đó lại đổ lên đầu đứa con gái tội nghiệp mà thôi!

- Cháu cũng nhờ bác giúp một việc!

- Việc gì, cháu nói thử xem sao?

- Nhân lúc Hân chưa tỉnh giấc, cháu muốn vào thăm cô ấy một chút rồi đi ngay.- Anh ngập ngừng một chút rồi đưa ra đề nghị của mình.

- Được, cháu cứ vào đi!

Một tiếng động rất khẽ, cánh cửa phòng chậm rãi hé mở. Dáng người cô nằm trên giường bệnh hiện ra mờ mờ ảo ảo dưới ánh đèn vàng le lói. Anh bước về phía cô một cách chậm rãi, tiếng gót giày đánh xuống nền “lộp cộp” nhẹ nhàng âm vang giữa không gian thanh tĩnh.

Anh ngồi xuống bên cạnh giường, đôi mắt xót xa nhìn ngắm người con gái mình yêu thương. Hơi thở cô khá nặng nề, một lớp mồ hôi mỏng đã phủ kín trán. Chốc chốc, cô khẽ chau mày, rên rỉ “ừ...ừ...” như đang đang cầu cứu anh giúp cô thoát khỏi một giấc mộng u tối.

Khi ngỏ lời yêu cô, anh từng hứa sẽ làm một ngọn đèn nhỏ nhồi soi sáng cho những bước đường ở phía trước của cô. Nhưng anh chưa bao giờ làm được điều đó, mà lại còn đẩy cô đến bên bờ vực thẳm của sự thất vọng. Anh đau đớn gục mặt, hai tay ôm chặt lấy đầu mình vì nỗi ân hận dâng trào.

“Ừ...ừ...”, cô lại rên rỉ nhưng lần này âm thanh có vẻ lớn hơn và kéo dài hơn. Anh chẳng biết làm gì ngoài việc nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, dùng hơi ấm bàn tay mình xoa dịu đi những vết thương lòng đang rỉ máu. Bàn tay còn lại anh vuốt lại phần mái tóc dính chặt vào khuôn mặt cô.

Khuôn mặt xanh xao lộ rõ dấu vết của hai dòng nước mắt đã khô lại. Những vết trầy xước trên vầng trán vẫn chưa kịp khô mài. Còn hai cánh tay hằn lên những vết thâm tím sạm màu.

Trời ơi, vì anh mà cô ra đến nông nổi này sao? Một thằng đàn ông mà có thể để cho người mình yêu thương biến thành như thế này à? Anh là đang tự dẫn vật mình, tự xỉ vả mình là một kẻ ***** và hèn hạ.

“Tách”, một giọt nước mắt rơi xuống tạo thành tiếng động xé tan sự yên tĩnh. “Tách”, lại thêm một giọt nước mắt nữa rơi xuống. Lần này nó đọng lại trên khuôn mặt cô, ngay nơi dòng lệ đã khô dấu.

Biết không thể ở lâu hơn, anh cố nén dòng lệ, cất giọng thì thào một câu chào tạm biệt: “Anh đi đây. Em hãy mau khỏe lại nhé!” Rồi anh đặt lên trán cô một nụ hôn rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất sâu.

Anh đứng dậy luyến tiếc nhìn cô lần cuối, ánh mắt buồn bã không muốn dứt ra. Nhưng đã đến lúc rồi, bước chân lại khẽ khàng bước ra hướng cửa để lại sau lưng một gian phòng tối tăm và trống trải.

Lúc cửa phòng vừa khép lại cũng chính là lúc hai dòng nước mắt lặng lẽ trào ra trên đôi mi còn khép kín. Dòng nước mắt này vô tình hòa cùng với giọt nước mắt của anh tạo thành thứ nước mặn đắng như chính số phận của cô vậy.

Một người đàn ông cô sắp kết hôn vừa lìa đời. Còn người đàn ông cô yêu lại luôn rời bỏ cô mà đi. Chẳng lẽ nào hạnh phúc lại mỏng mang và xa vời đến thế?

Cô đã thức giấc khi bị giọt nước mắt nóng hổi của anh rơi trúng. Cô nghe rõ lời anh nói, cảm nhận rõ nụ hôn của anh. Nhưng cô giả vờ giả vờ ngủ vì không biết phải đối mặt sao với một kẻ không biết trân trọng cô và cả tình yêu của bản thân anh.

Lòng cô thắt chặt lại, trong đầu những con ong lại vo ve không ngừng. Cô mở mắt ra nhận thấy trong thứ ánh sáng vàng vọt le lói, không còn ai ngoài cô. Ba, mẹ và bé Gấu đi đâu mất rồi? Họ bỏ cô ở lại đây một mình sao? Còn bàn tay cô sao lại bị nhuộm đỏ thẫm thế này?

Sợ... sợ quá! Cô lại khóc thét lên vì sợ. Mũi dao, mũi dao đâu? Cô phải kiếm cho ra mũi dao, chỉ có nó mới có thể làm cho cô cảm thấy bớt đau và bớt sợ. Cô ào xuống giường, bắt đầu quơ quào và hất tung mọi thứ để tìm cho được thứ mình cần.

Đám người mặc đồ trắng và người thân của cô lại ùa vào vì tiếng ồn ào trong phòng. Một số người lạ thẳng tay khống chế cô như đối với tên tội phạm nguy hiểm. Cô dùng hết sức lực mà giãy giụa, vùng vẫy.

Ngay tức thời, thuốc an thần được tiêm sâu vào máu cô như liều thuốc khống chế tạm thời cơn điên loạn. Thế giới màu đen trước mắt một lần nữa chiếm lĩnh linh hồn cô.

Rồi cũng đến ngày chôn cất Thịnh!

Ai nào ngờ, ngày dự tính kết hôn cũng chính là ngày diễn ra việc chôn cất. Từ ngày Thịnh chủ động dạm hỏi, ông Trí vốn đã xem anh như người một nhà. Biết anh không còn người thân, ông đứng ra lo liệu tất cả để anh được mồ yên mả đẹp.

Không trống, không kèn rình rang, không nhiều người đưa tiễn nhưng nhang khói vẫn nghi ngút. Đứng trước ngôi mộ hoa cương màu đen bóng loáng, ông Trí và bà Vân tay gơ cao nén nhang, miệng lầm bầm nói vài câu với linh hồn của người đã khuất.

Hân đứng sau lưng họ, bần thần nhìn ngôi mộ với ánh mắt ngây dại. Cô khoác áo tang thương, đầu đội khăn xô trắng, đúng lễ nghi một người vợ để tang chồng. Chưa lúc nào cô cảm thấy tỉnh táo như lúc này, những con ong đã ngừng kêu vo ve, màu đỏ thẫm của máu cũng đã không còn quanh quẩn trước mắt cô.

Cô không có lấy một giọt nước mắt, cũng không bắt cứ lời nói nào để tiễn đưa anh. Hồi nhỏ, có một lần cô nghe bà nội mình nói rằng khi chôn cất một người, nếu người thân khóc than nhiều quá thì người đó sẽ luyến tiếc không chịu rời bỏ thân xác trần tục của mình. Cô không muốn quấy nhiễu linh hồn anh, mà chỉ muốn anh đi vào lòng đất một cách thanh thản nhất.

Bé Gấu vẫn vô tư chơi đùa với chiếc xe hơi đồ chơi mà Thịnh cho nó. Trên đầu thằng bé đội một vành khăn trắng tinh tươm mà nó chỉ lơ mơ hiểu rằng đội để hóa trang cho giống như chị Hai mình. Bà Ánh nhìn đôi mắt ngây thơ không biết đến chuyện gì của nó mà không khỏi xót xa.

- Con đừng chơi nữa, mau lại đây với mẹ!- Bà Vân quát tay gọi bé Gấu lại.

- Người Bạn Lớn chắc là đã nằm ngủ ở dưới đất rồi. Mai một anh ấy có thức dậy chơi với con nữa không hả mẹ?- Đứng cạnh bà, thằng bé ngơ ngác nhìn tấm ảnh nhỏ xíu được dán chặt trên mộ, rồi hỏi.

- Người Bạn Lớn sẽ thức dậy và nhưng lại phải đi đến một nơi rất xa, xa lắm. Xa như vậy thì chắc là sẽ không còn đến chơi với con được nữa đâu!... Con hãy đến đây thắp một nén nhang và gọi một tiếng “ba” cho người nằm đó được ấm lòng nha con!- Bà ghen ngào đến rơi nước mắt.

Bé Gấu tròn xoe mắt nhìn bà Vân. Thằng bé tính hỏi một điều gì đó nhưng thấy mẹ mình khóc thút thít nên lại thôi. Rồi nó chợt nhớ rằng có một người đã dạy nó rằng cách gọi chỉ giống như một cái tên thôi.

Nếu dùng một tiếng gọi đơn giản để Người Bạn Lớn của nó được vui lòng thì đâu có khó gì.

Thằng bé liền tròn miệng kêu to một tiếng: “Ba!”. Hân nghe được thì giật mình thảng thốt, trong đôi mắt cô ngập tràn sự chua xót. Bỗng một cơn gió lạ lùa qua ngói mộ khiến hai ngọn nến trắng đang cháy dở trên lưng ngói mộ bị tắt ngúm. Cơn gió đó còn táp nhẹ ngang đầu thằng bé khiến nó có cảm giác như vừa được ai đó dịu dàng xoa xoa mái đầu.

33. Chương 33: Thức Tỉnh

Vài hôm sau, Hân cũng đã xuất viện trở về nhà. Kể từ lần thức dậy tro tro với thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cô trở nên rất sợ những khoảng không gian tăm tối. Căn phòng cô ở dù ngày hay đêm, đèn phải được mở sáng choang, rèm cửa phải được buộc chặt lại.

Giữa trưa, cô mặc một chiếc váy ngủ dài màu trắng, thân gầy gò thả mình trên chiếc giường rộng lớn. Ánh nắng gay gắt tấp lảy chiếc giường, tấp lảy cả cơ thể cô. Cô nhắm nghiền hai mắt, cảm thụ sự nóng ran lan tỏa từ bên ngoài làn da mỏng manh. Chính sức nóng của nó mới có thể làm phân tán bớt đi màu đỏ thẫm đang quay cuồng trong đầu cô.

Bất chợt, ngoài phòng có tiếng bước chân càng lúc càng rõ rệt. Âm thanh xì xào cũng mỗi lúc một gần hơn.

- Cả ba ngày nay rồi, Hân nó cứ nhốt mình trong phòng, chẳng thiết gì đến ăn uống. Đến bữa, bác đúc mãi thì nó ăn cũng chỉ được vài muống.- Giọng bà Vân ghen ngào.

- Bác đừng lo lắng quá! Để cháu vào thăm Hân một chút xem có thể khuyên nhủ cậu ấy được gì không.- Chi thở dài một hơi rồi buồn bã nói.

- Ủ, con vào đi. Để bác xuống hâm nóng cháo rồi mang lên cho Hân ăn.

“Két”, âm thanh tiếng mở cửa làm Hân sực tỉnh người, mở choàng mắt. Nhìn thấy Chi bước vào, cô thờ ơ quay đi, tiếp tục nhắm nghiền hai mắt lại. Trong con người cô, không còn trạng thái cảm xúc nào ngoài sợ hãi và chán chường.

Chi quen biết Hân từ nhỏ, lại thân với nhau như ruột thịt. Nhìn người bạn mình trở nên xao xao và gầy gò, tâm trạng bị suy sụp trầm trọng, cô không thể nào cầm được nước mắt nhưng phải cố nén vào lòng mà khuyên nhủ bạn.

- Hân à, cậu khỏe chưa? Trong người cảm thấy thế nào rồi?

- ...- Hân vẫn im lặng, nằm bất động. Cô mệt mỏi không muốn mở miệng nói bất cứ điều gì và với bất cứ ai nữa.

- Cậu đừng làm mình sợ mà Hân. Mình xin cậu, mở miệng nói chuyện với mình một chút được không.- Giọng Chi nhào đi như muốn khóc.

- ...- Đáp lại Chi vẫn là sự im lặng.

Bỗng “két”, cửa phòng lại mở. Ngay tức thì, “xoảng”, dường như có ai vừa đánh đổ chén đĩa. Đi theo sau đó là một tiếng thét chói tai: “Ai da!” Rồi cuối cùng là giọng Chi thảng thốt: “Chết rồi, bé Gấu bị bỏng rồi Hân ơi!”

Hân nhắm mắt nằm đó nhưng vẫn nghe rõ từng ly từng tí từ mớ âm thanh hỗn tạp. Khi nghe chi nói đến bé Gấu bị bỏng, bất thành linh trong người cô giống như có một luồng điện cao thế vừa xẹt qua. Cô chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều, ngồi bật ngay dậy, đôi mắt đảo quanh tìm kiếm bé Gấu.

- Có đau không em?- Chi đỡ đang dành thằng bé.

- Hu... hu...- Thằng bé không trả lời mà chỉ khóc to.

Cô lo lắng chạy ào đến ngay để xem bé Gấu thế nào. Ngay dưới chân thằng bé là những mảnh vỡ bằng sứ xen lẫn những hạt cháo văng tung tóe còn đang bốc khói. Bình thường bé Gấu vẫn rất mạnh mẽ, bị té đau cỡ nào cũng không rơi một giọt nước mắt. Vậy mà thằng bé đang đứng đó khóc tức tưởi nên chắc là bị bỏng nặng rồi.

- Bé Gấu bị đau chỗ nào? Đừng khóc nữa! Mau nói cho chị Hai biết đi!- Cô yếu ớt mở miệng.
- Hu... hu... Em không có đau chỗ nào cả.- Thằng bé vẫn tím tím khóc không ngớt.
- Vậy sao khóc?- Hân và Chi ngạc nhiên nên cùng đồng thanh hỏi lại.
- Vì cháo của chị Hai, em thấy ngon quá nên có ăn một miếng. Mẹ nói phần còn lại để dành cho chị Hai. Vậy mà khi bưng lên đây, em lại làm đổ hết rồi.- Thằng bé vừa nói vừa thút thít.
- Trời ơi, chỉ có vậy thôi hả?- Chi thờ phào một cái nhẹ nhõm.
- Không sao, lát nữa chị ăn thứ khác cũng được. Gấu ngoan, đừng khóc nữa nha!- Hân nhẹ nhàng và khéo léo dỗ dành thằng bé.
- Nhưng chị Hai phải cười thì em mới không khóc nữa. Lâu lắm rồi, em chưa thấy chị Hai cười.- Thằng bé dùng vạt áo chùi chùi đi hai dòng nước mắt rồi nói.
- Được, được. Chị Hai cười nè!- Đôi môi trắng bệch của cô chậm rãi nở nụ cười méo xệch.

Hân nhìn thằng bé bằng cặp mắt ấm áp, sự ấm áp đã lấn át đi tia nhìn ngây dại của một người bệnh. Từ ngày Thịnh mất, lâu rồi cô mới mở miệng nói chuyện nhiều như vậy. Chính tình thương của cô dành cho bé Gấu mãnh mẽ hơn cả sự sợ hãi và chán chường. Cô cũng vừa kịp nhận ra rằng xung quanh cô còn những điều quan trọng khác.

Đêm hôm đó, cô đi vào một giấc mộng mờ ảo và lạnh lẽo trong làn sương mỏng. Thịnh như đang còn sống mỉm cười đứng trước mặt cô. Anh mặc một bộ lễ phục chú rể màu trắng. Còn cô thì mặc một chiếc đầm cưới màu hồng phấn có đuôi dài. Cô vui mừng nắm chặt lấy tay anh, nhưng khi vừa chạm vào, áo cưới trên người cô đột biến thành chiếc váy ngủ dài.

- Sao lại có thể như vậy?- Cô hệt hững nhìn lại trên người mình.
- Vì giữa anh và em vốn là có duyên mà không có phận!- Anh rầu rĩ nói.
- Em không muốn như vậy. Chúng ta hãy kết hôn đi!- Cô xúc động nghẹn lời.
- Anh đã từng nói, tình yêu của em đã không dành cho anh thì kết hôn đâu có ý nghĩa gì.- Anh lắc nhẹ đầu, ánh mắt đau xót nhìn cô.
- Em xin lỗi... xin lỗi. Chính em là kẻ đã hại chết anh.- Cô khóc rưng rức.
- Không ai hại chết anh cả! - Anh ôm chặt cô vào lòng vừa vỗ về vừa giải thích cho cô hiểu.- Để đạt được mục đích, anh đã gạt bỏ đi tình yêu chân thật của anh dành cho em. Rồi tự tay anh lại xây nên một tình yêu giả dối nhằm lợi dụng Yến cho kế hoạch trả thù của mình. Tình yêu là một thứ rất thiêng liêng do ông trời ban tặng, vậy mà anh lại đem ra đùa bỡn nên mới bị trừng phạt đẩy thôi.
- Nhưng em lại không muốn anh ra đi khi còn trẻ như vậy!
- Thật ra em không biết đó thôi, ngày nào em còn nhớ đến anh là ngày đó anh vẫn còn ở cạnh em. Nhưng anh vô hình nên em nào thấy được. Vì vậy, hãy sống cho tốt để linh hồn anh được thanh thản. Được không em?- Giọng anh dịu dàng và ấm áp.
- Được, được, em hứa!- Cô gạt đầu lia lịa, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt.

Sau câu hứa của cô, làn sương khói mỏng manh xung quanh bỗng hóa nên dày đặc bao phủ lấy cơ thể anh. Cô giơ tay cố níu giữ anh lại nhưng hoài công vô ích. Làn khói đó khéo léo chuyển mình khỏi đôi bàn tay cô, rồi nâng anh vút bay mãi lên trời cao.

Cô bất chợt thức giấc, miệng đang thì thầm gọi tên anh. Giấc mơ đó mang lại cảm giác rất thật vì trên khuôn mặt cô vẫn còn đầm đìa nước mắt. Có lẽ anh mượn giấc mơ đó để giải bày những tâm nguyện cuối cùng cũng nên.

Giữa đêm mà căn phòng sáng choang bởi ánh sáng của cặp đèn huỳnh quang. Nằm cạnh bên cô, bà Vân đang ngủ với hơi thở đều đều. Cô nhìn bà mặt mày hốc hác mà cảm thấy xót lòng. Có lẽ mấy hôm nay, vì

cô mà bà phải mệt mỗi lần. Cô nhớ rõ bà không thích mở đèn khi ngủ, nhưng cô bệnh nên bà phải chiều theo.

Cô với tay lên công tắc đèn ở đầu giường. “Bụp”, đèn đã tắt, bóng đêm bao trùm cả căn phòng. Nhưng cô vẫn bình thần khép chặt đôi mắt để tiếp tục đi vào giấc ngủ. Bên cạnh mẹ, bên cạnh những người thân yêu, không còn bất cứ thứ gì có thể làm cho cô sợ hãi được nữa.

34. Chương 34: Chia Ly

Ở phía ngoại ô có một bệnh viện tâm thần dành riêng cho người phạm tội. Trong khi những bệnh viện khác đêm ngày tấp nập thân nhân, thì bệnh viện này lúc nào cũng chỉ có toàn là bệnh nhân và y sĩ và may mắn lắm mới lác đác thêm vài người thăm bệnh.

Buổi sáng, nơi đây thật trong lành, thoáng đãng và ngập tràn dư vị của thiên nhiên. Khuôn viên sân rộng rãi, được đa dạng sắc màu bởi rất nhiều loài cây cối và hoa cỏ. Cũng vì vậy mà ong bướm tụ lại thành từng đàn cùng tung cánh lượn lờ để hút lấy những giọt mật thơm lừng và thanh khiết.

Ngay lúc đó, nơi hành lang thuộc khu vực bệnh nhân nữ, có một cô y tá vừa đi vừa trò chuyện với hai cô gái trẻ.

- Ai hỏi gì cô ấy cũng không chịu nói, suốt ngày cứ ngồi bên khung cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài. Đến giờ ăn thì cô ấy ăn, đến giờ ngủ thì đi ngủ, uống thuốc cũng rất ngoan. Bệnh nhân nào cũng được như vậy thì chúng tôi đỡ vất vả biết bao.- Cô y tá kể bằng giọng the thé, vừa dứt câu thì chỉ tay vào căn phòng 101 trước mặt.- Hai em vào trong là nhìn thấy cô ấy ngay, nếu có thắc mắc gì thêm thì cứ hỏi bác sĩ trực ca bên trong.

- Dạ, tụi em cảm ơn chị.- Hân gật nhẹ đầu tỏ vẻ cảm kích.

- Mình chẳng hiểu nổi cậu lại đến thăm con nhỏ độc ác đó để làm gì chứ?- Sau khi cô y tá đi, Chi lên giọng cầu nhàu.

- Thôi mà! Yên cũng đã bị trừng phạt thích đáng bằng bản án của chính lương tâm cô ấy rồi. Mình chỉ muốn đến xem cô ấy sống có tốt không thôi.- Hân thản nhiên đáp lại.

- Cậu... cậu... thật là mình hết nói nổi cậu rồi.- Chi bực bội nhún vai, lắc đầu.

Sau khi gõ cửa, cánh cửa phòng 101 hé mở để lộ một thế giới nhỏ bé nhưng lại rất ồn ào và náo nhiệt.

- Bà con ơi, giúp em bắt con bồ câu kia với!- Một cô gái trẻ chỉ tay vào góc phòng trống trơn mà lạnh lốt nói.

- Đâu? Đâu?- Những bệnh nhân còn lại bắt đầu nhón nháo.

- Điên thật!... Ai mà dùng tay không bắt bồ câu, phải dùng vợt như chị này.- Một cô gái khác cầm cái khăn nhỏ quơ qua quơ lại như đang diễn trò dùng vợt bắt bướm.

- Chúng mày rõ là lũ khùng!- Một người phụ nữ lớn tuổi vỗ đùi cái đét, giận dữ quát to.- Gà rành rành ra đó mà cứ bảo là bồ câu!

- Hu... hu... Không chịu đâu! Mấy chị làm con chim bồ câu của em bay qua cửa sổ mất rồi.- Cô gái trẻ khi này bỗng bật khóc tỉnh queo.

- Tại con nhỏ này nè, nó ngồi ngay cửa sổ mà chẳng chịu bắt lại giúp.- Một người vừa chỉ trỏ vừa trách móc.

Theo hướng tay người đó chỉ, có một điểm lặng giữa sự náo nhiệt của gian phòng. Một cô gái xinh đẹp đang âm thầm ngồi bên khung cửa nhỏ, ánh mắt xa xăm nhìn về một hướng như đang chờ, đang đợi người nào đó.

Cô gái kia không ai khác hơn là Yên, người bạn thuở học trò của Hân và Chi. Trong thời tòa án xét xử vụ án mạng của Thịnh, cô đột ngột phát bệnh tâm thần nên được đưa đến đây thay vì phải ngồi tù. Đúng như Hân nói, cô đang phải chịu trừng phạt bởi bản án của chính lương tâm mình.

Ngay khi có người đứng sát bên mình, Yến không hề mảy may để tâm đến, mắt vẫn đắm đắm hướng về một phương. Hân đành phải lay nhẹ một bên vai Yến, gọi nhỏ: “Yến à, cậu có nhận ra tui mình không?” Lúc này, Yến mới từ từ xoay qua để lộ rõ khuôn mặt xanh xao, hai khóe mắt rưng rưng nhưng lại chất chứa sự vô hồn đến lạnh người.

Rồi Yến không nói gì cả, chỉ lẳng lặng xoay mặt lại hướng cũ, chậm rãi với với tay về hướng của sổ, miệng thì thầm với người trong tâm tưởng: “Chờ em... chờ em với!” Đôi lời đó nhẹ tựa gió thoảng nhưng lại trở thành hòn đá tảng đè chặt lòng những người hiểu rõ câu chuyện.

Người Yến vừa gọi chính là người mà cô đã dành trọn một đời con gái để yêu thương. Vì không được đáp lại tình yêu, cô chỉ còn biết ích kỷ mà đoạt lấy. Nhưng chính sự ích kỷ đó lại đẩy cô đến với con đường phạm tội, tự tay đoạt lấy mạng sống của người mình yêu.

Lúc Thịnh trút hơi thở cuối cùng, Yến từ bàng hoàng rồi trở nên hoảng loạn. Ngay lúc tận mắt chứng kiến toàn thân anh được phủ kín bởi một tấm vải trắng, cô và Hân đã cùng ngắt lịm đi. Khi tỉnh lại, cô vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật.

Lý trí của Yến bắt đầu phân mảnh làm hai và tự tranh đấu với nhau. Một mảnh khẳng định rằng: Anh đã chết và cô chính là kẻ giết người. Còn mảnh còn lại phủ định tất cả những điều đó và cho rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Sau hàng giờ liền, không bên nào thắng bên nào nên Yến lại tiếp tục tự tranh đấu. Cứ tranh đấu và tranh đấu mãi cho đến khi cái lý trí đó vỡ tung ra thành hàng ngàn mảnh bất định. Cô bị những mảnh vỡ ấy luân phiên dẫn dắt không ngừng nên cuối cùng thành ra điên loạn.

Nhìn bộ dạng Yến thần thờ, Hân và Chi đều lặng người đi trong đôi ba phút, rồi cùng bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt họ đều ánh lên tia thương cảm hòa lẫn chút xót xa. Chi lúc này còn rất mạnh miệng khi nói về Yến, nhưng bây giờ cũng không tránh khỏi mũi lòng.

Bước ra khỏi cổng bệnh viện, lòng Hân cảm thấy nhẹ tênh. Cô nghĩ Yến đã bị trừng phạt thích đáng bằng chứng bệnh điên loạn, nhưng ít ra vẫn hạnh phúc hơn là tỉnh táo để đối diện sự thật đau lòng. Giờ trước mắt cô ta chỉ còn là hình bóng của Thịnh, không còn biết đến cảm giác hờn ghét hay ghen tuông. Nếu Thịnh ở nơi suối vàng biết được như vậy chắc hẳn cũng sẽ được an lòng.

- Sao từ lúc gặp Yến đến giờ, cậu không nói năng gì hết vậy?- Chi lo lắng hỏi.

- Chỉ là mình đang suy nghĩ về một vấn đề rất phức tạp.- Hân đáp cùng với một nụ cười bí hiểm.

- Phức tạp cỡ nào?- Chi hỏi tiếp.

- Mình cảm thấy Yến rất khờ dại mà cũng rất cao cả, vì tình yêu sẵn sàng đánh đổi mọi thứ, kể cả nhân cách. Mình đã tự hỏi trên đời này có còn điều gì quan trọng hơn tình yêu không?

- Vậy cậu đã có câu trả lời chưa?

- Mình nhận ra là không có!

- Quả thật là không có sao? Mình không tin đâu!

- Ừm! Nhưng mình lại hiểu thêm rằng nếu có tình yêu mà không có tình thân và lý tưởng sống thì cũng vô nghĩa. Vì vậy, mình sẽ sống thật tốt để những người thân bên cạnh không phải lo lắng cho mình nữa. Hơn nữa, đã từ lâu, mình mơ ước trở thành một người phụ nữ thành công và bản lĩnh. Từ giờ phút này, mình sẽ làm mọi thứ để thực hiện điều đó.

- Còn tình yêu giữa cậu và anh Gia Thiên thì sao?

- Mình cảm thấy rất mệt mỏi và thất vọng khi nhắc đến chuyện tình cảm, nên có lẽ chuyện đó để sau vậy.- Hân nói xong thì cất bước chạy thật nhanh về phía trước. Bởi lẽ cơ thể cô đã được nạp đầy năng lượng từ nguồn “hoài bão”.

- Này!... Này!... Cậu đi đâu mà nhanh vậy?... Chờ mình với!

Một tuần sau, tại công ty Tư vấn Luật IL có một buổi phỏng vấn nhân sự cao cấp. Ông Robert, giám đốc nhân sự người Anh, đích thân đứng ra tuyển dụng.

- Chúng tôi đang rất cần những người trẻ tuổi, có năng lực như cô để làm việc ở vị trí Luật sư Tư vấn Luật quốc tế. Khi nào cô có thể nhận việc?- Ông Robert hỏi bằng thứ tiếng mẹ đẻ.

- Cảm ơn ông! Tôi có thể đi làm bất cứ khi nào.- Hân nở nụ cười tự tin cùng với ánh mắt sáng ngời.

- Nhưng chắc cô cũng đã rõ việc chúng tôi tuyển vị trí này để làm việc ở Mỹ chứ? Cô bắt buộc phải ký hợp đồng cam kết làm việc ít nhất hai năm. Sau hai năm này, cô có thể quyết định làm tiếp hoặc nghỉ việc.- Ông tỏ ra ái ngại.

- Trước khi nộp hồ sơ, tôi đã đọc kỹ những yêu cầu công việc cụ thể mà phía công ty các ông đưa ra. Tôi rất sẵn lòng và cảm thấy thú vị khi được học hỏi và làm việc tại Mỹ.

- OK, tốt lắm! Tôi sẽ sắp xếp để cô nhận việc càng sớm càng tốt.

Cũng hôm đó, ở Hoàng Gia cũng đang diễn ra một cuộc họp về việc mở rộng thị trường kinh doanh tại Mỹ và Canada.

- Kế hoạch kinh doanh như thế là đã đạt yêu cầu. Chúng ta sẽ ưu tiên xuất khẩu trước nhân hàng “Trà thảo mộc cung đình Vĩnh Phúc”.- Gia Thiên vẫn giữ phong độ điềm tĩnh như hàng ngày.

- Mỹ và Canada là hai nước rất khắc khe trong vấn đề nhập khẩu, nhất là nước giải khát và thực phẩm. Chúng ta đã xin được giấy phép nhập khẩu từ phía họ có thể nói là đã thành công được một nửa.- Giọng ông Phong ôn tồn.

- Một tin vui nữa tôi mới nhận được! Hệ thống bán lẻ Walmart nổi tiếng của Mỹ đã đồng ý phân phối sản phẩm của chúng ta.- Trưởng phòng kinh doanh lên tiếng.

- Tốt lắm!- Gia Thiên gật gù tán thưởng. Nhưng trong lắng đọng sâu trong đáy mắt anh là một tia bi lụy.

Tan họp cũng chính là lúc Gia Thiên quay trở lại phòng làm việc của mình. Anh ngồi tựa người trên chiếc ghế xoay, hai mắt nhắm nghiền lại, một mình chìm ngập trong cảm giác cô đơn và bế tắc.

Thông qua ông Trí, anh vẫn cập nhật thường xuyên thông tin về Hân. Cô đã khỏe lại nên anh đang chọn thời điểm thích hợp để gặp lại cô. Không hiểu sao, trong mọi trường hợp, anh là người rất quyết đoán. Riêng với cô, anh luôn do dự và suy tính từng chút một. Phải chăng vì quá yêu mà anh thành ra một kẻ hồ đồ mất rồi?

Đột ngột chuông điện thoại của anh reo vang. Anh giật mình, bật dậy cầm máy lên ngay. Thoáng nhìn tên hiển thị trên màn hình, đôi mắt anh trở nên sáng quắc.

Anh vội vàng áp máy lên tai, nén hơi thở lại cho thật nhẹ nhàng. Không biết đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy khế miệng anh vẽ nên nụ cười một nụ cười mãn nguyện rồi đáp lại gọn lỏn: “Được, trưa nay gặp!”.

Đúng 12h30 trưa, không sớm hơn cũng không muộn hơn, Gia Thiên có mặt ở quán cơm trưa văn phòng có vòi phun nước thơ mộng. Đây cũng chính nơi đã giúp anh tìm gặp được Hân giữa biển người mê mông.

Giữa trưa nắng, mọi người đều chọn khu vực phòng lạnh nên nơi đây rất trống vắng. Anh đảo mắt qua là nhìn thấy cô ngay. Cô đang cong bờ môi xinh xắn thối thối vào tách trà nóng còn đang bốc khói. Anh nhận ra cô xanh xao và gầy guộc đi nhưng tinh thần lại tốt hơn rất nhiều.

- Em chờ anh có lâu không? Đã gọi thức ăn chưa? Có cần...? – Vừa ngồi xuống, anh đã ân cần hỏi han đủ thứ.

- Không cần đâu! Em nói xong thì sẽ đi ngay!- Cô nhỏ nhẹ ngắt ngang, ánh mắt đượm buồn.

- Chuyện gì vậy?- Giọng anh lắng xuống.

- Em chỉ muốn báo với anh một tiếng: Một tuần sau, em sẽ rời Việt Nam sang Mỹ để tham gia một công việc mới. - Nói dứt câu, cô hơi cúi mặt, làn khói mỏng manh của ly trà nóng trước mặt như đang lan tỏa hừng hực vào tận lòng cô.

- Em đi trong bao lâu?- Mắt anh đau đáu nhìn cô, phải sau đôi ba phút anh mới có thể hé miệng hỏi tiếp được.

- Hai năm!- Cô đáp gọn lỏn, giọng có chút nghèn nghẹn.

- Công việc đó,... em thích chứ?

- Vâng, em thích!- Cô gật nhẹ đầu, mắt vẫn không rời ly trà.

Khi nhận được cú điện thoại, anh có cảm giác vui mừng nhưng cũng có chút ngờ ngợ về việc cô chủ động hẹn gặp. Chỉ là việc cô nói phải rời xa Việt Nam khiến anh quá bất ngờ và chưa kịp thích nghi. Nhưng quyết định đó là của cô thì kẻ mang tội quá nhiều như anh lấy quyền gì để cấm cản. Và biết đâu như thế lại là cách giúp làm lành vết thương lòng quá sâu nặng trong trái tim cô.

Lòng anh như có tảng đá nặng đè chặt nên phải cố gắng lắm mới có thể hít thở một cách bình thường được. Những suy nghĩ phức tạp chằng chịt trong tâm tư anh nhưng tất cả chỉ được đơn giản bởi một ánh mắt bình thản và một câu nói nhẹ tênh: “Vì hạnh phúc của em, anh ủng hộ!”

Cô tròn mắt nhìn anh, người lặng đi, miệng ngập tràn một vị chát. Cô đã lựa chọn kỹ càng là đi nhưng vẫn là bị anh làm cho quá hụt hẫng. Cô nghĩ rằng chỉ ít nếu anh yêu cô, anh sẽ có thái độ ngăn cản hoặc tỏ ra chút quyến luyến nào đó. Đằng này sau một phút im lặng, anh lại ủng hộ bằng cả lời nói lẫn ánh mắt.

- Hừ!- Cô cười khẩy rồi cất lên sự tức giận không thể kềm nén thêm phút giây nào được nữa.- Anh có cảm thấy mâu thuẫn khi nói như vậy không? Khi anh hiểu lầm ba em, vì lòng thù hận mà anh làm em đau khổ, em có hạnh phúc không? Lúc mọi việc đã rõ ràng, anh nói yêu em thật lòng nhưng lại thản nhiên khuyên em nên kết hôn với người khác, em hạnh phúc nổi sao? Cho đến ngày em quyết định ra đi thì anh vẫn thờ ơ với em như vậy, anh vẫn nghĩ em vẫn sẽ hạnh phúc à?

Anh nhìn đôi mắt rướm rướm nước mắt của cô mà xót dạ vô cùng. Nhưng anh vẫn không thay đổi quyết định ủng hộ của mình. Nếu ra đi cô sẽ thoát khỏi sự ám ảnh bởi cái chết của Thịnh một cách nhẹ nhàng. Vậy thì tại sao anh phải níu kéo để làm khổ cô?

- Vậy cứ xem anh như là một kẻ ngốc đi!- Anh ray rứt lắm nhưng vẫn nhẹ giọng nói.

- Được! Vậy thì... tốt nhất là... anh hãy quên em như anh đã từng muốn.- Giọng cô lạc đi trong nghẹn ngào.

Cô đứng bầy dậy, quay lưng bỏ đi khỏi con người bạc bẽo này. Nhưng không hiểu sao chân cô như đang mang phải một đôi ủng bằng sắt nặng nề, chỉ quay lưng đi được vài ba bước thì bị chôn chặt tại chỗ. Cô trách bản thân mình quá yếu đuối, chỉ biết đứng đó mà lặng lẽ rơi nước mắt, đôi vai cũng không ngừng run lên.

Đột ngột một vòng tay ôm choàng lấy cô, hơi ấm quen thuộc đến mức cơ thể cô không có bất cứ phản kháng nào. Những luồng hơi thở nặng nề cứ liên tục phả vào gáy tóc làm lòng cô dịu lại. Rồi cô nghe rất rõ một giọng nói trầm trầm cất lên: “Anh sẽ đợi em!” Lúc lời nói kết thúc cũng chính là lúc một dòng nước nóng khê rơi trên bờ vai cô. Nó cứ trượt dài, trượt dài làm tim cô se thắt mãi không nguôi.

Cô muốn quay lại, dùng đôi bàn tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt luôn khắc sâu trong tâm trí mình. Nhưng khi chưa kịp làm thế thì anh đã buông lơi vòng tay và buông rơi cô. Cô lại bị anh làm cho hụt hẫng, những giọt nước mắt như chuỗi hạt trai bị đứt cứ xò xuống không đếm xuể. Nhưng cô không thể cất tiếng khóc thành lời, chỉ biết nuốt trọn những tiếng nấc vào trong trái tim đau.

Cô cố gắng trút bỏ cảm giác nặng nề ở chân, bước đi thật nhanh ra khỏi anh và ra khỏi một quá khứ quá đau đớn. Sau lưng cô có một giai điệu buồn đang ngân lên giữa trong không gian trầm lắng.

Chờ cơn mưa đến

Xóa hết nỗi đau triền miên

Ừ ! Thôi em nhé

Ta chia tay nhau từ đây.

(Trích ca khúc Thôi anh hãy về- Nguyễn Ngọc Thiện)

Một tuần trôi qua thật nhanh, ngày Hân rời Việt Nam cũng đã đến. Bé Gấu khóc vì quyến luyến chị nhưng lại nhất định không đi theo. Vì trong định hình non nớt và bền vững của thằng bé, Hân là chị, còn bà Vân là mẹ, khó mà thay đổi được. Mà trẻ con thì không thể xa mẹ dù chỉ một ngày.

11h đêm, máy bay cất cánh. Lúc đó, trời đổ mưa rất to. Cũng đúng lúc đó, một người đàn ông đứng giữa đất trời mênh mông với hy vọng mưa có thể cuốn trôi hết những nỗi đau thấu tim của mình. Đôi mắt của anh đắm đắm xuyên thấu làn mưa để tìm kiếm một bóng dáng xa xăm nào đó trên bầu trời đêm.

35. Chương 35: Ngày Về

Hơn hai năm sau, trên đường bay từ Mỹ về Việt Nam, một chiếc máy bay của hãng Vietnam Airlines theo đường chân trời vượt nghìn trùng trên bầu trời cao vời vợi. Trên chuyến bay đó, một cô gái Việt với ánh nhìn cứng cỏi đang ngồi lặng lẽ thả hồn ra ngoài cửa sổ ngắm những cụm mây trắng như tuyết. Thỉnh thoảng, cô lại xoa xoa những ngón tay thon dài lên lớp kính bên ô cửa nhỏ như muốn với chạm đến những cụm mây bông bồng bênh và yên ả.

Kế bên cô gái là một chàng trai ngoại quốc có mái tóc vàng xoăn tít cùng với đôi mắt màu hạt dẻ. Thừa hưởng những thuộc tính di truyền hoàn hảo từ phương Tây, anh chàng trông như một diễn viên Hollywood chính hiệu. Anh đeo tai nghe màu trắng nghe nhạc phát ra từ chiếc iPod lộ ra ở túi áo. Đầu anh liên tục lắc lư, miệng lú lo bằng giọng tiếng Việt lơ lớ.

“Saigon đẹp lắm, Saigon ơi! Saigon ơi!... Lá la la lá la... Lá la la lá la...” (Trích ca khúc Sài Gòn đẹp lắm- nhạc sĩ Y Vân).

- Người đẹp, sắp về quê hương rồi mà sao em cứ buồn buồn vậy?- Bỗng dưng anh chàng ngoại quốc quay sang hỏi cô gái.

- Em cũng không biết nữa Jimmy à! Mỗi lần về nước, tâm trạng em đều tự dưng trở nên vui buồn lẫn lộn.- Cô gái thở dài một tiếng rồi đáp.

- Các cô gái châu Á thật là khó hiểu. Nhưng thật lạ lùng là tôi lại muốn người yêu mình là người Việt Nam! Ha ha ha! – Jimmy nói xong thì vô tư bật cười to.

- Hi! Phải công nhận tiếng Việt của anh ngày càng giỏi nha!

- Muốn yêu người Việt thì phải giỏi tiếng Việt chứ, phải không người đẹp?- Mắt anh nhìn cô gái đầy ý tứ.

- Vâng! Vâng! Em chịu thua khả năng đối đáp tiếng Việt của anh rồi.- Cô vừa cười ngất vừa giơ hai tay ra hiệu đầu hàng.

...

1h trưa, tại sân bay Tân Sơn Nhất, không gian vô cùng đông đúc và náo nhiệt nhưng người ta vẫn còn nghe thấy một số âm thanh rất rõ ràng:

- Chuyến bay 195 của Vietnam Airlines đã hạ cánh.

- Chuyến bay JE102 của Jetstar Pacific Airlines đã hạ cánh.

...

Chàng trai tên Jimmy hi hục đẩy xe hành lý chất cao ngất ngưỡng ra khỏi khu vực cách ly. Cô gái Việt đi kế bên thư thả kéo một vali nhỏ vì hai thùng đồ to đùng của cô đã ở cả trên chiếc xe đó. Hai người vừa đi vừa trò chuyện rôm rả ra chiều rất thân thiết.

- Hân!- Bỗng cất lên một tiếng gọi tha thiết kéo dài tràn ngập nỗi nhớ mong.

Cô gái dừng bước lại, trên gương mặt có chút ngẩn ngơ bởi ai đó vừa gọi trúng tên mình. Phải, cô chính là Hân. Một cô gái đã từng lầm lỡ, đau đớn trong tình yêu. Nhưng với nghị lực vượt lên tất cả, cô đã trở thành một trong những luật sư hàng đầu và đắt giá của công ty Tư vấn Luật IL. Quan trọng hơn hết, cô đã định hình được bản thân và phát huy khả năng thật sự của mình trên mọi mặt.

Hơn hai năm rồi, Hân chưa từng trở về Việt Nam do mãi quay cuồng với guồng máy công việc đầy áp lực. Lần này, cô đảm trách một vụ án quan trọng ngay tại quê nhà. Cô vui mừng khôn xiết nhưng tuyệt nhiên không báo cho bất cứ ai biết tin mình về. Vì rằng cô muốn tạo bất ngờ cho gia đình và bạn bè.

Nhưng... sao lại có người nào đó vừa gọi tên cô? Cô dáo dác ngó quanh để tìm kiếm người quen trong đám đông ngược xuôi và hỗn độn.

- Người đẹp, hình như anh chàng kia có quen với em thì phải!- Jimmy cũng đã dừng bước, chỉ tay về phía trước.

Cô bất ngờ nhìn theo hướng tay Jimmy. Rồi cô lặng người đi vì hình dáng Gia Thiên đang xuất hiện ngay trong tầm mắt. Cô khẽ lay động đôi mi vài lần để màng mắt được lau thật sạch sẽ. Bởi lẽ cô muốn xác định rõ ràng hình dáng trước mắt không phải là do trí tưởng tượng vẽ ra.

Quả thật không sai, Gia Thiên đang đứng từ xa nhìn chăm chăm vào cô, cặp chân mày sâu róm hơi nhíu lại. Hơn hai năm xa cách, anh vẫn với phong thái như vậy, lịch lãm nhưng khó gần. Có khác chăng chỉ là nếp nhăn ở giữa hai chân mày đã hằn lên rất rõ.

Gặp lại người xưa, lòng cô không khỏi bồi hồi xúc động nhưng trên khuôn mặt vẫn điềm tĩnh nở một nụ cười nhẹ. Trống ngực cô đập mạnh thình thịch theo từng bước, từng bước chân của anh đang di chuyển đến rất gần. Tay anh cũng đang kéo một chiếc vali màu đen cỡ nhỏ. Cô đoán có lẽ trùng hợp gặp lúc anh cũng vừa đi công tác về.

- Ai mà đẹp trai quá vậy?- Bất chợt Jimmy quàng tay qua vai cô một cách thân mật, thì thào sát bên tai.

- À... anh ấy...- Đang trong giây phút căng thẳng, Hân trở nên ấp úng.

- Hân, người này là ai vậy?- Gia Thiên mắt liếc nhìn Jimmy, giọng thành ra rần rở.

- À... anh ấy...- Lâu lắm rồi mới bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như băng của Gia Thiên, cổ họng cô bỗng cứng lại.

- Tôi là boyfriend của Hân. Còn anh là ai?- Vẫn giữ nguyên cánh tay trên vai Hân, Jimmy giọng hóm hỉnh nhấn mạnh chữ “boyfriend”.

Trước câu nói của Jimmy, Hân chỉ lặng im, mà lặng im lại thường đồng nghĩa với việc thừa nhận. Điều này như một mũi tên sắc nhọn vừa xuyên thấu tim anh với tốc độ kinh hoàng.

Giữ đúng lời hứa, hơn hai năm qua, anh vẫn đơn lẻ một mình, chờ đợi cô trở về khi vết thương lòng hoàn toàn lành lặn. Từng ngày một trôi qua không phải dễ dàng gì. Anh phải vùi đầu vào công việc cho thời gian qua thật mau. Mỗi tối trở về nhà là lúc anh nhớ cô quay quắt.

Những tưởng khi gặp lại cô, cơn ác mộng dài đằng đẳng đó sẽ chấm dứt. Nhưng không, cô có gì đó rất khác lạ. Về cứng cõi đã lẫn át đi sự yếu mềm và trong sáng của người con gái mà anh yêu. Kề sát bên cô lại là một kẻ mắt xanh, mũi lõ dị thường. Chẳng lẽ cô đã thay đổi cả bề ngoài lẫn con tim?

Anh thu trọn hình ảnh cô trong đôi mắt đang chất chứa muôn vàn chua xót. Sau tiếng cười khẩy, anh trừng mắt, trầm giọng đáp: “Tôi chẳng là ai cả. Chào em!”

Nói xong, Gia Thiên vội vàng quay lưng bỏ đi mang theo bên mình sự thất vọng nào nề. Sau lưng anh, Hân thẫn thờ nhìn theo dáng anh hòa vào cùng dòng người xa lạ rồi dần dần mất hút. Còn Jimmy cũng đã thu hồi cánh tay mình lại, nhún nhẹ vai, khoe miệng nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Qua cửa kính xe taxi, Hân xúc động ngắm nhìn đường phố quê hương mình mỗi lúc một sạch sẽ và nhiều cây xanh hơn. Những khu nhà ổ chuột xập xệ đã được dọn sạch để thay vào đó là các khu chung cư cao tầng bình dân và chắc chắn. Nhờ đó, Sài Gòn mỗi lúc một hiện đại và đã gần như bắt kịp sự phát triển của các thành phố lớn trong cùng khu vực Đông Nam Á.

Ngoài ra, Hân còn nhìn thấy vô số những biển quảng cáo nhãn hàng “Trà thảo mộc cung đình Vĩnh Phúc” được giương lên ngay những vị trí trọng điểm và sầm uất. Ở Mỹ, cô cũng dễ dàng mua được loại trà này ở ngay trong hệ thống siêu thị bán lẻ Walmart.

Vốn thương hiệu này thuộc về gia đình của Thịnh. Nhưng sau đó ông An, ba của Yến đã dùng thủ đoạn để mua lại bí mật công thức. Cuối cùng Thịnh đã dùng chính công thức này để làm điều kiện nhờ Gia Thiên tiếp tay hạ bệ ông An.

Sau khi loại trà Vĩnh Phúc gia nhập vào tập đoàn Hoàng Gia, Gia Thiên đã đưa tiếng tăm của nó vươn xa khỏi đất nước Việt Nam. Và nó trở thành một nhãn hiệu quen thuộc của người tiêu dùng châu Á ở Mỹ và Canada. Vì điều này, cô thầm biết ơn anh rất nhiều vì đã hoàn thành một tâm nguyện rất lớn của Thịnh.

Sáng ngày hôm sau, tại Hoàng Gia, bầu không khí căng thẳng bao trùm phòng họp VIP. “Rầm!” Một tiếng đập bàn mạnh mẽ làm các thành viên tham gia cuộc họp đều phải giật người.

- Sao lại có thể như thế? Họ nghĩ họ là ai mà có thể bắt chúng ta chờ hơn mười lăm phút đồng hồ! Đúng năm phút nữa, nếu họ vẫn không có mặt thì không cần phải đến nữa.- Gia Thiên bực dọc gằn giọng.

- Phải đó! Công ty lớn gì mà làm ăn kỳ quá!- Những thành viên trong cuộc họp xôn xao hưởng ứng.

- Chúng ta nên bình tĩnh lại! Vụ này rất quan trọng nên chúng ta cần thêm một bên tư vấn nữa thì đảm bảo phần thắng hơn. Khi gặp họ, mọi người sẽ tín nhiệm ngay.- Ông Phong mềm mỏng trấn an.

- Cháu không biết họ có tài cán gì nhưng nếu tác phong làm việc bê trễ thế này thì chỉ là những kẻ không ra gì.- Gia Thiên lên tiếng chỉ trích.

- Hô hô! Ai vừa bảo chúng tôi là những kẻ không ra gì?- Đột nhiên, một giọng lơ lớ vang lên từ cánh cửa phòng họp còn để mở.

- Xin chào cậu, Jimmy! Lâu quá không gặp cậu!- Ông Phong vui mừng đi về phía anh chàng ngoại quốc nọ, đưa tay ra bắt một cách trịnh trọng.

- Xin chào ông Phong! Rất hân hạnh được gặp ông!- Jimmy đáp lại bằng thái độ kính nể.

- Đây là Gia Thiên, người đứng đầu tập đoàn Hoàng Gia. Còn đây là Jimmy, một luật sư có tiếng ở Mỹ, chuyên trị các vụ kiện tụng thương mại.- Ông Phong giới thiệu lần lượt từng người với nhau.

Lúc này, Gia Thiên và Jimmy bắt đầu bốn mắt trừng to nhìn nhau, một luồng điện mạnh vừa xẹt qua đáy mắt họ. Jimmy nhận ra ngay người ở sân bay chính là vị giám đốc trẻ đang ngồi sừng sững ở vị trí trung tâm. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại cân bằng, lịch sự chìa tay ra trước mặt vị giám đốc trẻ.

Gia Thiên cũng nhận ra tình địch ngay. Nhưng anh biết đây không phải là lúc nhắc lại chuyện cũ nên điềm tĩnh đứng dậy bắt tay đáp lại. Nhưng anh cố tình để tay của mình nằm cao hơn, lòng bàn tay chìa xuống đất nhằm khẳng định thế thượng phong đối với đối thủ.

- Công ty của Mỹ có tác phong làm việc thật tốt nhỉ! Tôi hẹn gặp hai người. Một người trễ gần hai mươi phút. Còn một người nữa thì bao giờ mới chịu đến đây?- Rồi anh thản nhiên cất giọng mỉa mai.

- Ố ồ! Chuyến bay vừa đáp là chúng tôi đến đây ngay. Đã vậy, chúng tôi còn phải theo lối thang bộ leo lên đến tận lầu chín này vì thang máy của tòa nhà này đột ngột bị ngưng vận hành. Thật tội nghiệp người đẹp của tôi, cô ấy chắc còn đang hí hục leo thêm mấy tầng nữa mới đến nơi.

- Phù!... Xin... chào...!- Jimmy vừa nói dứt câu, Hân xuất hiện với một tiếng thở dốc. Mồ hôi nhễ nhại trên vầng trán cô.

- Vậy là phía đối tác IL đã có mặt đầy đủ. Mời tất cả cùng ngồi để bắt đầu cuộc họp.- Ông Phong nhìn thấy Hân thì gạt gù mỉm cười.

Ông Phong không có một chút nào ngạc nhiên khi nhìn thấy Hân. Bởi lẽ sự xuất hiện của cô tại đây đều nằm trong dự tính của ông. Lần này, một công đôi ba chuyện, ông vừa tìm kiếm được một đối tác tốt cho Hoàng Gia và vừa có lý do đem Hân trở về Việt Nam.

Còn Gia Thiên bỗng nhiên hai mắt hoa lên, tim cũng đập loạn xạ như người cũng vừa đi thang bộ lên đến tận lầu chín. Trong anh mọi sự vật dường như mờ nhạt đi, mọi âm thanh tưởng chừng đều tan biến, nhường chỗ hình bóng Hân ngự trị trên tất cả mọi giác quan.

Anh vốn cảm thấy hối hận vì lúc trưa ở sân bay, anh đã bỏ đi tức khắc mà không hỏi rõ lại cô. Anh đang tìm cách hẹn gặp cô càng sớm càng tốt thì không ngờ cô lại xuất hiện ngay trong một cuộc họp quan trọng. Để rồi mọi cử chỉ, động tác của cô đều thu trọn trong mắt anh khiến anh không còn để tâm đến bất cứ thứ gì được nữa.

Lúc đó, Gia Thiên không để ý rằng Jimmy đang chăm chăm quan sát vào mình. Rồi hần thản nhiên quay sang Hân nở nụ cười đầy tình tứ và xuýt xoa nói: “Ồi, trán người người đẹp nhiều mồ hôi quá nè. Để anh lau cho.”

Nói là làm ngay, hần lập tức lấy khăn trong túi ra, tự tay lau mồ hôi trên trán cô. Còn cô không có chút phảng kháng nào, chỉ hé bờ môi xinh cất nên một giọng ngọt ngào: “Cám ơn anh nhé!”

Chứng kiến cảnh tượng quá đổi tự nhiên trước mắt, Gia Thiên nóng bừng mặt, nổ cả đom đóm mắt. Nhưng lý trí anh biết rõ mình là ai, nơi đây là đâu, nên chỉ còn biết nghiêng chạng rặng mà nuốt cục tức giận to lớn vào lòng. Và anh vừa kịp thở với lòng, nếu ở nơi khác thuận tiện hơn, anh sẽ cho hần một trận nếu còn dám diễn ra trò đó một lần nữa.

- Gia Thiên! Gia Thiên! Bắt đầu cuộc họp kìa!- Đột ngột, ông Phong khẩn trương nói.

Câu nói của ông Phong lọt thõm vào màng nhĩ khiến cho anh thoáng giật mình. Anh như một học sinh vừa bị thầy giáo nhắc nhở vì ngủ gục trong lớp. Thì ra này giờ anh mãi mê chìm đắm trong lửa giận sùng sục mà quên mất vị thế và trách nhiệm của mình.

Anh cố trấn tĩnh, nuốt ực cảm giác khô khốc vào lòng rồi bắt đầu cất cao giọng khàn khàn: “Chúng ta đang bị tập đoàn Khang An, do OP của Úc điều hành, kiện chúng ta ăn cắp công thức của trà thảo mộc Vĩnh Phúc. Họ đang nắm trong tay giấy chứng nhận độc quyền. Điều này gây bất lợi rất lớn cho chúng ta...”

Mọi người đều chú tâm vào nội dung cuộc họp mà không hề để tâm rằng anh đã trở thành một cỗ máy chỉ biết phát ra âm thanh đều đều và rần rỏi. Bởi lẽ tâm trí anh đã bị cuốn trôi đi đâu mất rồi!

36. Chương 36: Đám Cháy Lớn

Sáng hôm sau, có một cuộc họp khác diễn ra ở Hoàng Gia với ít người hơn.

- Cuộc chiến pháp luật lần này rất quan trọng đối với Hoàng Gia vì vậy tôi cần những luật sư dày dạn kinh nghiệm như hai người. Jimmy, tôi nghĩ đây là dịp để cậu khẳng định tài năng của mình tại Việt Nam. Còn Hân, chú biết trà Vĩnh Phúc cũng rất quan trọng đối với cháu. Đây là cơ hội để cháu gặt hái thêm kinh nghiệm cho mình và bảo vệ thương hiệu trà này.- Ông Phong chậm rãi mở đầu cuộc họp.

- Vâng, suy nghĩ của cháu cũng rất giống chú. Chính vì vậy mà cháu mới nhận lời trở về đây tham gia vụ án này.- Hân gật gù đáp lại.

- Ba năm trước, Hoàng Gia đã tiếp nhận công thức từ Giám đốc Điều hành Khang An lúc bấy giờ là ông Phan Vĩnh Thịnh. Nhưng ông Trần Trọng An, Chủ tịch Tập đoàn khi đó, đã bí mật lập quyết định miễn nhiệm chức vụ của ông Thịnh ngay trước ngày ký giấy sang nhượng công thức.- Ông Phong tóm tắt lại sự việc một lần nữa.

- Ông An quả thật là một kẻ khôn ngoan khó lường. Ông ta đã biết trước được Thịnh sẽ sang nhượng công thức nên mới đi trước một nước cờ như vậy. Nhưng sau đó thì ông ta lại ngồi tù nên việc này cũng vì thế mà bị quên lãng. Gần đây, những hồ sơ đó mới được tập đoàn OP của Úc lật lại và khởi kiện chúng ta. Đối với họ, trà Vĩnh Phúc là một món hời béo bở khó mà bỏ qua được.- Qua những gì đã nghiên cứu được từ hồ sơ lưu trữ, Jimmy đưa ra nhận định một cách sắc bén.

- Nhưng chúng ta chưa hẳn là không có cách!- Đột ngột, Hân nói bằng giọng kiên định.

- Hân, cháu có ý gì hay à?- Ông Phong nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Người khôn ngoan đến thế nào đi nữa cũng phải có sơ suất. Vì quá chủ quan mình tài giỏi, ông An chỉ sao chép lại bí mật công thức chứ không có lập bất cứ một chứng từ sang nhượng nào cả. Nếu chúng ta muốn thắng thì phải tìm được bằng chứng để chứng minh được trà Vĩnh Phúc thuộc về gia đình của Thịnh.

- Người đẹp, quả thật là em rất thông minh. Nhưng thời gian thì chỉ có hạn, mà chúng ta vẫn chưa biết được cần phải tìm kiếm cái gì và ở đâu?

- Em có linh cảm vật đó sẽ tồn tại ở một nơi. Chúng ta mau đi thôi!- Cô nhìn Jimmy, vẻ mặt rạng ngời.

- Đi đâu thế?- Ông Phong và Jimmy đồng thanh hỏi.

- Biệt thự Hồng Nhung!- Hân đáp lại một cách ngắn gọn.

Hai người liền xuất phát đến biệt thự Hồng Nhung, vốn là nhà của Thịnh. Khi anh còn sống, Hân chưa từng đến đây vì có sự hiện diện của Yến. Sau khi anh mất, cô tiếp quản mọi tài sản của anh nhưng số lần đến đây cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bây lâu nay, cô sang Mỹ làm việc nên cô Hai, người giúp việc cũ, vẫn tiếp tục chăm nom nhà cửa.

- Kính coong! Kính coong!- Tiếng hồi chuông cửa ngân lên phá tan sự tĩnh lặng của ngôi biệt thự luôn vắng khách.

- Cách!- Không lâu sau, cánh cửa phụ bằng sắt từ từ hé mở.

- Ủa! Cô chủ... cô chủ đã về rồi!- Giọng cô Hai vẫn chân chất như ngày nào. Chủ về, bà vui mừng đến độ hai mắt rướm rướm nước.

Bước vào bên trong, mọi thứ đều sạch sẽ và ngăn nắp như người chủ chưa hề vắng mặt. Mọi vị trí của đồ vật vẫn giữ nguyên như cũ, không có bất cứ di dời hay thay đổi nào so với trước đây. Nhìn căn nhà rộng lớn, Jimmy thoáng thở dài vì thật sự không biết bắt tay vào tìm kiếm từ đâu.

- Người đẹp à, nếu chúng ta lục soát cả căn nhà thì chắc là phải mất cả tuần lễ là ít. Huống chi ta còn không biết vật đó có tồn tại thật sự hay không. Như vậy thì sẽ trễ ngày ra tòa mất!- Jimmy ngồi chễm chệ trên ghế sofa nơi phòng khách, rầu rĩ nói.

- Chưa gì đã nản rồi sao? Thật không giống với tính cách thường ngày của anh tí nào! Uống một ngụm nước chanh cho khỏe người đi nào!- Hân nhìn ly hai ly đá chanh cô Hai vừa bưng trên tay vừa chăm chọc Jimmy.

- Xin lỗi tôi hơi nhiều chuyện! Nhưng nghe cô chủ nói sơ qua thì hình như cô đang tìm cái gì phải không?

- À, con chỉ định tìm một số giấy tờ thôi.

- Lúc còn sống, cậu chủ hay dặn dò rằng thứ gì liên quan đến giấy tờ thì phải gom về để hết ở phòng làm việc. Mà cậu ấy cũng hay có thói quen kẹp giấy tờ trong những cuốn sách dày cộm lắm.

- Thật hả cô Hai?- Hân mừng quýnh thốt lên.

Nhờ cô Hai giúp việc, Hân có thêm được một manh mối quan trọng để đi tìm thứ mình cần. Cô luôn có linh cảm rất mạnh mẽ rằng vật mà cô cần tìm chắc chắn sẽ tồn tại.

Bước vào phòng làm việc, Jimmy và Hân ngơ ngàng nhìn nhau. Căn phòng giống như một thư viện thu nhỏ. Bốn phía tường đều là kệ sách cao gần hai mét. Mỗi ngăn đều được chất đầy sách vở và tài liệu. Cô biết Thịnh là người rất thích đọc sách nhưng không ngờ rằng tủ sách cá nhân của anh lại đồ sộ đến thế.

Cứ cố gắng đi rồi sẽ thấy được thành quả! Chúng ta cùng bắt tay vào làm thôi!- Hân nói với ánh mắt hùng hục quyết tâm.

- Ok, theo lệnh của người đẹp!- Jimmy hí hửng đáp.

Nói xong, họ bắt đầu xắn tay áo lên, tìm trong từng học tủ một, trong từng cuốn sách một. Dù bằng chứng vẫn đang ở xa mờ mịt nhưng không gì có thể dập tắt được hy vọng trong Hân.

Thịnh đã chính tay giao phó lại trà Vinh Phúc cho Gia Thiên. Nếu Hoàng Gia mất đi loại trà này thì cũng đồng nghĩa với việc Thịnh mất đi nó. Vì vậy cô nhất định giúp Hoàng Gia thắng cho bằng được trận chiến phát luật này.

Cuộc tìm kiếm diễn ra quả thật không dễ dàng gì. Ngày đêm không ngơi nghỉ, họ lục tung cả cái phòng. Dưới đất ngổn ngang toàn là giấy và sách chồng chất lên nhau. Để tránh mất thời gian, họ ăn uống và ngủ nghỉ ngay tại phòng.

Mãi đến chiều hôm sau, Jimmy đột ngột tìm được một quyển sách rất cũ kỹ nhưng lại được bọc mạ vàng bốn góc một cách trịnh trọng. Bìa sách là một bức chân dung của một người có vẻ rất giàu có và quý tộc.

- Không biết cái này phải vàng thật không nhỉ?- Jimmy hỏi đùa để xua tan đi một mối.

- Gì vậy? Đưa em xem!

- Đây!- Jimmy trao cuốn sách lại cho Hân.

- Đây là cuốn sách viết về cuộc đời vua Bảo Đại, vị vua cuối cùng của chế độ quân chủ Việt Nam.- Hân giải thích cho Jimmy về cuốn sách.

Hân nói xong liền tò mò mở cuốn sách đó ra xem ngay. Đột ngột một tờ giấy cũ rơi ra từ bên trong. Cô liền nhặt nó lên xem thử. Đó là một tờ giấy màu vàng ố cũ kỹ nhưng nhờ được ép nhựa kỹ càng nên nội dung vẫn còn nguyên vẹn:

“Huế, ngày 1 tháng 3 năm Bảo Đại thứ 13

Ngự tiền Văn phòng kính gửi,

Đức Kim Thượng đặc biệt yêu thích trà Vĩnh Phúc của Phan gia. Thay mặt Ngài, Văn phòng chúng tôi lập văn bản này để phong tặng danh hiệu cho loại trà này là là “Trà Thảo mộc Cung đình Vĩnh Phúc”. Từ nay, Phan gia theo đó mà thay đổi nhãn hiệu và bao bì cho phù hợp.

Tổng lý Đại thần

Nguyễn Quỳnh”

Đây chính là một châu bản dưới thời vua Bảo Đại được gõ bằng máy đánh chữ kiểu cũ. Nó được nhà vua ngự phê hai chữ “Chuẩn Y” và ký tắt hai chữ BD (Bảo Đại) bằng nét mực màu đỏ. Thì ra chữ “cung đình” của trà Vĩnh Phúc có nguồn gốc từ đó mà ra.

- Đây đúng là thứ chúng ta cần tìm rồi!- Hân gần như nhảy cẫng lên mà hét.

- Thật sao? Oh yeah!- Jimmy cũng vui mừng không kém.

Đúng một tuần sau, phiên tòa xử vụ tranh chấp trà Vĩnh Phúc giữa Hoàng Gia và Khang An. Phần thắng lợi hoàn toàn nghiêng về phía Hoàng Gia nhờ châu bản mà Hân và Jimmy tìm được.

Châu bản đó đã được Viện Sử học Quốc gia xác định là thật. Vì vậy nó đủ khả năng xác nhận trà Vĩnh Phúc thuộc quyền sở hữu của dòng họ Phan. Dựa trên gia phả của họ Phan, Phan Vĩnh Thịnh chính là con cháu chính thống của Phan gia. Việc anh sang nhượng lại cho Hoàng Gia là hoàn toàn hợp pháp.

1h30 trưa, bất kỳ ai đứng trước phòng làm việc của Gia Thiên đều có thể nghe rõ mồn một giọng nói đầy thô lỗ của anh: “Chị làm việc như thế à! Đối tác quan trọng sắp đến rồi mà hợp đồng còn sai sót. Mau làm lại ngay cho tôi!”

Đúng hai tiếng đồng hồ nữa thôi là Hân sẽ về Mỹ, vậy mà anh vẫn ngồi đó cố gắng xem như không có việc gì. Nhưng vì tâm trạng quá ngổn ngang không thể diễn tả thành lời nên anh chỉ còn biết trút giận lên bất cứ ai xuất hiện trước mắt.

Nhiệt độ trong phòng cũng đã được giảm xuống tối thiểu vậy mà anh cứ như người đang ngồi trên đồng lửa, cơ thể cứ nóng ran lên từng đợt. Đến nỗi anh cởi phăng luôn cái áo khoác ngoài ném phịch sang một bên. Cà vạt cũng được anh nới lỏng để có thể hít thở một cách dễ dàng.

Rồi anh vén rèm, phóng tầm mắt xuyên qua lớp kính trong suốt. Từ nơi lầu chín này, người và xe dưới đường trở nên quá nhỏ bé. Với ánh nhìn xa xăm, anh chợt hồi tưởng lại chuyện đau lòng hơn hai năm về trước.

Anh ủng hộ việc cô ra đi không phải vì anh không yêu cô, mà là vì vết thương lòng của cô quá lớn. Nếu cố giữ cô lại, anh chỉ làm cho vết thương đó thêm sâu nặng. Không gì khác thời gian mới có thể giúp cô phục hồi lại như cũ.

Việc bị một người từ bỏ làm sao đau đớn hơn việc bắt buộc phải từ bỏ một người còn yêu thương sâu nặng. Vậy mà có mấy ai hiểu được điều đó? Kể cả cô cũng chưa kịp hiểu anh mà đã vội vàng lấp chỗ trống trong trái tim bằng hình bóng của gã Jimmy đáng ghét. Mà cũng phải thôi, thời gian hai năm đủ để làm lành một vết thương lòng và cũng đủ để quên đi một ai đó.

Còn lần gặp trong buổi họp, cô tỏ ra vô cùng xa cách với anh nhưng lại rất thân thiết với gã Tây đó. Lúc tan họp, anh có chủ động bắt chuyện với cô vài câu nhưng cô thì ậm ừ cho qua chuyện. Sau đó, cô lại hấp tấp rời đi cùng với hắn.

Mới hôm qua đây, anh có gọi điện hỏi thăm ông Trí, ba của cô. Chính ông cũng xác nhận hẳn và cô có quan hệ yêu đương. Nghe xong, trái tim anh tan nát, chỉ muốn buộc cô quay về bên anh ngay. Nhưng nghĩ lại, anh lấy quyền gì để cấm đoán người ta yêu nhau và đến với nhau. Sau những việc như vậy, lòng tự trọng không cho phép anh đeo bám hoặc hỏi han gì đến cô nữa.

“Reng... Reng... Reng...” Đột ngột, một hồi chuông rất to và kéo dài đến nỗi đình tai nhức óc. Gia Thiên như người vừa tỉnh mộng, bàng hoàng nhận ra âm thanh còn đang vang vọng chính là xuất phát từ hệ thống báo cháy.

Anh còn chưa kịp nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề thì lại nghe loa thông tin của tòa nhà loan ra một tin khủng khiếp: “Tin khẩn cấp! Tòa nhà chúng ta đang xảy ra sự cố cháy nổ rất nghiêm trọng. Thang máy cũng đã bị ngưng hoạt động. Mọi người hãy mau nhanh chóng di chuyển xuống tầng trệt bằng lối thang bộ. Xin hết!”

Lúc này, anh muốn nghĩ mình nằm mơ cũng không được vì bị hệ thống phun nước tự động phun xối xả vào đầu cổ. Biết không còn thời gian nữa, anh nhanh chóng tìm đến lối thang bộ theo chỉ định của loa thông tin.

Cánh cửa thông qua lối thang bộ ở lầu chín mở toang, lộ ra trước mắt anh một quang cảnh hết sức hỗn loạn. “Lộp cộp! Lộp cộp!...” Tiếng bước chân của hàng ngàn con người vội vã xen lẫn, hòa quyện vào nhau tạo thành một điệp khúc ngân cao của hàng ngàn chiếc giày đang hì hục giã cối. Rồi những tiếng gào thét gấp gáp vang lên không ngừng: “Nhanh lên! Nhanh lên!” Lẫn sâu trong đó là những tiếng thở hì hục nặng nề và thê lương.

Nhìn thẳng xuống lối cầu thang bộ, anh chợt lạnh cả sống lưng khi nhận ra rằng con đường đi tìm sự sống thật chật hẹp và quanh co. Nhưng khi đã đối mặt với sống chết thì bản năng sống của con người mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Anh liền hòa mình vào dòng người đông đúc để hy vọng đi được đến cuối con đường.

Đi được xuống lầu năm, một lớp mồ hôi dày đặc đã phủ đầy trán anh. Nó rơi xuống hòa cùng với nước làm lớp áo sơ mi dính chặt vào lưng. Bất chợt hình bóng cô với nước nụ cười hiền hòa hiện rõ mồn một trong đầu. Nếu anh đi đến cùng một nơi với Thịnh thì cô có bị tổn thương nặng nề một lần nữa hay không?

Càng lúc không khí càng ngột ngạt hơn vì dòng người mỗi lúc tụ lại một đông hơn. Tốc độ di chuyển cũng chậm lại một cách bất thường. Bỗng “bụp” một tiếng, hệ thống đèn chiếu sáng vụt tắt. Thay vào đó, những ngọn đèn dự phòng được bật lên thay thế những ánh sáng lại mờ nhạt và le lói.

Vì sự cố đó, dòng người bắt đầu hoảng loạn la hét và xô đẩy nhau. Họ gần như giẫm đạp lên nhau để kiếm đường đi tiếp. Nhưng càng làm như thế, lối thang bộ càng trở nên tắc nghẽn và mỗi người đều không thể tiến thêm được một bước nào nữa.

Vấn đề đã trở nên rất nghiêm trọng. Họ như những con thiêu thân đang đánh nhau trước một ngọn đuốc nóng. Sự ngu muội đó của họ làm anh tức giận điên người. Mặt anh trở nên đỏ bừng, cất giọng thét vang: “Tất cả dừng chen lấn nữa! Như thế nguy hiểm lắm!”. Quả nhiên, lời nói của anh dập tan được cơn náo loạn. Tiếng ồn ào cũng chùng xuống thành những tiếng xì xào nhỏ bé.

- Dừng chen lấn nữa, sắp lớn là kia!- Đột ngột, một giọng nam cất tiếng nói to.

- Sắp chết đến nơi, còn sếp với lính gì nữa! Bớt lời đi để còn sức mà tìm đường sống nữa!- Một người nữ cất giọng chua chát.

- Mọi người nghe tôi nói! Muốn sống thì tất cả phải bình tĩnh. Chúng ta càng chen lấn thì sẽ càng di chuyển chậm. Như vậy thì chẳng nào tất cả sẽ cùng chết. Mỗi người nhường nhau một chút chẳng phải ai cũng sẽ tiến về phía trước được sao?- Giữa đám đông đang đổ dồn ánh mắt khó chịu về mình, anh vẫn điềm tĩnh nói tiếp.

- Sếp nói đúng đó bà con. Cứ tiếp tục chen lấn thì không ai trong chúng ta thoát được cả.- Lúc này, một số người cùng lên tiếng hưởng ứng với anh.

- Ủm, nghe lời sếp đi mọi người ơi!

Cuối cùng, tất cả đều đã bị anh thuyết phục. Dòng người bắt đầu di chuyển một cách có trật tự hơn, không lấn át nhau nữa. Loa thông tin lại tiếp tục phát thông báo: “Tình hình ngày càng nguy kịch hơn! Tất cả mọi người khẩn trương lên!”.

“Reng... Reng... Reng...” Tiếng còi báo cháy vẫn tiếp tục hú inh ỏi và cứ như thế kéo dài đến bất tận.

Hân nói xong liền tò mò mở cuốn sách đó ra xem ngay. Đột ngột một tờ giấy cũ rơi ra từ bên trong. Cô liền nhặt nó lên xem thử. Đó là một tờ giấy màu vàng ố cũ kỹ nhưng nhờ được ép nhựa kỹ càng nên nội dung vẫn còn nguyên vẹn:

“Huế, ngày 1 tháng 3 năm Bảo Đại thứ 13

Ngự tiền Văn phòng kính gửi,

Đức Kim Thượng đặc biệt yêu thích trà Vĩnh Phúc của Phan gia. Thay mặt Ngài, Văn phòng chúng tôi lập văn bản này để phong tặng danh hiệu cho loại trà này là là “Trà Thảo mộc Cung đình Vĩnh Phúc”. Từ nay, Phan gia theo đó mà thay đổi nhãn hiệu và bao bì cho phù hợp.

Tổng lý Đại thần

Nguyễn Quỳnh”

Đây chính là một châu bản dưới thời vua Bảo Đại được gõ bằng máy đánh chữ kiểu cũ. Nó được nhà vua ngự phê hai chữ “Chuẩn Y” và ký tắt hai chữ BD (Bảo Đại) bằng nét mực màu đỏ. Thì ra chữ “cung đình” của trà Vĩnh Phúc có nguồn gốc từ đó mà ra.

- Đây đúng là thứ chúng ta cần tìm rồi!- Hân gần như nhảy cồm lên mà hét.

- Thật sao? Oh yeah!- Jimmy cũng vui mừng không kém.

Đúng một tuần sau, phiên tòa xử vụ tranh chấp trà Vĩnh Phúc giữa Hoàng Gia và Khang An. Phần thắng lợi hoàn toàn nghiêng về phía Hoàng Gia nhờ châu bản mà Hân và Jimmy tìm được.

Châu bản đó đã được Viện Sử học Quốc gia xác định là thật. Vì vậy nó đủ khả năng xác nhận trà Vĩnh Phúc thuộc quyền sở hữu của dòng họ Phan. Dựa trên gia phả của họ Phan, Phan Vĩnh Thịnh chính là con cháu chính thống của Phan gia. Việc anh sang nhượng lại cho Hoàng Gia là hoàn toàn hợp pháp.

1h30 trưa, bất kỳ ai đứng trước phòng làm việc của Gia Thiên đều có thể nghe rõ mồn một giọng nói đầy thô lỗ của anh: “Chị làm việc như thế à! Đối tác quan trọng sắp đến rồi mà hợp đồng còn sai sót. Mau làm lại ngay cho tôi!”

Đúng hai tiếng đồng hồ nữa thôi là Hân sẽ về Mỹ, vậy mà anh vẫn ngồi đó cố gắng xem như không có việc gì. Nhưng vì tâm trạng quá ngổn ngang không thể diễn tả thành lời nên anh chỉ còn biết trút giận lên bất cứ ai xuất hiện trước mắt.

Nhiệt độ trong phòng cũng đã được giảm xuống tối thiểu vậy mà anh cứ như người đang ngồi trên đồng lửa, cơ thể cứ nóng ran lên từng đợt. Đến nỗi anh cởi phăng luôn cái áo khoác ngoài ném phịch sang một bên. Cà vạt cũng được anh nới lỏng để có thể hít thở một cách dễ dàng.

Rồi anh vén rèm, phóng tầm mắt xuyên qua lớp kính trong suốt. Từ nơi lầu chín này, người và xe dưới đường trở nên quá nhỏ bé. Với ánh nhìn xa xăm, anh chợt hồi tưởng lại chuyện đau lòng hơn hai năm về trước.

Anh ủng hộ việc cô ra đi không phải vì anh không yêu cô, mà là vì vết thương lòng của cô quá lớn. Nếu cố giữ cô lại, anh chỉ làm cho vết thương đó thêm sâu nặng. Không gì khác thời gian mới có thể giúp cô phục hồi lại như cũ.

Việc bị một người từ bỏ làm sao đau đớn hơn việc bắt buộc phải từ bỏ một người còn yêu thương sâu nặng. Vậy mà có mấy ai hiểu được điều đó? Kể cả cô cũng chưa kịp hiểu anh mà đã vội vàng lấp chỗ trống trong trái tim bằng hình bóng của gã Jimmy đáng ghét. Mà cũng phải thôi, thời gian hai năm đủ để làm lành một vết thương lòng và cũng đủ để quên đi một ai đó.

Còn lần gặp trong buổi họp, cô tỏ ra vô cùng xa cách với anh nhưng lại rất thân thiết với gã Tây đó. Lúc tan họp, anh có chủ động bắt chuyện với cô vài câu nhưng cô thì ậm ừ cho qua chuyện. Sau đó, cô lại hấp tấp rời đi cùng với hắn.

Mới hôm qua đây, anh có gọi điện hỏi thăm ông Trí, ba của cô. Chính ông cũng xác nhận hẳn và cô có quan hệ yêu đương. Nghe xong, trái tim anh tan nát, chỉ muốn buộc cô quay về bên anh ngay. Nhưng nghĩ lại, anh lấy quyền gì để cấm đoán người ta yêu nhau và đến với nhau. Sau những việc như vậy, lòng tự trọng không cho phép anh đeo bám hoặc hỏi han gì đến cô nữa.

“Reng... Reng... Reng...” Đột ngột, một hồi chuông rất to và kéo dài đến nỗi đinh tai nhức óc. Gia Thiên như người vừa tỉnh mộng, bàng hoàng nhận ra âm thanh còn đang vang vọng chính là xuất phát từ hệ thống báo cháy.

Anh còn chưa kịp nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề thì lại nghe loa thông tin của tòa nhà loan ra một tin khủng khiếp: “Tin khẩn cấp! Tòa nhà chúng ta đang xảy ra sự cố cháy nổ rất nghiêm trọng. Thang máy cũng đã bị ngưng hoạt động. Mọi người hãy mau nhanh chóng di chuyển xuống tầng trệt bằng lối thang bộ. Xin hết!”

Lúc này, anh muốn nghĩ mình nằm mơ cũng không được vì bị hệ thống phun nước tự động phun xối xả vào đầu cổ. Biết không còn thời gian nữa, anh nhanh chóng tìm đến lối thang bộ theo chỉ định của loa thông tin.

Cánh cửa thông qua lối thang bộ ở lầu chín mở toang, lộ ra trước mắt anh một quang cảnh hết sức hỗn loạn. “Lộp cộp! Lộp cộp!...” Tiếng bước chân của hàng ngàn con người vội vã xen lẫn, hòa quyện vào nhau tạo thành một điệp khúc ngân cao của hàng ngàn chiếc giày đang hì hục giã cối. Rồi những tiếng gào thét gấp gáp vang lên không ngừng: “Nhanh lên! Nhanh lên!” Lẫn sâu trong đó là những tiếng thở hì hục nặng nề và thê lương.

Nhìn thẳng xuống lối cầu thang bộ, anh chợt lạnh cả sống lưng khi nhận ra rằng con đường đi tìm sự sống thật chật hẹp và quanh co. Nhưng khi đã đối mặt với sống chết thì bản năng sống của con người mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Anh liền hòa mình vào dòng người đông đúc để hy vọng đi được đến cuối con đường.

Đi được xuống lầu năm, một lớp mờ hôi dày đặc đã phủ đầy trán anh. Nó rơi xuống hòa cùng với nước làm lớp áo sơ mi dính chặt vào lưng. Bất chợt hình bóng cô với nước nụ cười hiền hòa hiện rõ mồn một trong đầu. Nếu anh đi đến cùng một nơi với Thịnh thì cô có bị tổn thương nặng nề một lần nữa hay không?

Càng lúc không khí càng ngột ngạt hơn vì dòng người mỗi lúc tụ lại một đông hơn. Tốc độ di chuyển cũng chậm lại một cách bất thường. Bỗng “bụp” một tiếng, hệ thống đèn chiếu sáng vụt tắt. Thay vào đó, những ngọn đèn dự phòng được bật lên thay thế nhưng ánh sáng lại mờ nhạt và le lói.

Vì sự cố đó, dòng người bắt đầu hoảng loạn la hét và xô đẩy nhau. Họ gần như giẫm đạp lên nhau để kiếm đường đi tiếp. Nhưng càng làm như thế, lối thang bộ càng trở nên tắc nghẽn và mỗi người đều không thể tiến thêm được một bước nào nữa.

Vấn đề đã trở nên rất nghiêm trọng. Họ như những con thiêu thân đang đánh nhau trước một ngọn đuốc nóng. Sự ngu muội đó của họ làm anh tức giận điên người. Mặt anh trở nên đỏ bừng, cất giọng thét vang:

“Tất cả dừng chen lấn nữa! Như thế nguy hiểm lắm!”. Quả nhiên, lời nói của anh dập tan được cơn náo loạn. Tiếng ồn ào cũng chùng xuống thành những tiếng xì xào nhỏ bé.

- Dừng chen lấn nữa, sếp lớn la kìa!- Đột ngột, một giọng nam cất tiếng nói to.

- Sắp chết đến nơi, còn sếp với lính gì nữa! Bớt lời đi để còn sức mà tìm đường sống nữa!- Một người nữ cất giọng chua chát.

- Mọi người nghe tôi nói! Muốn sống thì tất cả phải bình tĩnh. Chúng ta càng chen lấn thì sẽ càng di chuyển chậm. Như vậy thì chẳng nào tất cả sẽ cùng chết. Mỗi người nhường nhau một chút chẳng phải ai cũng sẽ tiến về phía trước được sao?- Giữa đám đông đang đổ dồn ánh mắt khó chịu về mình, anh vẫn điềm tĩnh nói tiếp.

- Sếp nói đúng đó bà con. Cứ tiếp tục chen lấn thì không ai trong chúng ta thoát được cả.- Lúc này, một số người cùng lên tiếng hưởng ứng với anh.

- Ủm, nghe lời sếp đi mọi người ơi!

Cuối cùng, tất cả đều đã bị anh thuyết phục. Dòng người bắt đầu di chuyển một cách có trật tự hơn, không lấn át nhau nữa. Loa thông tin lại tiếp tục phát thông báo: “Tình hình ngày càng nguy kịch hơn! Tất cả mọi người khẩn trương lên!”.

“Reng... Reng... Reng...” Tiếng còi báo cháy vẫn tiếp tục hú inh ỏi và cứ như thế kéo dài đến bất tận.

37. Chương 37: Quyết Định Cuối Cùng (hoàn)

2h30, Gia Thiên cùng dòng người xuống được đến đại sảnh. Khi đó, tiếng chuông báo cháy vừa tắt, đèn cũng được bật sáng choang. Tiếng thở hổn hển, tiếng nói chuyện ồn ào tạo thành một cảnh hết sức huyền ảo.

Ai nấy đều mặt mày “xanh như tàu lá” vì vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng loạn. Có người còn xúc động đến bật khóc vì nỗi sợ hãi trong họ đang vỡ òa ra. Những ánh mắt đảo đảo tìm nhau như muốn biết chắc chắn rằng bạn bè, đồng nghiệp của họ đều vẫn an toàn, lành lặn.

Nhưng trái ngược hẳn với số đông, tổ Bảo vệ đứng chặn ở phía cửa lớn, sắc mặt của họ rất điềm tĩnh, không một chút lo lắng.

“Rột! Rột!”. Tổ trưởng tổ Bảo vệ khò khò vào micro để ra hiệu cho mọi người giữ im lặng. Khi mọi người đã tập trung sự chú ý về mình, ông thần nhiên tuyên bố:

- Tất cả hãy bình tĩnh vì không có việc gì cả. Chúng ta vừa trải qua một buổi diễn tập Phòng cháy- Chữa cháy theo mô hình mới nhất và quy mô nhất từ trước đến giờ. Chúng tôi cố tình tạo ra tình huống y như thật để mọi người phát huy hết khả năng sinh tồn của bản thân. Từ đó, mọi người sẽ có kinh nghiệm để ứng phó khi có tình huống thật xảy ra.

“Ồ...!” Vừa dứt câu, cả đại sảnh như vỡ òa lên trong những tiếng cầu nhàu khó chịu. Đám đông tỏ vẻ phần nộ trước buổi diễn tập đầy bất ngờ này.

Cũng giống như họ, Gia Thiên giận đỏ bừng mặt. Chính anh cũng cảm thấy đây là một trò đùa hết sức độc ác và vô duyên. Anh tiến lên đứng trước đám đông, giật lấy micro để quyết làm cho ra lẽ.

- Trong các người, ai bày ra cái trò này vậy?- Anh chỉ thẳng tay lướt qua đám đông. Giọng nói của anh qua micro càng thêm hung tợn.

- O... ơ! Tôi có trình bản kế hoạch lên phòng Tổ chức Hành chánh rồi mà!- Tổ trưởng tổ Bảo vệ sợ sệt nói.

- Trưởng phòng Tổ chức Hành chánh đâu?- Anh quát.

- À... à! Tôi cũng đã đưa bản kế hoạch đó lên Giám đốc duyệt rồi mà!- Trưởng phòng Tổ chức Hành chánh luống cuống nói.

- Phải đó Gia Thiên à! Tuần trước, em đã ký duyệt kế hoạch này rồi mà.- Lẫn trong đám đông, chị Nhân thư ký cất giọng sợ sệt.

Nghe xong, anh sực nhớ lại hình như vào đầu tuần trước, có ký một văn bản nào đó về phong trào “Phòng cháy- Chữa cháy”. Hôm đó, anh vừa có buổi họp có mặt Hân và gã Jimmy nên tâm trạng trở nên rất tệ. Hơn nữa, anh nghĩ vấn đề phong trào, đã có bên dưới đã duyệt rồi nên anh cũng không đọc kỹ. Thì ra là anh là kẻ tiếp tay tạo nên trò đùa lố bịch này.

Đám đông lại một lần nữa vỡ òa lên trong tức tưởi. Đột nhiên trong đám người đó, anh lại nghe rõ mồn một giọng hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau.

- Thật may là không có chuyện gì xảy ra! Tôi đã sợ đến mức chân run lên, chạy không nổi.- Người thứ nhất nói.

- Còn tôi cứ tưởng là hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc đời mình chứ! Trên đường đi xuống, tôi chỉ ước sao được sống thêm một ngày nữa để có thể làm những gì mình mong muốn nhất.- Người thứ hai nói.

Anh bất chợt lặng người đi vì vừa nhận ra mình sắp sửa bỏ lỡ một điều gì rất quan trọng trong cuộc đời mình. Anh nhìn lại đồng hồ thì lúc này đã là 2h40, gần sát với giờ chuyển bay của Hân cất cánh.

“Bộp” một tiếng, chiếc micro trên tay anh đã rơi phịch xuống đất. Rồi anh lập tức rời bỏ đám đông náo nhiệt để tiến về phía cổng chính.

- Gia Thiên, em đi đâu vậy? Mười phút nữa chúng ta có cuộc họp quan trọng với đối tác đó!- Chị Nhân từ phía sau lưng anh gọi to.

- Nói với họ là hủy cuộc hẹn!- Anh vẫn không quay lưng lại, chân bước nhan về phía trước.

- Họ sắp đến rồi, làm sao hủy được. Gia Thiên!... Gia Thiên!...- Giọng chị Nhân vẫn lạnh lùng.

- Đừng gọi nữa! Hãy để cậu ta thực hiện quyết định quan trọng của đời mình.- Ông Phong nãy giờ chứng kiến hết sự việc, giờ mới lên tiếng ngắt lời chị.

Mặt chị Nhân nghếch ra vì vẫn chưa thấu hiểu được thật ra có chuyện gì xảy ra với ông chủ trẻ. Ông Phong thì nhìn theo dáng anh gật gù tỏ vẻ đắc ý. Vì vốn dĩ chỉ có ông mới hiểu rõ anh đang đuổi theo một người con gái.

Bước ra khỏi cổng, Gia Thiên lưỡng lự một phút vì không biết nên đi đến sân bay cách nào là nhanh nhất. Thời gian còn quá hạn hẹp nên anh không thể mất thêm thời gian cho việc chờ taxi hoặc xuống tầm hầm lấy ô tô. Bỗng anh nhìn thấy ngay một chiếc xe Cub cũ kỹ đậu sát cổng, mà ai lại đăng trí cấm luôn chìa khóa vào ổ công tắc.

Khuôn mặt anh thoáng chốc trở nên rạng ngời vì đã tìm ra được một phương tiện di chuyển gọn gàng và tiện lợi. Rồi anh phóng ngay lên xe, thản nhiên cất giọng: “Tôi mượn xe một chút nhé!” Dứt câu, anh lập tức đạp máy, rồ ga, cho xe lao ra ra giữa lòng đường. Phía sau lưng, có một giọng í ới không ngừng gọi với theo anh.

Không phải giờ cao điểm nên xe anh chạy bon bon. Đến hơn nửa đoạn đường, chiếc xe cũ kỹ đột nhiên giở chứng chết máy giữa đoạn đường khá vắng vẻ. Xung quanh lại không có lấy một tiệm sửa xe nào cả. Anh cố đạp máy và rồ ga mấy lần nhưng nó vẫn ì ra như một cục sắt vô dụng.

Đứng giữa trời nắng chang chang, người anh mồ hôi nhễ nhại. Anh nhìn chiếc xe, nhìn lại đồng hồ rồi thở dài thất vọng. Anh tức tối đá cho “cục sắt” mấy phát thật mạnh rồi lại đau đốn ôm lấy chân mình.

Chẳng lẽ nào ông trời lại cố tình chia cắt anh với cô? Không, anh không thể dễ dàng thua cuộc như thế được! Trong đầu anh chỉ hiện lên ý nghĩ rằng phải đuổi kịp cô cho bằng được. Anh quệt đi những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán mình. Anh bắt đầu xắn tay áo lên, rồi đạp máy và rồ ga liên tục. Lưng áo anh giờ đã ướt đầm như đang đứng giữa trời mưa.

Thật may vì sau vài chục lần ra sức, cuối cùng xe cũng đã nổ máy. Anh nhìn lại đồng hồ thì đã là 3h15 rồi, tức là chỉ còn 15 phút nữa máy bay cất cánh. Anh không còn kịp suy nghĩ gì thêm, tiếp tục thẳng tiến đến sân bay.

Đứng 3h30, anh có mặt tại ga đi quốc tế Tân Sơn Nhất. Anh đứng thở dốc như vừa trải qua một cuộc thi chạy bộ đường dài. Từ một anh chàng phong độ, lịch lãm, nay bộ dạng của anh đã trở nên thật thảm hại, quần áo xốc xếch, mặt mày lấm lem như một anh thợ sửa xe chính hiệu.

Anh cố tìm kiếm xung quanh mà chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Thông thường hành khách phải lên máy bay trước giờ máy bay khởi hành. Anh nghĩ có lẽ cô đang ngồi yên vị trên máy bay từ nửa tiếng trước cũng không chừng.

Anh bật cười khặc khưa một cách nặng nề vì sự ngốc nghếch của mình. Anh tưởng tượng rằng cô sẽ chờ đợi anh cho đến tận phút cuối cùng. Nhưng người ta có bạn trai rồi thì làm gì còn lòng dạ nào mà chờ đợi anh chứ!

Nơi tiễn hành khách cũng khá đông người. Đột nhiên, anh bị một tràng cười cười “hô... hô... hô...” chói tai đập mạnh vào màng nhĩ. Anh nhìn quanh lại một lần nữa thì thấy một dáng người rất quen thuộc. Tuy là nhìn từ phía sau lưng nhưng anh đoán chắc chắn là Hân. Nhưng kỳ lạ là cô chỉ đứng một mình chứ không đi cùng gã Jimmy.

Tim đập rộn lên vì anh chắc chắn là đã tìm được cô rồi. Nhanh như tên, anh lao người đến bên cô với tốc độ cực nhanh. Rồi anh bất ngờ ôm cả tấm lưng cô vào lòng. Ôi, tấm thân cô vẫn mềm mại và ấm áp như xưa!

Anh xúc động hít sâu mùi hương tóc cô vào tận sâu trong lòng mình. Sao mà cái mùi hương này có gì đó khang khác thì phải!... Nhưng anh mặc kệ, miễn cô vẫn là Hân của anh là được rồi.

Nhớ lại ba năm về trước, ngày cô quyết định ra đi, anh cũng ôm cô như thế này rồi bất chợt... buông tay. Nhưng lần này thì anh thề sẽ giữ chặt cô mãi mãi. Rồi anh thất chặt vòng tay hơn, dịu dàng thì thảo bên tai cô: “Hân à, em đừng đi nữa có được không?”

Bất chợt, một giọng nữ quen thuộc vang lên từ xa xa: “Gia Thiên, anh đang làm gì vậy?” Tiếp theo đó là một giọng nam lơ lớ: “Ồ, trùng hợp quá người đẹp ha. Thì ra anh ta cũng ra đây tiễn bạn gái!”

Anh giật bắn mình nhận ra Hân và gã Jimmy đang đứng ở phía bên kia và chỉ trỏ anh. Bọn họ đang tròn mắt như anh là quái vật. Ủa, vậy anh đang ôm ai trong vòng tay thế?

Nhìn kỹ lại là một cô gái lạ đang đỏ bừng mặt, anh bối rối buông thông tay xuống rồi nói lời xin lỗi người ta. Biết được anh nhầm người, cô ta không trách cứ gì mà chỉ lẳng lặng đi mất. Sau đó, anh mới chậm rãi bước về phía Hân. Người đứng trước mặt bây giờ mới chính là người mà anh yêu bằng trọn cuộc đời mình.

Có “gã kỳ đà” ở đây khiến bao nhiêu dũng khí và tự tin của anh có phần nào bị lung lay. Nhưng đã đến đây rồi thì dẫu chỉ còn một chút hy vọng, anh vẫn sẽ thử níu kéo cô. Anh mặc kệ gã ta, từng bước chậm rãi tiến lại gần cô. Anh nhìn gã ta bằng cặp mắt ngạo ngễ như sẵn sàng cho một cuộc đánh tay đôi nếu gã ta cố tình ngăn cản.

Trái ngược với thái độ của anh, gã ta mỉm cười hiền lành rồi lịch sự né sang một bên. 4h chiều, nắng vàng hanh rọi xuống khu vực hành lang đưa tiễn. Nắng ấm áp soi bóng anh chạm lấy bóng cô in trên nền đá hoa cương đen hệt như một bức tranh sơn mài tuyệt đẹp.

- Em...- Anh...- Cả hai cùng đồng loạt thốt lên.

- Anh... nói trước đi!

- Em vẫn chưa đi à?

- Chuyến bay của em bị hoãn vì trục trặc kỹ thuật. Nhưng giờ thì em đang chuẩn bị lên máy bay đây.

- Thật may quá!- Anh mỉm cười nói.

- Sao lại may?- Cô nhướn đôi mày tỏ vẻ khó hiểu.

- May vì em vẫn ở đây để nghe anh kể một câu chuyện.

- Câu chuyện nào?

- Em biết không, hôm nay anh đã có một trải nghiệm giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Lúc đó, anh chỉ hối tiếc rằng sẽ mãi mãi không được gặp em. Khi đã bước qua nguy hiểm, anh lại nghe được một người nói rằng nếu khi đối mặt với cái chết, người đó chỉ hy vọng được sống thêm một ngày để có thể thực hiện những mong ước quan trọng nhất của cuộc đời mình. Nghe xong, anh cũng tự hỏi mình một câu hỏi: Nếu chỉ sống thêm một ngày, anh sẽ chọn điều gì? - Anh kể lại câu chuyện của mình với ánh mắt long lanh xúc động.

- Và anh đã có câu trả lời chứ?

- Đúng vậy, anh đã có câu trả lời!- Nét mặt bỗng trở nên thật dịu dàng.- Trước đây, khi yêu em, anh luôn suy tính nhiều thứ. Đáng lẽ, anh nên đặt tình yêu của chúng ta lên trên hết, chứ không phải lo lắng thiệt thòi cho em hay cho anh. Nhưng giờ đây, đối với anh: dù chỉ sống thêm một ngày, anh vẫn sẽ chọn em. Anh chọn em vượt trên cả những thù hận hay toan tính.

- Tại sao đến giờ này anh mới chịu nói ra? - Hai mắt Hân rưng rưng, giọng nghẹn lại.

Anh đáp lại câu hỏi của cô bằng một nụ cười thật ấm áp. Hai cặp mắt cùng xúc động nhìn nhau, đôi tim như hòa chung một nhịp. Cô vui mừng ôm chàng lấy bờ vai mạnh mẽ của anh trong sự nức nở. Anh cũng chàng vòng tay mình qua người cô để tạo thành một vòng ôm bảo bọc và che chở.

Bóng của hai người cũng hòa quyện vào nhau thành một thể thống nhất, không gì có thể chia lìa được. Cảm giác ấm áp lan tỏa vào tận trong tim của mỗi người. Chính sự cô độc của người này đã sưởi ấm cho trái tim lạnh giá của người kia. Và sự cô độc cũng theo đó mà tan biến vào hư không, để nhường chỗ cho một thứ tình yêu nồng nàn và bất tử.

“Bộp!... Bộp!... Bộp!...” Những tiếng vỗ tay hoan hô đồng loạt vang lên xung quanh anh và cô. Thì ra Jimmy xúc động vỗ tay trước, làm đám đông tò mò cũng hưởng ứng theo. Nhưng chính điều đó lại làm cho hai người ngại ngùng rời nhau ra.

Đúng lúc, loa thông tin của sân bay phát lên: “Mời các hành khách của chuyến bay Q-133 của hãng Hàng không Vietnam Airlines lên máy bay để chuẩn bị cất cánh!”

- Gia Thiên à, đến lúc em phải đi rồi!- Hân lau vội những giọt nước mắt còn đọng lại rồi nói.

- Em không ở lại sao với anh sao? Chẳng lẽ vì gã Jimmy “mắt xanh, mũi lõ” kia à? - Gia Thiên liếc sang Jimmy với “cặp mắt hình viên đạn”.

- Oh my god! Thật ra bạn gái tôi là Mai. Tôi chỉ đóng giả bạn trai của Hân trước mặt ba mẹ của cô ấy thôi. Khi gặp anh, tôi thấy anh rất khó ưa. Hơn nữa, tôi phát hiện được anh nhìn Hân rất kỳ lạ. Vì vậy, tôi làm một vài động tác giả để chọc tức anh. Anh không trách tôi đùa quá trớn chứ? - Nghe nhắc đến mình, Jimmy tiến đến gần và giải thích sự việc.

- Tôi không trách vì trò đùa của anh rất đáng yêu. Cảm ơn anh nhé! - Hiểu ra mọi việc, Gia Thiên tươi cười nói. Lần này, anh chủ động bắt tay Jimmy.

- Hô hô! Không có gì đâu!- Jimmy vừa đáp lại cái bắt tay vừa vui vẻ đáp lại.

- Hân à, hãy nói cho anh biết, em còn lý do gì để ra đi nữa? - Rồi Gia Thiên lại quay sang hỏi Hân.

- Thật ra em còn một số việc phải hoàn tất với công ty bên Mỹ. Khi nào giải quyết xong, em sẽ xin cấp trên chuyển công tác về Việt Nam luôn.- Hân nhỏ nhẹ giải thích.

- Thật vậy chứ?

- Thật! Em sẽ sớm trở về thôi!

- Được, vậy anh sẽ chờ em. Tạm biệt em!... Tạm biệt Jimmy!

- Tạm biệt!- Cô và Jimmy cùng nói câu tạm biệt anh.

Hân bước qua cửa cách ly, đầu ngoái lại nhìn Gia Thiên với cặp mắt đỏ hoe. Xa xa, anh gật gật đầu như một động tác để trấn an cho cô an lòng ra đi. Khi cô khuất dáng, tim anh thắt chặt lại từng cơn vì sự xa cách cuối cùng này. Bởi vì anh đã biết quý trọng cuộc sống với từng ngày một ở bên cạnh người mình yêu.

Đúng 4h30, chuyến bay khởi hành mang theo biết bao niềm hy vọng và nỗi nhớ mong.

Lần này, Hân lại ngồi gần cửa sổ vì cô thích ngắm mây và bầu trời. Máy bay cất cánh được một lúc thì cô chợt ngủ thiếp đi. Trước khi đi vào giấc ngủ sâu, cô đã nhìn thấy hình ảnh của Thịnh hiện ra trong đám mây giữa bầu trời bao la rộng lớn.

Anh nhìn cô mỉm cười, ánh mắt long lanh tràn ngập niềm hạnh phúc. Cô định hé miệng kêu tên anh nhưng chưa kịp làm thì anh đã vội tan biến theo những tia nắng chiều vừa vụt tắt. Có lẽ anh đã thật sự về trời vì đã không còn gì để bận lòng ở thế gian này nữa.

Trải qua bao sóng gió, cuối cùng Gia Thiên và Hân đã có sự lựa chọn lớn cho cuộc đời mình. Còn bạn thì sao? Nếu bạn chỉ sống thêm được một ngày, bản thân bạn sẽ lựa chọn thực hiện điều gì? Hãy trả lời nó và mau mau thực hiện đi bạn nhé! Bởi vì một ngày trôi qua rất nhanh, không bao giờ có thể quay trở lại được. Chúng ta hãy sống thật vui vẻ, thật trọn vẹn và đừng để uổng phí bất cứ phút giây nào bạn nhé!

Sài Gòn, 4hPM, 13/02/2012

Đây là đứa con tinh thần thứ 1 của:

Nguyễn Ngọc Tuyền

Mỗi một comment của bạn là động lực rất lớn cho tác giả, vì vậy đừng quên comment nhé! Có thể góp ý tại đây hoặc email gemspring2004@yahoo.com

Nếu các bạn yêu thích cách viết của tôi, mời bạn theo dõi tác phẩm thứ hai: “Nguyện được tỏa hương lần cuối”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-chi-song-them-mot-ngay-anh-van-se-chon-em>